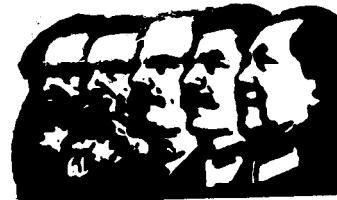

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΤΡΙΤΗ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2001 ΑΡ.ΦΥΛ.376 ΔΡΧ.250/Ε 0,73

Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΜΑΝΧΑΤΑΝ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ ΥΠΟΠΤΟΣ Η ΡΩΣΙΑ

Λένε μερικοί ότι η σφαγή των χιλιάδων αμάχων στο Μανχάταν είναι μια μορφή εκδίκησης των καταπιεσμένων λαών του γ' κόσμου. Όμως οι καταπιεσμένοι λαοί δεν σφάζουν λαούς, αλλά πολεμάνε στρατούς και καθεστώτα. Σε τέτοιους πολέμους υπάρχουν και αθώοι που σκοτώνονται, όμως εκείνοι που σφάζουν κατά χιλιάδες μαζικά και στοχευμένα αθώους αμάχους είναι φασίστες χιτλερικού τύπου, είναι τέρατα.

Οι φασίστες αξιοποιούν την καταπίεση των λαών από έναν ιμπεριαλιστή, αλλά δεν είναι προϊόν αυτής της καταπίεσης. Οι φασίστες είναι οι ίδιοι ιμπεριαλιστές και μάλιστα οι πιο βάρβαροι και οι πιο αρπακτικοί που υπάρχουν. Ο Χίτλερ δεν ήταν προϊόν της αγγλικής καταπίεσης πάνω στο γερμανικό λαό, αλλά προϊόν της μανίας του γερμανικού μονοπάλιου για παγκόσμια κυριαρχία.

Το ζήτημα που μπαίνει σήμερα είναι ένα: Που βρίσκεται ο νέος Χίτλερ; Ο νέος Χίτλερ βρίσκεται στο διεθνές κέντρο όλων εκείνων των οργανώσεων ή κρατών που σφάζουν μεθοδικά αμάχους στο όνομα ταξικών και εθνικών αγώνων. Δυνάμεις τέτοιου τύπου είναι η Χεζμπολάχ και η Χαμάς, και παραπίσω η Συρία και το Ιράν που τις κινούν, τέτοιου

τύπου είναι η ΕΤΑ, τέτοιου τύπου είναι η Σερβία που κατέσφαξε εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους στη Βοσνία. Το διεθνές τους κέντρο είναι η Ρωσία που έχει σφάξει και βασανίσει φρικτά εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους στην Τσετσενία.

Η Ρωσία των Πούτιν - Ζιουγκάνοφ είναι η χώρα με το φτωχό λαό, τα πιο σύγχρονα όπλα και την πιο αρπακτική και πλούσια ολιγαρχία. Για τα εγκλήματα τα δικά της και των φίλων της ο ελληνικός λαός ελάχιστα μαθαίνει, γιατί τα πολιτικά κόμματα είναι φιλορώσικα στην ηγεσία τους. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σήμερα, όπως και ο γερμανικός το '40, επειδή δεν έχει την οικονομική δύναμη να κυριαρχήσει στον κόσμο με πολιτικά μέσα, ετοιμάζεται να το κάνει με στρατιωτικά, δηλαδή μέσα από ένα παγκόσμιο πόλεμο. Η πάλη της Ρωσίας και των κρατών που την ακολουθούν ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό δεν είναι δημοκρατικό, αλλά φασιστικού τύπου, όπως ήταν και η πάλη του Χίτλερ ενάντια στην Αγγλία το '40.

Μόνο λοιπόν μια τέτοια υπερδύναμη που επιπλέον μπορεί να παριστάνει τον ψόφιο κοριό, είναι σε θέση να καθοδηγήσει την οργάνωση μιας τόσο μεγάλης σφαγής στην καρδιά των ΗΠΑ, να ελέγχει τις πολιτικές συνέπειες της και ταυτόχρονα να καλυφθεί.

Μόνο αυτή η υπερδύναμη έχει όφελος να προκαλέσει μια αμερικάνικη επίθεση στη μό-

νη αντιρώσικη κυβέρνηση του μουσουλμανικού κόσμου, όπως εκείνη των κατά τα άλλα αντιδραστικών μουλάδων του Αφγανιστάν, ώστε να καταλάβει τελικά αυτό το κράτος η ίδια. Το μεγάλο όνειρο των νέων, όπως και των παλιών Τσάρων ήταν πάντα να βγουν στον Ινδικό Ωκεανό. Αν οι ΗΠΑ βομβαρδίσουν το Αφγανιστάν τότε την εξουσία στην Καμπούλ θα την καταλάβει τελικά η αφγανική αντιπολίτευση. Αυτή, με το όνομα "συμμαχία του Βορρά", βρίσκεται τώρα κάτω από την ηγεμονία της Ρωσίας, αφού λίγο πριν την επίθεση στο Μανχάταν δολοφονήθηκε ο μόνος ηγέτης της που θα μπορούσε να αντισταθεί στα ρώσικα σχέδια: ο ήρωας της αφγανικής αντίστασης Μασούντ.

Τέτοιες γιγαντιαίες προβοκάτσιες μπορεί να τις πραγματοποιεί μόνο ένα κράτος που για να βρει άλλοθι να επιτεθεί στην Τσετσενία, έθαψε στα ερείπια δύο πολυκατοικιών εκατοντάδες πολίτες του. Η Ρωσία των νέων Τσάρων είναι ο μεγαλύτερος προβοκάτορας όλων των εποχών.

Όποιοι και να είναι οι φυσικοί αυτουργοί της σφαγής του Μανχάταν, από πολιτική άποψη και στο οργανωτικό της βάθος είναι απίθανο να λείπει απ' αυτήν η ρώσικη υπερδύναμη.

(Το παραπάνω κείμενο είναι το κείμενο της εφημερίδας τοίχου με τον ίδιο τίτλο που τύπωσε στις 16 Σεπτέμβρη της ΟΑΚΚΕ)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν (σελ.7)
- Έρευνα - τεχνολογία και σοσιαλφασισμός (σελ.6)
- Η αντιρατσιστική διάσκεψη στο Ντερμπάν (σελ.5)
- Η αντιπαγκοσμιοποίηση δεν "πάει Κίνα" (σελ.19)

Άθλιες ελληνικές αντιδράσεις

Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίζεται να βρίσκεται στο πλευρό της Αμερικής, αλλά οι θέσεις της είναι απόλυτα εναρμονισμένες με τις θέσεις της Ρωσίας. Στη συγκεκρι-

μένη περίπτωση η ταύτιση εκφράζεται σε δύο βασικά σημεία: πρώτον, επίθεση μόνο υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, δηλαδή του Συμβουλίου Ασφαλείας, δηλαδή της Ρωσίας και

συνέχεια στη σελ. 2

Άθλιες ελληνικές αντιδράσεις

συνέχεια από τη σελ. 1

στις επιχειρήσεις.

Αυτές βέβαια οι θέσεις είναι λίγο ως πολύ οι θέσεις αρκετών ευρωπαϊκών χωρών, αλλά **μόνο σ' αυτή τη χώρα** στις επίσημες τοποθετήσεις κυβερνητικών και μη στελεχών, στις συζητήσεις στα τηλεοπτικά παράθυρα, στις συνεντύξεις στις εφημερίδες, αναδεικνύεται ένας άλλοτε καλυμμένος, άλλοτε ανοιχτός, αλλά πάντα κυρίαρχος αντιαμερικανισμός που έχει διαμορφώσει και το αντίστοιχο συντριπτικά κυρίαρχο ρεύμα στην ελληνική κοινωνία. Αν παρακολουθήσει κανείς με προσοχή το πολιτικό σκηνικό που έχει διαμορφωθεί, θα φτάσει αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η φαινομενική σύμπλευση με τις ΗΠΑ δεν είναι τίποτα άλλο από μία τατακτική που ακολουθείται στα πλαίσια της ρώσικης πολιτικής για δυτικό χτύπημα στο Αφγανιστάν.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ : ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΠΑΝΤΑ Ο ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Αυτό έγινε φανερό ήδη από τις αντιδράσεις της πρώτης στιγμής.

Οι πρώτες επίσημες δηλώσεις ήρθαν από τον πρωθυπουργό και τον υπουργό Εξωτερικών. Ο Σημίτης έστειλε συλλυπητήρια επιστολή στον Μπους. Ήταν μία ολιγόλογη επιστολή που κατάληγε με την ευχή ότι οι δράστες θα συλληφθούν και θα λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Αν συγκρίνει κανείς την επιστολή αυτή με τις συνήθεις δηλώσεις του Σημίτη μετά τα τρομοκρατικά χτυπήματα της 17Ν θα βρει πολλές ομοιότητες και λίγες διαφορές. Χαρακτηριστική είναι η απουσία οποιουδήποτε μηνύματος αλληλεγγύης σ' αυτή την επιστολή στο θιγόμενο κράτος και τη θιγόμενη κυβέρνηση.

Στο ίδιο μήκος κύματος ο υπουργός Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου στη συνεδρίαση της Βουλής την ίδια ημέρα είπε: "Πιστεύω βεβαίως ότι το τραγικό αυτό γεγονός μας επηρεάζει όλους, παρ' ότι δεν μας αφορά, δεν είμαστε εμείς ο στόχος, αλλά οπωδήποτε ο στόχος είναι βαθύτερος, είναι η δημοκρατική, η ανοιχτή κοινωνία και βεβαίως αυτό νομίζω όλους μας επηρεάζει, όπως βεβαίως και τα θύματα που υπάρχουν αυτών των τρομοκρατικών ενεργειών". Ο υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας, μέλους της Ενωμένης Ευρώπης, και μέλους του ΝΑΤΟ δήλωσε πρώτον ότι το χτύπημα αυτό "δεν μας αφορά" και δεύτερον ότι μας επηρεάζει μόνο στο βαθμό που χτυπά "την ανοιχτή και δημοκρατική κοινωνία", δηλαδή στο βαθμό που θα αποτελέσει αφρομή για περιστολή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών, που σημαίνει ότι ο μοναδικός κίνδυνος που προκύπτει από αυτό το χτύπημα προέρχεται από πιθανά αντίποινα των Αμερικάνων για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Αυτό σημαίνει απλά ότι η Ελλάδα θα ακολουθήσει τη δική της πολιτική και δεν είναι διατεθειμένη να κάνει παραχωρήσεις για οποιεσδήποτε ορέξεις έχει η Αμερική να απαντήσει στο χτύπημα.

Στην ίδια κατεύθυνση ο Σημίτης σε όλες τις επαφές με τους ευρωπαίους ηγέτες διαρκώς τόνιζε ότι η Ευρώπη δεν πρέπει να αποφασίσει κοινή αντιμετώπιση της κρίσης με την Αμερική, αλλά να αυτονομηθεί, να ακολουθήσει τη δική της πολιτική. Αυτό που εννοούσε ήταν να προωθηθεί η ρώσικη γραμμή του ευρω-αμερικανικού ρήγματος. Αμέσως μετά την απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ενεργοποίηση του άρθρου 5 του ΝΑΤΟ που ορίζει ότι όταν μία χώρα δέχεται πολεμική επίθεση, ο επιτιθέμενος αποτελεί εχθρό και για όλες τις άλλες χώρες, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ρέππας δηλώνει ότι αυτό ήταν απλά μια πολιτική απόφαση, χωρίς καμία δεσμευτικότητα για υποστήριξη της Αμερικής στην περίπτωση ανάληψης στρατιωτικής δράσης. Ο Γ. Παπανδρέου σχολιάζοντας το ίδιο θέμα αναφέρθηκε στην ενίσχυση του ρόλου της Ε.Ε., όπως και στις "δυνατότητες που διανούνται σήμερα για τη συνδιαχείριση των διεθνών προβλημάτων, σε νέα βάση" (Βίβλα, 19/9/2001). Η λογική αυτή της διαχωριστικής γραμμής μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής και της συνδιαχείρισης, δεν σημαίνει τίποτα άλλο από την ενίσχυση του ρόλου του ΟΗΕ, που στο βάθος σημαίνει ενίσχυση του ρόλου της Ρωσίας και της Κίνας.

Διαβάζουμε στα Νέα, 20/9/2001: "Η στρατηγική της ελληνικής κυβέρνησης είναι να ενεργοποιηθεί περισσότερο η Ευρωπαϊκή Ένωση στην αντιμετώπιση της κρίσης, διότι, όπως εκτιμάται, "οι Ευρωπαίοι δείχνουν να έχουν μείνει πίσω και να παρακολουθούν απλώς τα γεγονότα, χωρίς να συμμετέχουν". Χαρακτηριστικά ο Σημίτης δηλώσει χθες: "Η Ευρωπαϊκή Ένωση οφείλει να αναλάβει ενεργό δράση και να παρέμβει στις παγκόσμιες εξελίξεις. Να ασκήσει το σημαντικό πολιτικό της ρόλο στον κόσμο".

Η Ελλάδα θέλει το χτύπημα των ΗΠΑ στους Ταλιμπάν αλλά υπό την καθοδήγηση και τον έλεγχο της Ρωσίας, και με τις ΗΠΑ απομονωμένες.

Τόσο ο Σημίτης όσο και ο Γ. Παπανδρέου επίσης υιοθέτησαν τη θεωρία ότι "οι λανθασμένες πολιτικές της Αμερικής οδήγησαν στο χτύπημα", πίσω από την οποία κρύβεται το κανιβαλιστικό σύνθημα "καλά να πάθουν" που ανέλαβαν εργολαβικά να προωθήσουν ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, και πέρασε σιγά-σιγά σα δηλητήριο σε όλη την ελληνική κοινωνία. Είναι χαρακτηριστικό όλλωστε ότι σ' αυτή την αχαλίνωτη δημαγωγία κανένα κυβερνητικό ή πολιτικό στέλεχος δεν απάντησε, με την εξαίρεση του Μητσοτάκη.

Ο Γ. Παπανδρέου υποστήριξε ότι "η προσφυγή στα στρατιωτικά μέσα είναι μία εκδοχή, αλλά παράλληλη πρέπει να δούμε τα αίτια πάνω στα οποία πατά η τρομοκρατία" (Βίβλα, 19/9/2001). Ο Γ. Παπανδρέου προτείνει δηλαδή να ερευνηθεί η "δίκαια" πλευρά του χτύπημας, αλλιώς δεν υπάρχει λόγος να δει κανείς τα αίτια. Συνέπος η Αμερική έχει μία πλευρά "άδικου" και οι σφαγείς μία πλευρά "δίκιου". Και ολοκληρώνει τη σκέ-

ψη ο Σημίτης: "Σε αυτή την περίοδο, η Ελλάδα είναι ασφαλής, χάρη στη νέα διεθνή θέση που κατατίθεται με την πολιτική μας" (Νέα, 20/9/2001). Η Ελλάδα, λοιπόν είναι ασφαλής, ενώ η Αμερική δεν είναι, γιατί ακολουθεί "σωστή" διεθνή πολιτική, γιατί βρέθηκε στο "σωστό" στρατόπεδο, στο ρώσικο στρατόπεδο, στο πλευρό των "ορθόδοξων" γενοκτόνων Σέρβων ενάντια στους βομβαρδισμούς στη Βοσνία και ενάντια στους βομβαρδισμούς στο Κόσοβο. Ασφαλώς λοιπόν η Ελλάδα δεν κινδυνεύει από μαζική τρομοκρατική βία από τη Ρωσία. Αφού λίγοι αντιστέκονται, λίγοι θα την πληρώνουν από τη 17Ν...

Έτσι εξηγείται βέβαια πως τόσο ο Σημίτης όσο και ο Γ. Παπανδρέου την ημέρα του πανευρωπαϊκού πένθους για τη σφαγή στις ΗΠΑ, την ώρα που όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις διοργάνωναν συγκεντρώσεις πολιτών σε μεγάλες πλατείες, στοιβάχηκαν στον "ορθόδοξο" νοό, μαζί με τους εκπροσώπους όλων των κομμάτων, για να ακούσουν τον Χριστόδουλο να βροντοφωνάζει αυτό που δεν τόλμησε ούτε ο ίδιος ο αρχηγός των Ταλιμπάν Ομάρ: "αυτοί που πίστευαν ότι είναι σοφοί και ισχυροί, τελικά απεδίχθησαν ανίσχυροι, ασύνετοι, άσφοροι, και τήρησε η οργή του Θεού πάνω σε εκείνους που ήταν άπιστοι έναντι του Θεού" (Βίβλα, 15/9/2001). Ακόμα και όταν αυτοί οι Παλαιστίνιοι γιόρτασαν για τη φρίκη, η επίσημη ηγεσία τους, ο Αραφάτ, τους επέπληξε και τους έβαλε να δίνουν αίμα και να κάνουν προσευχές για τα θύματα. Μόνο στην Ελλάδα σύσσωμη η πολιτική ηγεσία αποδέχτηκε τον γεμάτο ικανοποίηση για τη μαζική δολοφονία αφορισμό του παπά. Οι μουλάδες φάνταζαν αγγελούδια μπροστά σ' αυτό το αίσχος.

Εννοείται βέβαια ότι ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλφασιστικού μετώπου, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ ξεσάλωσαν. Στη συνεδρίαση της Βουλής τη μέρα της τραγωδίας ο Σκυλλάκος με την απαραίτηση του Γκαίμπελς είπε: "Μέχρι να ξεκαθαρίστούν τα πράγματα έχουμε να ποποθετηθούμε σε δύο ζητήματα. Πρώτον, εκφράζουμε τη βαθιά μας λύπη για τα τραγικά και συγκλονιστικά μπορώ να πω γεγονότα που εξελίχθηκαν στις ΗΠΑ και ιδιαίτερα τη λύπη μας για τα θύματα και για τις οικογένειές τους και Δεύτερον, θέλουμε να ελπίζουμε ότι δεν θα χρησιμοποιηθούν αυτά τα γεγονότα σαν αφορμή για παραπέρα ένταση και επέκταση της νέας τάξης πραγμάτων εις βάρος των λαών". Αυτή ήταν η πρώτη παρουσίαση την έκαναν οι ΗΠΑ για να βρουν το άλλοι που θα τους επιτρέψει να χτυπήσουν τις "φτωχές χώρες" του αραβικού κόσμου, ένα σενάριο που φαίνεται όλο και πιο ψεύτικο όσο διακρίνονται οι τρομακτικές συνέπειες της επίθεσης σε οικονομικό επίπεδο στην ίδια την αμερικανική οικονομία, και όσο ο αριθμός των νεκρών αυξάνεται ιλιγγιωδώς. Όμως το ψευτοΚΚΕ επιμένει. Στο φεστιβάλ της ΚΝΕ πρόσφατα η Παπαρρήγα βροντοφώναξε ότι "η τρομοκρατία είναι προιόν διεθνών συνομοσιών", και ξέρουμε ότι από το ΚΚΕ μιλάει για διεθνείς συνομοσιές, ενώ με την αποφάσιση της ΚΝΕ που ήταν το γύρο του κόσμου μέσα από τις ελληνικές ποδοσφαιρικές εξέδρες στα παιχνίδια του Τσάμπιονς Λιγκ.

Έτσι, στον αντίποδα των διεθνών αντιδράσεων, οι Έλληνες οπαδοί των ποδοσφαιρικών ομάδων που συμμετέχουν στο Τσάμπιονς Λιγκ πλάσαραν διεθνώς ένα νοϊστικού τύπου αντιαμερικανισμό, αντανακλώντας τα πιο σκοτεινά αισθήματα της ελληνικής κοινωνίας.</p

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΙΤΗ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ

Η επίσκεψη του Χριστόδουλου στη Σερβία, 7-13 Σεπτέμβρη, είχε σαν στόχο τη διείσδυση στο εσωτερικό των βαλκανικών ορθόδοξων εκκλησιών για την δημιουργία ενός ρωσόφιλου “ορθόδοξου τόξου” σε σύγκρουση με το γενικά δυτικόφιλο Οικουμενικό Πατριαρχείο και την επιρροή που αυτό ασκεί στην περιοχή. Ο Βαρθολομαίος έχει καταδικάσει το “ορθόδοξο τόξο” σαν όχημα διείσδυσης και ηγεμονίας της Ρωσίας στα Βαλκάνια.

Ήταν, λοιπόν, φυσικό ο Σημίτης να δώσει το πρωθυπουργικό αεροσκάφος για να ταξιδέψει ο Χριστόδουλος στη Σερβία και το υπουργείο εξωτερικών, δηλαδή ο Γ. Παπανδρέου, να πληρώσει τα έξοδα μετάβασης και διαμονής των δημοσιογράφων που κάλυπταν αυτή την επίσκεψη. Η ρωσόδουλη κλίκα Σημίτη για να υποτάξει την εθνικιστική φράξια της εκκλησίας (Καλλίνικος, Ανθιμός) στη δικιά της ηγεμονική πολιτική ήταν υποχρεωμένη να “χτυπήσει” με τις ταυτότητες σε μέτωπο με τους αστούς δυτικόφιλους δημοκράτες όπως και με τον Βαρθολομαίο. Ο τελευταίος όμως απομονώθηκε έτσι στην ελληνική εκκλησία ενώ δεν τον αφήνουν και να αποκτήσει αληθινή επιρροή. Ο κατάλληλος άνθρωπος γι' αυτή τη διπλή δουλειά είναι ο Χριστόδουλος που παριστάνει τον αρχηγό των εθνικιστών παπάδων ενώ τους μαχαιρώνει πισώπλατα, χτυπάει και τον Βαρθολομαίο και πάει τους παπάδες στη Μόσχα.

Οι σέρβοι “ορθόδοξοι αδερφοί μας” είναι ο δεύτερος γερός κρίκος του τόξου. Ο Χριστόδουλος φρόντισε να παγιώσει αυτό τον κρίκο πάνω στη βάση της αντιδυτικής ενότητας. Μίλησε δεκάδες φορές για το “δράμα του σέρβικου λαού”, τα εγκλήματα της Δύσης ενάντια στην Σερβία που “προέβησαν με σαθρά προσχήματα σε μια βάρβαρη και άδικη σφαγή κατά ενός γενναίου και φίλου λαού”, για μια νέα γενοκτονία των Σέρβων που την παρομοίωσε με την μικρασιατική καταστροφή εξαιτίας της “προσπάθειας διαμελισμού και κατακερματισμού της Σερβίας”. Ενώ τόνισε ότι “η μόνη χώρα

η οποία παρέμεινε και παραμένει σταθερός σύμμαχος στο πλευρό της Σερβίας είναι η Ελλάδα και ο μόνος λαός που ενθουσιωδώς υποστηρίζει τα δίκαια του Σέρβικου λαού είναι ο Έλληνες σε πείσμα της φοιβερής παραπληροφόρησης της Δύσης η οποία επέβαλλε το εξοντωτικό εμπάργκο για να κάμψει το φρόντημα του γενναίου Σέρβικου λαού” (Αυριανή, 10/9). Για να αποδείξει μάλιστα και υλικά αυτή τη συμπαράσταση πρόσφερε στη σέρβικη εκκλησία 250 εκατομ. δραχμές. Συνοδεία πάντα του σέρβου πατριάρχη Παύλου συναντήθηκε με τον ρωσόφιλο Κοστούντσα και με τον δυτικόφιλο πρωθυπουργό της Σερβίας Τζίντζιτς. Ο πρώτος απένειμε στο Χριστόδουλο το παράστημα του Μεγαλοσταυρού.

Οι αδύνατοι κρίκοι του “ορθόδοξου τόξου” είναι όμως το Μαυροβούνι, η Δημ. της Μακεδονίας και η Βουλγαρία. Ο Χριστόδουλος φρόντισε να τους αδράξει όλους.

Στο Μαυροβούνι υπάρχουν δύο τάσεις: η μια, η ρωσόφιλη που ζητάει ανεξαρτησία από τη Σερβία και η άλλη, η δυτικόφιλη και πλειοψηφική που θέλει ενότητα μαζί της, γεγονός που εκφράζεται και σε εκκλησιαστικό επίπεδο. Ο Χριστόδουλος εννοείται τάχθηκε ολόψυχα εναντίον της ανεξαρτησίας που θα φέρει “καινούργια δεινά για τη Σερβία”.

Συναντήθηκε λοιπόν με τον πρωθυπουργό του Μαυροβουνίου Βουγιάνοβιτς στον οποίο δήλωσε ότι “η μόνη λύση για το πρόβλημα της περιοχής είναι η ενότητα. Οι εχθροί επιθυμούν τον κατακερματισμό της Βαλκανικής Χερσονήσου” (Βήμα, 12/9). Στη συνέχεια επισκέφτηκε τον μητροπολίτη Μαυροβουνίου Αμφιλόχιο Ράντοβιτς για να του εκφράσει την συμπαράσταση του ενάντια στον μητροπολίτη Μιχαήλ, ο οποίος ζητάει την ανεξαρτησία του Μαυροβουνίου και την δημιουργία αυτοκέφαλης εκκλησίας και καταγγέλλει τον Ράντοβιτς. Ο Χριστόδουλος αποκάλεσε τον Μιχαήλ “κλέφτη και ληστή” (στο ίδιο).

Αλλά ο πιο σημαντικός κρίκος είναι η αυτοκέφαλη εκκλησία της Δημ. της Μακεδονίας που αποσχίστηκε από το Πατριαρχείο

Σερβίας στη δεκαετία του 1960. “Οι πολιτικοί και εκκλησιαστικοί γέγετες των Σκοπίων πιέζουν τον κ.κ. Βαρθολομαίο να τους αναγνωρίσει, επί 40 και πλέον χρόνια όμως καμμιά Ορθόδοξη εκκλησία δεν έχει σχέσεις μαζί τους σε μια στάση στήριξης προς το Πατριαρχείο της Σερβίας, εκτός από τη βουλγαρική και το Πατριαρχείο Ρωσίας” (Βήμα, 16/9). Εδώ έχουμε το ίδιο παιχνίδι με το όνομα η Ελλάδα πιέζει για να μην αναγνωρίσει η Ευρώπη και ο ΉΠΑ και να απορροφήσει την χώρα η Ρωσία. Αν ο Βαρθολομαίος αναγνωρίσει την “καταραμένη” μακεδονική εκκλησία τότε αυτή προσκολλέται στον δυτικόφιλο πόλο. Δυο φορές στο παρελθόν η Διαρκής Ιερά Σύνοδος έχει ανακοινώσει ότι με παρέμβαση του Χριστόδουλου έχει λυθεί το πρόβλημα και στα μέσα Μάρτη ο εκπρόσωπος της ΔΙΣ τότε Σπάρτης Ευστάθιος είχε ανακοινώσει και το όνομα, “Αρχιεπισκοπή Αχρίδος”, που είχαν δεχτεί οι μακεδόνες παπάδες για την αναγνώριση τους, μιλώντας για επιτυχία αφού δεν υπήρχε το όνομα Μακεδονία. Το αγκάθι ωστόσο είναι ότι οι Μακεδόνες θέλουν αυτονομία από το Πατριαρχείο Σερβίας. Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση του Ευστάθιου ο Βαρθολομαίος και ο Πατριάρχης Σερβίας Παύλος καλούν τον αρχιεπίσκοπο Τιράνων Αναστάσιο να συζητήσει με όλες τις πλευρές για να βρει λύση. Όμως την πρώτη μέρα που ο Χριστόδουλος φτάνει στην Σερβία και ξεκινάει συνομιλίες με τον Παύλο, “στενοί συνεργάτες του Χριστόδουλου” δήλωναν ότι μπορεί να αναλάβει πρωτοβουλία ειρόσον του ζητηθεί για να λύσει το πρόβλημα σε μια ανοιχτή πρόκληση προς τον Βαρθολομαίο. Κύκλοι του τελευταίου υποστηρίζουν ότι διεξάγουν χρόνια διαπραγματεύσεις με τους Μακεδόνες και είχαν καταλήξει στην ονομασία “Αρχιεπισκοπή Αχρίδος” όταν παρέμβηκε ο Χριστόδουλος. Λένε επίσης ότι η μεσολάβηση του Τιράνων Αναστάσιου είχε στόχο να πείσει τους Σέρβους να αποδεχτούν την αυτονομία της μακεδονικής εκκλησίας. Οι Σέρβοι όμως δεν κρύβουν την δυσαρέσκεια τους για την πίεση από το Φανάρι να δεχτούν την

αυτονομία. Πάνω σ' αυτές τις αντιθέσεις παίζει ο Χριστόδουλος και τις οξύνει ως τα άκρα.

Μια ανάλογη σύγκρουση υπάρχει στη Βουλγαρία όπου υπάρχουν δύο ορθόδοξες εκκλησίες, δύο διαφορετικές σύνοδοι, μια “σχισματική και μια κανονική”. Τα περασμένα Χριστούγεννα όπου όλοι οι αρχηγοί των ορθόδοξων εκκλησιών ήταν στο Φανάρι ετοίμασαν ένα κείμενο όπου καλούσαν όλους τους πιστούς να συσπειρωθούν “γύρω από τον κανονικό τους Πατριάρχη Μάξιμο”. Τότε ο Χριστόδουλος αποπειράθηκε να τινάξει στον αέρα τα πάντα. “Σε συνενόηση με τον Μάξιμο και με την υποστήριξη του Πατριάρχη Ρουμανίας Θεόκτιστου και του Αρχιεπισκόπου Βαρσοβίας Σάββα ζήτησε να υπάρξει παρέμβαση προς την κυβέρνηση της Σόφιας και το ανώτατο δικαστήριο, το οποίο με απόφαση του στήριξε ουσιαστικά τη σχισματική Εκκλησία της Βουλγαρίας”. Τελικά μόνο μετά από παρέμβαση του Βαρθολομαίου και του Αντιοχείας Ιγνάτιου μαζεύτηκε η συνάντηση και σταμάτησαν οι συζητήσεις. Αυτό το μέτωπο φαίνεται να κλείνει προς στιγμή μια που με τη βοήθεια του βούλγαρου πρωθυπουργού Συμεών ο Βαρθολομαίος βρέθηκε σχεδόν ταυτόχρονα με τον Χριστόδουλο, που ήταν στη Σερβία, στη Βουλγαρία μίλησε με τον Μάξιμο και ο Συμεών αναγνώρισε τον καθοριστικό ρόλο του Βαρθολομαίου. Αυτή ήταν μια καλή εξέλιξη.

Ωστόσο ο Χριστόδουλος αμφισβητεί την πολιτική του Οικουμενικού Πατριαρχείου και η σύγκρουση οξύνθηκε με την αποστολή τριών επιστολών στο Βαρθολομαίο σε προσβλητικό ύφος που ζητά την ανατροπή όλης της σημερινής κατάστασης ανάμεσα στις σχέσεις ελληνικής εκκλησίας και Πατριαρχείου που έχει καθοριστεί με κάποιους κανόνες από παλιά. Αυτό δεν έχει διόλου να κάνει με το αυτοκέφαλο της ελληνικής εκκλησίας που χρησιμοποιείται σαν πρόσχημα αλλά με την θρησκευτική άρα και πολιτική ηγεμονία. Αυτή απολαμβάνει δικαιωματικά σήμερα το Φανάρι και αυτή χτυπάει επίσης ο Αλέξιος από τη Μόσχα..

συνέχεια από τη σελ. 3

Πως μεδοδεύτηκε η απόρριψη της τροπολογίας στη Βουλή

δραματικές καταστάσεις σ' αυτούς τους ανθρώπους. Δικά σας κυβερνητικά στελέχη, Βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος υπόσχονται συστηματικά και επανειλημμένως. Δεν σας λέω να μου πείτε οτιδήποτε σήμερα. Σας παρακαλώ όμως να το δείτε το θέμα να το εξετάσετε και με πρώτη ευκαιρία να το αντιμετωπίσετε θετικά” (σημερινή επιγράμμιση δική μας).

Ο Κουβέλης πρώτον αντίθετα από τον Νεράντζη μετατόπισε το πολιτικό βάρος από τον Λαλιώτη και το έριξε στον Ανωμερίτη, και δεύτερον έδειξε στους απολυμένους ένα δρόμο συνεχών διαβούλευσεων και συνδιαλλαγής, για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, όσο θα χρειαστεί ο Ανωμερίτης “να εξετάσει” το θέμα. Ο ίδιος ο Κουβέλης γνώριζε πολύ καλά ότι η τροπολογία είχε φτάσει στη Βουλή με υπουργικές δεσμεύσεις, με πρωτοβουλία του Λαλιώτη κάτω από την πίεση

Η ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΝΤΕΡΜΠΑΝ

Η διάσκεψη του ΟΗΕ κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, που έγινε στο Ντέρμπαν της Ν. Αφρικής, έδειξε τη ευκολία με την οποία ο σοσιαλιμπεριαλισμός μπορεί να καθοδηγήσει και να διαφθείρει τον Τρίτο Κόσμο στρέφοντάς τον ενάντια στη Δύση. Μεταξύ των παρευρισκομένων της διάσκεψης ήταν ο Γιασέρ Αραφάτ, ο δικτάτορας της Κούβας, Κάστρο, και εκείνος του Ζαΐρ, Ζόζέφ Καμπίλα.

Η διάσκεψη επικεντρώθηκε επιλεκτικά σε δύο ζητήματα ανάμεσα σε σωρεία άλλων που θα έπρεπε να την απασχολούν: στη στάση του Ισραήλ στο μεσανατολικό και τη στάση των ανεπτυγμένων χωρών σχετικά με την καταβολή ή όχι αποζημιώσεων προς τον πρώην αποικιοκρατούμενο κόσμο. Το γεγονός προκάλεσε την αγανάκτηση αρκετών ευσυνέδητων ατόμων που είδαν “τις πραπαρασκευαστικές εργασίες να γίνονται κυριολεκτικά “όμηροι” του μεσανατολικού προβλήματος χωρίς να λαμβάνονται υπ’ όψη, για παράδειγμα, οι αυτόχθονες της Αμερικής, η δουλεία στο Σουδάν ή οι εργάτες της Ασίας – οι γυναίκες του Αφγανιστάν, οι ορεσίβιοι του Βιετνάμ οι χριστιανοί των Μολούκων, οι Θιβετιανοί, Ουγκούροι και Μογγόλοι υπό κινεζικό ζυγό” (Μοντ, 31-8). Εννοείται ότι κανείς δεν ασχολήθηκε στο Ντέρμπαν με το μεγαλύτερο όργιο παραβίασης των ανθρώπινων δικαιωμάτων σήμερα στον κόσμο, δηλαδή τη ρώσικη εισβολή στην Τσετσενία.

Οι περισσότερες αντιπροσωπείες του Τρίτου Κόσμου, ιδιαίτερα των αραβικών χωρών, θέλησαν να επιβάλουν μια απόφαση καταδίκης του Ισραήλ σχετικά με την ένταση στην περιοχή αθωώνοντας την παλαιστινιακή πλευρά. Το αποκορύφωμα υπήρξε η απαίτησή τους να θεωρηθεί ο σιωνισμός ισότιμος με το ρατσισμό, πράγμα που προκάλεσε την αποχώρηση της αμερικανικής και ισραηλινής αντιπροσωπίας, ενώ και οι Ευρωπαίοι απείλησαν με παρόμοια αποχώρηση.

Στην πραγματικότητα, ο κύριος παράγο-

ντας έντασης σήμερα δεν είναι το Ισραήλ αλλά η παλαιστινιακή πλευρά. Εκεί ηγεμονεύουν σήμερα οι δυνάμεις του ισλαμοφασισμού που εκφράζονται από οργανώσεις όπως είναι η Χαμάς και η Τζιχάντ. Με τις χιτλερικές τους συστηματικές επιθέσεις εναντίον ισραηλινών αμάχων, καθώς και την άρνηση τους να αναγνωρίσουν την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ, αυτά τα όργανα της Συρίας και του Ιράν, στο βάθος της Ρωσίας, πυροδοτούν την πράγματι βάναυση αντεπίθεση των ισραηλινών αρχών. Ωστόσο οι τελευταίοι δε θέτουν ειδικά αμάχους για στόχο, αλλά κυρίως ζωτικά κέντρα της παλαιστινιακής εξουσίας. Αντίθετα, οι ισλαμοφασιστικές, αντισημιτικές οργανώσεις που προαναφέραμε έχουν στο καταστικό τους αρχή που καλεί τους πιστούς να σφάζουν μέχρι και τον τελευταίο εβραίο. Στο όνομα κανενός αντιρατσισμού δεν επιτρέπεται να καταγγέλλεται ο σιωνισμός και ταυτόχρονα να αθωώνεται ο πραγματικά ρατσιστικός ισλαμοφασισμός, που στο κάτωκάτω εφαρμόζει χιτλερικές πρακτικές.

Ο σιωνισμός είναι ο εθνικισμός των εβραίων, ένα κίνημα που αρχικά αποσκοπούσε στη δημιουργία εβραϊκού κράτους και στη συνέχεια έγινε ιδεολογία του επεκτατισμού του ισραηλινού κράτους. Η ίδρυση ισραηλινού κράτους θεωρήθηκε απόλυτα δικαιολογημένη από το παγκόσμιο δημοκρατικό στρατόπεδο, λαμβάνοντας υπόψη τα αντισημιτικά πογκρόμ που υπέστησαν παγκόσμια οι εβραίοι, με αποκορύφωμα το Ολοκαύτωμα. Ο σιωνισμός πρέπει να καταδικάζεται όπως κάθε εθνικός σοβινισμός, αλ-

λά δεν είναι ρατσισμός.

Τελικά, ύστερα από επεισοδιακές διαβούλευσης η νοτιοαφρικανική αντιπροσωπεία παρουσίασε μια συμβιβαστική πρόταση που καταδικάζει την κατοχή της Παλαιστίνης χωρίς να καταδικάζει τον ισλαμοφασισμό. Η πρόταση αναγνώριζε “το αναφαίρετο δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού για αυτοπροσδιορισμό και για κατοχύρωση ενός ανεξάρτητου κράτους όπως και το δικαίωμα για ασφάλεια όλων των χωρών της περιοχής, συμπεριλαμβανομένου του Ισραήλ” (στο ίδιο, 9/10-9). Για να αντισταθμίσει τις αντιδράσεις προσέθεσε μια φράση που λέει ότι το Ολοκαύτωμα δεν πρέπει ποτέ να ξεχαστεί (Ελευθεροτυπία, 7-9). Αντί ήταν και η πρώτη αναφορά στο Ολοκαύτωμα εκ μέρους των εχθρικών στο Ισραήλ χωρών. **Την πρόταση απέρριψε αμέσως η παλαιστινιακή πλευρά, δείγμα της αυξανόμενης ιδεολογικής της διαφθοράς.**

Όμως, το πιο καίριο ζήτημα που απασχόλησε τη διάσκεψη ήταν το θέμα της αποικιοκρατίας. Οι χώρες του τρίτου κόσμου απαίτησαν από τη Δύση να αποζημιώσει αυτές και τους πολίτες τους για το δουλεμπόριο που εφάρμοζε σε προηγούμενες περιόδους της ιστορίας της. Αυτό αποτελεί μια άκρως αντιδραστική απαίτηση. Στηρίζεται σ’ ένα σκεπτικό που συγγενεύει με τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης. Σύμφωνα με αυτό, ορισμένα έθνη ή λαοί ευθύνονται επ’ απειρον για εγκλήματα που έχουν στο παρελθόν διαπράξει οι ίδιοι, οι πρόγονοί τους ή οι άρχουσες τάξεις τους. Με την ίδια λογική, το γερμανικό έθνος θεωρείται υπεύθυνο για τη θηριωδία του ναζισμού πριν από μισό αιώνα και πρέπει να πληρώσει, ο πάπας πρέπει να απολογηθεί στους νεοελλήνες για την κατάληψη του Βυζαντίου, και το τουρκικό κράτος να ποδοπατηθεί επειδή όταν σχηματίστηκε το ελ-

ληνικό έθνος έτυχε η κυριαρχία στην περιοχή να ασκείται από τους οθωμανούς. Η λογική αυτή οδηγεί σε μια σειρά αντεκδικήσεων που κάθε άλλο παρά προωθούν την παγκόσμια ειρήνη. Αντίθετα, αυτή η αρχή υιοθετείται πάντοτε από τους φασισμούς προκειμένου να δικαιολογηθούν οι εντελώς άδικες επιθέσεις τους. Για παράδειγμα, οι Σέρβοι νεοναζί για να δικαιολογήσουν το διαμελισμό της Κροατίας επικαλέστηκαν την αντιδραστική στάση που πήρε η χώρα αυτή στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Τελικά η αρχή της διαχρονικής ευθύνης προβάλλεται σήμερα κι εξυπηρετεί τη χειρότερη σημερινή αντιδραση, το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Οι τριτοκοσμικές χώρες επικαλούνται, λοιπόν, τη διαχρονική ευθύνη στρεφόμενες εναντίον της Δύσης στο ζήτημα της δουλείας. Όμως όποιος μελετά την ιστορία ασφαλώς θα γνωρίζει ότι το αφρικανικό δουλεμπόριο το ξεκίνησαν πρότοι οι Άραβες στα πλαίσια των ιερών πολέμων που έκαναν ακόμα και το 19ο αιώνα. Επιπλέον, το ζήτημα της δουλείας έκλεισε με την κατάργηση της αποικιοκρατίας, μια εξέλιξη στην οποία τα τριτοκοσμικά έθνη έπαιξαν δευτερεύοντα ρόλο. Αντίθετα, χώρες σαν τη Μαυριτανία, ακόμα και μετά την ανεξαρτησία τους χρησιμοποιούσαν σκλάβους μέχρι πριν 20 χρόνια. Στο δε Σουδάν τη δουλεία αναβιώνει σήμερα το απάνθρωπο ισλαμοφασιστικό καθεστώς της. Οι χώρες αυτές απαίτησαν να χαρακτηριστεί το δουλεμπόριο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας για να αυξηθούν οι προσδοκώμενες αποζημιώσεις. Τελικά η Ευρώπη δέχτηκε να απολογηθεί γι’ αυτό.

Το να απομιζήσεις τους λαούς του αναπτυγμένου κόσμου προς όφελος διεφθαρμένων τριτοκοσμικών καθεστώτων, δεν ευνοεί ούτε τους λαούς ούτε την ειρήνη.

Άδλιες ελληνικές αντιδράσεις

συνέχεια από τη σελ. 2

στηκαν τα θύματα από την τρομοκρατική επίθεση στις ΗΠΑ, ξεσπώντας σε αποδοκιμασίες τη στιγμή που ο διαιτητής κράτησε ενός λεπτού σιγή. “Αμαύρωσαν μνήμη αθώων νεκρών, ήταν άρρωστες σκηνές και μια τρομοκρατική ατμόσφαιρα” γραφει η Sun. Και προσθέτει: “Η αμυσφαιρά ήταν καντή σαν καζάνι. Με καπνογόνα και φωτοβολίδες έκαναν το παν για να τρομοκρατήσουν πάκτες και οπαδούς της Χιμπέρνιαν”. Το αθλητικό ειδησεογραφικό Sporting Life στο Διαδίκτυο αναφέρει: “Και πάλι δεν υπήρχε σεβασμός για τους νεκρούς”. Το BBC στην ηλεκτρονική του έκδοση: “Οπως και στις υπόλοιπες ελληνικές ομάδες, έτσι και στην ΑΕΚ η αμυσφαιρά ήταν πολύ εχθρική. Οι οπαδοί της ΑΕΚ δεν σταμάτησαν να ... τραγουδούν ούτε τη στιγμή”. Οπαδοί της Χιμπέρνιαν σε site του συλλόγου γράφουν: “Ήταν αρρώστια, δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία. Οι απόγονοι ενός από τους πιο καλλιεργημένους πολιτισμούς

της ανθρωπότητας προκάλεσαν αηδία με την άρνηση τους να σεβαστούν τους νεκρούς”. Φαίνεται ότι μαζί με τους πόργους κατέρρευσαν και αρκετοί μύθοι...

Ακόμα έγινε και αυτό. Την επόμενη κιόλας της τραγωδίας η ΟΥΕΦΑ ανέβαλε για δύο μέρες τους αγώνες και μεταξύ αυτών τον αγώνα του Ολυμπιακού με τη Μάντσεστερ. Αμέσως σε πρωτοσέλιδο της η εφημερίδα του Ολυμπιακού Φως, χωρίς ούτε μία αναφορά στο τραγικό γεγονός, έγραψε με μεγάλα παχυλά γράμματα: “**Οργή για τη γελοία αναβολή**”. Και στη συνέχεια αυτή της τραγωδίας που έχει απέραντο θράσος της ελληνικής κυβέρνησης που ξαφνικά βγαίνει πρωταθλήτρις της αντιτρομοκρατικής πάλης με τις βαρύγδουπες εκφράσεις “Ασυμβίβαστη πάλη με την τρομοκρατία”, “Δεν υπάρχει ανοχή για τους τρομοκράτες”, τη στιγμή που επί χρόνια η τρομοκρατική οργάνωση 17N δολοφονεί ελεύθερα δυτικούς στο έδαφος της χωρίς ούτε μία καταδίκη μέλους της.

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Μέχρι τη συμμετοχή της χώρας στα ερευνητικά Ευρωπαϊκά προγράμματα, πριν μια εικοσαετία περίπου, η έρευνα λίμναζε στα γνωστά βαλτοτόπια όλων των μισοανεπτυγμένων ή υπανάπτυκτων χωρών.

Η απουσία βαριάς βιομηχανίας και μηχανοκατασκευής και η δευτερεύουσα θέση της χώρας στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας είχαν σαν συνέπεια μία έρευνα χωρίς σημασία για την παραγωγή. Ένας μικρός αριθμός ασήμαντων ερευνητικών κέντρων συντηρούνταν με κρατικές χρηματοδοτήσεις και με ελάχιστα ιδιωτικά κεφάλαια, χωρίς σύνδεση με την παραγωγή. Η έρευνα της εποχής αυτής είχε περισσότερο το χαρακτήρα της συμμετοχής της χώρας στην παγκόσμια πνευματική δημιουργία με μικρές προσδοκίες ανάδειξης των επιστημόνων στο παγκόσμιο επιστημονικό στερέωμα. Οι ερευνητές, άτομα με μεράκι για την δουλειά τους, είχαν κυρίως ως στόχο τους τη δημοσίευση επιστημονικών εργασιών σε διεθνή περιοδικά για τη βελτίωση της επιστημονικής τους θέσης. Διάλεγαν με απόλυτη ελευθερία τα επιστημονικά τους αντικείμενα και διεκπεραίωναν το ερευνητικό τους έργο ανεξάρτητοι στην πραγματικότητα από τις εργασιακές σχέσεις και τις απαιτήσεις της παραγωγής.

Ο χαρακτήρας αυτής της έρευνας ήταν λοιπόν κατ' ανάγκη ακαδημαϊκός. Ένας άλλος ρόλος αυτών των ερευνητικών κέντρων ήταν η μεταφορά τεχνολογίας και τεχνογνωσίας από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, η παρακολούθηση της θέσης της χώρας στον παγκόσμιο τεχνολογικό καταμερισμό και η παροχή συμβουλών στις διάφορες κυβερνήσεις. Ίδια κατάσταση επικρατούσε και στα πανεπιστήμια. Με τη συμμετοχή της χώρας στο Α' Κ.Π.Σ. και στο πρώτο ανταγωνιστικό Ευρωπαϊκό πλαίσιο για την έρευνα και την τεχνολογία ξεκίνησε η δημιουργία των ερευνητικών υποδομών και η μαθητεία των ερευνητών, που συνεχίζεται σήμερα στην ώριμη μορφή της με το Γ' Κ.Π.Σ. και το 5ο ευρωπαϊκό πλαίσιο ανταγωνιστικής έρευνας. Έτσι γεννήθηκε η έρευνα σ' αυτή τη χώρα που θεσμοθετήθηκε με το νόμο 1514/85 και είναι πια κομμάτι της έρευνας της Ε.Ε.

Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, με την κυριαρχία των ΗΠΑ, παρατηρείται μία τεχνολογική έκρηξη που οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη στρατιωτική έρευνα και στη μετατροπή των ΗΠΑ σε υπερδύναμη, ρυθμιστικό κέντρο του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η απόλυτη κυριαρχία των μονοπολίων στην παραγωγή βιομηχανικών προϊόντων συνυφαίνεται με την παραγωγή υψηλής τεχνολογίας και τον απόλυτο έλεγχό της από αυτά σε παγκόσμια κλίμακα. Η συγκέντρωση τεράστιων ερευνητικών κεφαλαίων στα μητροπολιτικά κέντρα, συγκέντρωση που είναι απαραίτητος όρος για ικανοποιητικές αποδόσεις της έρευνας, κυριαρχούσε έναντι της αδυναμίας των μικρών σε οικονομικό μέγεθος ή φτωχών χωρών να συγκεντρώσουν την ελάχιστη κρίσιμη μάζα ερευνητικού κεφαλαίου που απαιτούνταν για την παραγωγή νέας τεχνολογίας. Άλλα ακόμη και όταν αυτό συνέβαινε ακολουθούσε η έξαγορά της νέας τεχνολογίας ή των ε-

ρευνητικών αποτελεσμάτων που οδηγούσαν σ' αυτή από τα μονοπόλια, αφού δεν υπήρχε η βιομηχανία σ' αυτές τις χώρες για την εκμετάλλευση της. Οι ΗΠΑ επικεφαλής του καπιταλιστικού κόσμου απορροφούσαν όλους τους αξιόλογους ερευνητές του πλανήτη. Ήταν το κυρίαρχο κέντρο εκμετάλλευσης της πνευματικής δημιουργίας όλου του κόσμου.

Τη δεκαετία του 1970 με τις μεγάλες αυξήσεις των τιμών του πετρελαίου παρατηρείται κάθετη μείωση των ποσοστών του κέρδους. Την ίδια περίοδο ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε κάμψη. Έχει δεχτεί τα χτυπήματα της εθνικο-απελευθερωτικής πάλης των λαών και περνάει πολιτική κρίση. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα κλυδωνίζεται επικίνδυνα. Η διέξοδος θα ήταν είτε η σύγκρουση με τις εργατικές τάξεις των ανεπτυγμένων χωρών, είτε η προσφυγή στην επαναστατικούση των μέσων και των μεθόδων παραγωγής. Η πρόσφατη αντιφασιστική και αντιπολιτική πάλη των λαών και οι δημοκρατικές τους κατακτήσεις απαγόρευαν την πρώτη λύση. Δεν έμενε στο ανεπτυγμένο κεφάλαιο της Δύσης παρά η δεύτερη Προϋπόθεση για την ανάπτυξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς γίνεται η εισαγωγή της πιο σύγχρονης τεχνολογίας σε όλα τα επίπεδα της παραγωγής και της κυκλοφορίας. Πρόκειται για την ανάπτυξη του ίδιου του καπιταλισμού, πρώτα και κύρια των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, που συμπαρασύρει και τις άλλες χώρες. Αυτή η πολιτική δεν είναι στο ξεκίνημά της πολιτική των κανονιοφόρων. Πρόκειται για την κεφαλαιακή σύνθεση που το τεχνολογικό της μέρος αυξάνεται σε σχέση με το κεφάλαιο που διατίθεται στους μισθούς και πραγματοποιείται κατ' αρχή στα μητροπολιτικά κέντρα.

Ο σοσιαλφασισμός εξισώνει την τεχνολογική επανάσταση με το σύστημα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού μέσα στο οποίο πραγματώνεται αυτή και με την ιμπεριαλιστική επέμβαση, πολιτική στρατιωτική και οικονομική. Εμφανίζει την τεχνολογία αυτή καθ' εαυτή να έχει χαρακτηριστικά του συστήματος. Θεωρεί αυτή καθ' εαυτή την νέα τεχνολογία ιμπεριαλιστική. Μέχρι τη δεκαετία του 1970 η παλιά τεχνική βάση της παραγωγής, παλιά σε σύγκριση με τη σημερινή που είναι ένα μίγμα νέων και παλιών τεχνολογιών με κυρίαρχη τάση την αντικατάσταση των παλιών τεχνολογιών, αντανακλούσε όπως ήταν φυσικό το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και της ίδιας της τεχνολογίας. Τα ίδιαίτερα γνωρίσματά της ήταν οι μεγάλες απώλειες ενέργειας και πρώτων υλών με σοβαρές επιπτώσεις στο περιβάλλον, η ένωση τεράστιων ποσοστών μεσών παραγωγής και εργατικής δύναμης στο ίδιο εργοστάσιο σαν προϋπόθεση για να πραγματοποιηθεί η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, ο μεγάλος βαθμός συνεργασίας για την παραγωγή με ορισμένο τρόπο, με την παράταξη

δηλαδή των εργατών με στρατιωτικό τρόπο με τη γνωστή μέθοδο της αλυσίδας και την ύπαρξη στρατιωτικής πυραμιδικής διοίκησης σ' όλη την κλίμακα της παραγωγής. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του εργοστασίου της Ford στο Ντητρόιτ με 100.000 εργάτες που από τη μία άκρη έμπαινε στιδηρο-μετάλλευμα και από την άλλη έβγαιναν αυτοκίνητα.

Παρόμοια ήταν και η τεχνική βάση της σοσιαλιμπεριαλιστικής ΕΣΣΔ αλλά σ' ένα κατώτερο επίπεδο, με ένα κύριο χαρακτηριστικό την κατανάλωση κάρβουνου αντί του ανώτερου τεχνολογικά πετρελαίου που κατανάλωνε η Δύση. Με διαφορετικό τρόπο μπορούμε να πούμε ότι η τεχνολογία της δεκαετίας του 1970 αντανακλούσε το μέτρο της ικανότητας των επιστημόνων να μετατρέψουν σε τεχνολογικές εφαρμογές την ανεξάντλητη θεωρητικά σε τέτοιου είδους εφαρμογές υπάρχουσα επιστημονική γνώση για τη δομή της ύλης, τον ίδιο το βαθμό μετατροπής αυτής της γνώσης στις εφαρμογές, την καταλήστευση των πρώτων υλών των εξαρτημένων χωρών και όλου του πλανήτη επιβαρύνοντας και το περιβάλλον περισσότερο σε σύγκριση με τη σημερινή τεχνολογία. Η αντίστοιχη οργάνωση της εργασίας είναι στρατιωτικού τύπου συμβατί και με την σκοπιμότητα της ίδιας της λειτουργίας της τεχνολογίας.

Την ίδια περίοδο η πολιτική δημοκρατία έχει υποστεί συντριπτικά πλήγματα σε όλο τον πλανήτη κύρια από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Το δυτικό μονοπόλιο έχει φέρει στα όρια της εκμετάλλευσης τους τις δυνατότητες της τρέχουσας τεχνολογίας καθώς και την εργατική δύναμη με σκοπό την συνεχή αύξηση της παραγωγικής δύναμης της εργασίας. Σαν παράδειγμα η ταχύτητα της αλυσίδας στα εργοστάσια της Ford είχε φτάσει σε τέτοιο ύψος που λίγοι εργάτες παρέμεναν πάνω από μερικούς μήνες. Η συνολική κάμψη του καπιταλισμού ρίχνει τα ποσοστά του κέρδους και οι εξισωτικές τάσεις αυτών των ποσοστών υποδηλώνουν την κάμψη του ανταγωνισμού, αυτής της διαρκούσας στιγμής, αλλά και του μαρξισμού και που με πάθος πολέμησαν τα προηγούμενα χρόνια. Οι διανοούμενοι ξεθάβουν το θεώρημα της μαθηματικής λογικής του Gödel που αντανακλά στο επίπεδο της λογικής την απειρότητα της αλληλεξάρτησης των μορφών της ύλης για να δώσουν λογικές ερμηνείες, αλλά και κουράγιο στους εργοδότες τους για τη δυνατότητα του μεγάλου εγχειρήματος. Διαλεκτικότερος από ποτέ ο αστικός κόσμος που εκπροσωπεί το παραγωγικό κεφάλαιο, εξορμά σαν πραγματικός σκαπανέας δημιουργός και διευθυντής της παραγωγής, σίγουρος ότι έχει μπροστά του ένα άπειρο επίπεδο εκμετάλλευσης της εργασίας ονειρευόμενος οριακά την κατάργηση της από τα ρομπότ για να απαλύνει το άγχος του. Αυτές τις όμορφες στιγμές για να λαμπρύνει το κατόρθωμα του, ονειρεύεται την ξεαφάνιση των πρώτων υλών από την παραγωγή με την παραγωγή άυλων αγαθών, όπως ονειρεύεται και μια διαρκή παγκόσμια ειρήνη αφού θα υπάρχει τάχα καπιταλισμός χωρίς εργάτες και δίχως πρόβλημα πρώτων υλών. Η αστική τάξη βέβαια θέλει να φαντάζεται την εξουσία της αιώνια και την κοινωνία που θα κατευθύνει χωρίς αντιθέσεις, σαν παράδεισος.

Η νέα τεχνολογία βρίσκεται σε πολύ στενότερη σχέση με την επιστήμη από ότι η παλιά και αλληλοτροφοδοτούνται σε τέτοιο βαθμό ώστε να αποτελούν μια ν

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

Ποτέ μια τόσο μεγάλη σφαγή, όσο αυτή των χιλιάδων αθώων αμάχων του Μανχάταν δεν είχε τόσο κρυμμένο το δράστη της. Αυτό είναι που την κάνει ξεχωριστή από ιστορική άποψη και από αυτό το σημείο πρέπει να ξεκινήσει η πολιτική της ανάλυσης.

Είναι γεγονός ότι αυτή η πελώρια ιδιομορφία συσκοτίζεται και αυτή με τη σειρά της από το γεγονός ότι το θύμα δείχνει με το δάχτυλο, και από την πρώτη στιγμή έναν θύτη. Άλλα δεν τον δείχνει με σιγουριά, ούτε με ψυχραιμία. Τον δείχνει με βιασύνη και ανασφάλεια. Ενώ δηλαδή το θύμα δεν μπόρεσε ούτε στοιχειωδώς να προβλέψει, οπότε και στοιχειωδώς να αμυνθεί στο χτύπημα, εξήγγειλε πόλεμο δίχως προηγούμενα να μελετήσει τα στοιχεία και να σκεφτεί βαθιά. Εξήγγειλε αμέσως πόλεμο ενάντια σε έναν δράστη για τον οποίο δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί άμεσα και συντριπτικά στοιχεία ενοχής ώστε να βρει αμέσως πρόθυμους συμμάχους και να ξεπεράσει τη διεθνή δυσπιστία απέναντι στο σύντοχο και το είδος της ανταπάντησής του.

Όμως ότι και να λέει το θύμα, το μεγάλο ζήτημα παραμένει. Ο δράστης κρύβει την πολιτική του ταυτότητα. Ουδείς δηλαδή παραδέχεται ότι διέπραξε τη σφαγή. Αυτή είναι η διαφορά από τον κλασσικό πόλεμο, όπου ο εχθρός είναι σαφής, αλλά και από την κλασσική τρομοκρατία όπου πάλι ο τρομοκράτης ομολογεί την πολιτική του ταυτότητα, αλλά κρύβει την φυσική του ύπαρξη εντελώς π.χ. ETA, "17N", κ.λπ ή την καλύπτει μέσα στο πλήθος π.χ. Χαμάς, Τζιχάντ, Χεζμπολάχ κ.λπ.

ΜΟΝΟ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΤΥΠΗΜΑΤΟΣ

Εδώ ο δράστης, ενώ δίνει ένα κολοσσιαίο χτύπημα πολεμικού τύπου, θέλει οπωσδήποτε να αποκρύψει ή για την ακρίβεια να συσκοτίσει την πολιτική πηγή του χτυπήματος. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν είναι κύρια η αστυνομική έρευνα και η έρευνα των τεχνικών στοιχείων, αλλά η πολιτική ανάλυση που θα αποκαλύψει πρώτη την πηγή του χτυπήματος. Η αστυνομική έρευνα και η τεχνική ανάλυση το πολύ να δώσουν τον φυσικό αυτουργό, όμως είναι πολύ δύσκολο, σχεδόν αδύνατο να δώσουν τον ηθικό αυτουργό, δηλαδή την πολιτική πηγή του χτυπήματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι φυσικό η πολιτική ανάλυση να καθοδηγεί την αστυνομική και τεχνική έρευνα και όχι το αντίθετο.

Το πρώτο ερώτημα από το οποίο οφείλει να ξεκινήσει η πολιτική ανάλυση είναι το εξής: Ποιος βγαίνει πολιτικά ωφελημένος από το τεράστιο αυτό χτύπημα; Κάτι τέτοιο κρίνεται κυρίως από τις συνέπειές του.

Είναι δυνατό κρίνοντας από αυτό το πρίσμα

να πιστέψει κανείς ότι ο πρώτος στόχος της αμερικάνικης απάντησης, το Αφγανιστάν, είναι η πολιτική πηγή ή έστω η κύρια πολιτική πηγή του χτυπήματος; Είναι ικανοποιημένο το Αφγανιστάν από τη συνέπεια να δεχτεί τα συντονισμένα πολιτικά και στρατιωτικά πυρά όλου του ισχυρού Βορρά του πλανήτη, δηλαδή ενός μετώπου ΗΠΑ – Ρωσίας – Ευρώπης; Είναι δυνατόν μια ήδη διπλωματικά απομονωμένη χώρα, η πιο απομονωμένη του κόσμου, να επιδιώξει να αναμετρηθεί με το πιο ισχυρό μέτωπο του πλανήτη;

Μπορεί να αντιτάξει κανείς σ' αυτό ότι οι Ταλιμπάν δεν πρόβλεψαν ή δεν ήταν σε θέση να προβλέψουν αυτή την διεθνή συνέπεια του χτυπήματός τους. Όμως ήταν σε θέση οι Ταλιμπάν να δώσουν ένα τόσο αποτελεσματικό χτύπημα στην καρδιά μιας υπερδύναμης, μιας δύναμης δηλαδή που οι αντιδράσεις της επηρεάζουν τις παγκόσμιες εξελίξεις, χωρίς να μπορούν να εκτιμήσουν τη φύση και την κατεύθυνση αυτών των αντιδράσεων; Για να γκρεμιστούν οι πύργοι του Μανχάταν και να βομβαρδιστεί το Πεντάγωνο, εκτός από το να οργανωθούν 17 ψηλά ειδικευμένοι αυτόχειρες, χρειάζεται η πολύ καλή γνώση της πραγματικής κατάστασης του συστήματος της πολεμικής αεροπορίας και της αεράμυνας των ΗΠΑ. Ακόμα χρειάζεται μια πολύ καλή γνώση της κατάστασης και των δυνατοτήτων των αμερικανικών μηχανισμών ασφάλειας αφού οι δράστες δεν δέχτηκαν το παραμικρό πλήγμα πριν ξεκινήσουν την σύνθετη και πολύ εκτεταμένη επιχείρησή τους. Είναι δυνατόν λοιπόν ένα τόσο ψηλό επίπεδο τεχνικής και στρατιωτικής προνοητικότητας να αντιστοιχεί σε μια τόσο άθλια πολιτική προνοητικότητα; Είναι δυνατόν αυτή η ιδιοφυής εκτέλεση να αντιστοιχεί άμεσα στο βάθεμα της πολιτικής απομόνωσης και της οικονομικής καταστροφής και της στρατιωτικής συντριβής του εκτελεστή; Κάτι τέτοιο εκτός από εξαιρετικά απίθανο θα έδινε και έναν ισχυρό τόνο γελοιότητας σε μια τέλεια τραγωδία.

Μα τότε, θα αναρωτηθεί κανείς, γιατί μια υπερδύναμη με τα άπειρα "Think tank" της (τις δεξαμενές σκέψεις της) αντιδρά έτσι; Γιατί ο επίσημος συλλογισμός της είναι ο εξής: Ο εχθρός δεν είναι απλά το Αφγανιστάν, ούτε αυτοί καθεαυτοί οι Ταλιμπάν, ούτε καν ο Μπιν Λάντεν σαν πρόσωπο. Είναι λένε το δίκτυο του, η οργάνωση Αλ Κάιντα. Η πηγή του χτυπήματος δεν είναι ακριβώς μια χώρα, αλλά ένα δίκτυο. Ένα δίκτυο που οι οργανώσεις του ξαπλώνονται σε μια σειρά από κράτη (σε εξήντα τα ανέβασε ο αμερικανός υπουργός άμυνας) και το οποίο ζει επειδή κάποια κράτη βοηθούν τις οργανώσεις του.

Αυτή η θεωρία σημαίνει ότι υπάρχει μια πανί-

σχυρη και αόρατη υπερκρατική δύναμη, διαχυμένη σε όλο τον πλανήτη και που την υποστηρίζουν μια σειρά από κράτη και η οποία σκέφτεται, λειτουργεί και δρα με μια δικιά της στρατιωτική και διπλωματική γραμμή που συμπυκνώνεται τελικά σε έναν προφανή στόχο, την καταστροφή των ΗΠΑ.

Αν μια τέτοια δύναμη είναι από μόνη της ένα κέντρο που δίνει διεθνή πολεμικά χτυπήματα, τότε θα πρέπει να είναι το πρώτο κέντρο βίας στην ιστορία της ανθρωπότητας που δεν διαθέτει αυτόνομη εδαφική κρατική υπόσταση, στρατό, και δικιά του οικονομική μηχανή.

Αυτό είναι ένα φανταστικό κέντρο, ένα είδος ισλαμικού σατανά που έχει χειρότερη λογική ποιότητα από τον φανταστικό αμερικάνικο σατανά (που έχει κατασκευάσει απέναντι της όλη ισλαμική καθυστέρηση) και ο οποίος τουλάχιστον διαθέτει ανεξάρτητη και μάλιστα ισχυρή κρατική υπαρξη. Ο ισλαμικός σατανάς μπορεί να συγκριθεί μόνο με τον εβραϊκό σατανά του ιστορικού αντισημιτισμού. Όπως και ο δεύτερος αντιστοιχεί στην άγνοια και τελικά στην πολιτική παρακμή της φεουδαρχίας και αργότερα των μεσοστρωμάτων, έτσι και ο πρώτος αντιστοιχεί στην άγνοια και την πολιτική παρακμή του ιμπεριαλιστικού κόσμου.

Αυτός καταφεύγει στη μεταφυσική και έχει προ πολλού απομακρυνθεί από τον πολιτικό ρεαλισμό και τη μελέτη της πραγματικότητας.

Η πραγματικότητα λέει ότι οι άμεσες συνέπειες του χτυπήματος ήταν δύο: η μία να πληγούν οι ΗΠΑ και η δεύτερη το Αφγανιστάν. Ο δράστης δεν μπορεί να παρά να είναι μια κρατική δύναμη που βρίσκεται έξω από αυτούς και μάλιστα αντιστρατεύεται και τους δύο. Η κρατική αυτή πολιτική υπάρχει και είναι μια πολιτική που έχει στενό κέντρο της τη Ρωσία και ευρύτερο τον άξονα Μόσχα – Πεκίνο – Τεχεράνη. Ο άξονας αυτός είναι ο κερδισμένος από τις άμεσες πολιτικές συνέπειες αυτού του πλήγματος.

Η ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΡΩΣΙΑ – ΚΙΝΑ-ΤΕΧΕΡΑΝΗ ΕΥΝΟΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Αυτές οι συνέπειες είναι ότι οι ΗΠΑ, ο ένας εχθρός του άξονα, βρίσκεται στα πρόθυρα μιας παρατεταμένης πολεμικής σύρραξης με το Αφγανιστάν το οποίο είναι ένας άλλος εχθρός αυτού του άξονα. Αν προσέξει κανείς ακόμα βαθύτερα θα παρατηρήσει ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται επίσης στα πρόθυρα ενός διπλωματικού πολέμου με όλες τις μέχρι τώρα πιο κοντινές τους

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 7

χώρες του μουσουλμανικού κόσμου, όπως είναι το Πακιστάν, η Σαουδική Αραβία και η Αίγυπτος και τελικά διαφαίνεται ο κίνδυνος να συγκρουστούν με όλο τον μουσουλμανικό κόσμο, αλλά και τον τρίτο κόσμο γενικά.

Μια τέτοια γιγαντιαία σύγκρουση θα έχει με τη σειρά της ένα διπλό αποτέλεσμα. Το πρώτο θα είναι να δυναμώσει η διεθνής απομόνωση των ΗΠΑ καθώς και η στρατιωτική και πολιτικοοικονομική της φθορά και το δεύτερο να περάσουν οι σχετικά φιλοδυτικές χώρες του αραβικού, μουσουλμανικού και του τρίτου κόσμου στη σφαίρα επιρροής του ρώσικου άξονα.

Μέσα σ' αυτή τη διαφαινόμενη σύρραξη η Ρωσία και οι άλλες δύο χώρες του άξονα, η Κίνα και το Ιράν, εξασφαλίζουν τον ονειρεμένο χώρο του ενδιάμεσου και ήδη ασκούν μια διπλωματία δραστήριας και καιροσκοπικής ουδετερότητας. Αυτός ο άξονας είναι λοιπόν ο ευνοημένος από την κολοσσιαία σφαγή του Μανχάταν. Σε αυτόν τον άξονα και πιο πολύ στον ηγεμόνα του, τη Ρωσία, θα πρέπει να αναζητηθεί ο καθοδηγητής της μεγάλης σφαγής.

Θα μπορούσε κανείς να αντιτείνει ότι και η Ευρώπη όπως και η Ιαπωνία κρατάνε έναν τουλάχιστον “χλιαρό”, ενδιάμεσο ρόλο στη σημερινή αμερικανο-ισλαμική σύγκρουση, οπότε θα μπορούσε ίσως να είναι κι αυτές στην πηγή του χτυπήματος. Όμως σε ότι αφορά την Ευρώπη αυτή δεν είναι δυνατό να αποτελέσει “πηγή”, γιατί δεν αποτελεί η ίδια ένα συμπαγές κέντρο, ούτε διαθέτει ένα κέντρο. Η Ευρώπη έχει σαν τέτοια, τόση λίγη εξωτερική πολιτική, όση και η τελευταία χώρα που την αποτελεί. Αυτό που χαρακτηρίζει την Ευρώπη είναι η πολιτική και στρατιωτική της αδυναμία σε σχέση με την οικονομική της ισχύ. Γι' αυτό η γενική της τάση είναι να απεχθάνεται τις αναταραχές (ιδιαίτερα αυτές που έχουν οικονομικές επιπτώσεις), να ακολουθεί στρατιωτικά τις ΗΠΑ και να υποκύπτει πάντα στη ρώσικη απειλή. Η Ευρώπη παίζει πάντα έναν ενδιάμεσο ρόλο, αλλά όχι σαν μια δύναμη που ασκεί ενεργητική δικιά της πολιτική όπως η Ρωσία, αλλά σαν μια δύναμη που δεν μπορεί να ασκήσει καμιά πολιτική. Ανάλογα ισχύουν για την Ιαπωνία. Αυτή μπορεί να ασκήσει μια πολιτική, αλλά είναι στρατιωτικά εξαρτημένη από τις ΗΠΑ και οικονομικά ολότελα εξαρτημένη από τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής. Αυτή η τελευταία εξάρτηση την κάνει εντελώς γλοιώδη και ουδέτερη απέναντι στον κάθε τριτοκοσμικό δικτάτορα που βρίσκεται κοντά στα πετρέλαια. Η Ιαπωνία είναι η τελευταία χώρα που μπορεί στ' αλήθεια να ευνοηθεί από μια αμερικανο-αραβική σύγκρουση. Άλλωστε από στρατηγική άποψη η Ευρώπη και η Ιαπωνία είναι τοποθετημένες πολιτικά και στρατιωτικά στο πλευρό των ΗΠΑ. Αν οι στρατιωτικές θέσεις των ΗΠΑ αδυνατίσουν στο τρίτο κόσμο, αυτόματα αδυνατίζουν κι αυτές.

Στο τέλος μιας σοβαρής πολιτικής έρευνας μπορεί να αντέξει μόνο ένας σοβαρός ύποπτος

και αυτός είναι η Ρωσία.

Αν στη συνέχεια ακολουθήσει κανείς αυτό τον ύποπτο θα δει παντού τις μεθόδους του, τις δυνατότητές του και τα συγκεκριμένα του κίνητρα.

Κατ' αρχήν σε ότι αφορά τα συγκεκριμένα κίνητρά του. Αυτά είναι το κατέβασμα της Ρωσίας στον Ινδικό και ο έλεγχος των πετρελαίων του Κόλπου και της Κασπίας.

Το πιο παλιό όνειρο των Τσάρων και όνειρο κάθε αυτοκρατορικής υπεριαλιστικής Ρωσίας ήταν να κατεβεί στον Ινδικό ωκεανό. Αυτό σημαίνει να αποκτήσει στρατιωτικές, ιδιαίτερα ναυτικές βάσεις σ' αυτόν. Δίχως αυτές τις βάσεις είναι αδύνατο να ελέγχει τους δρόμους των πετρελαίων του Κόλπου προς την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Ειδικά στη σημερινή εποχή που το στρατηγικό σχέδιο της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας είναι η στρατιωτική περικύλωση, η ενεργειακή ασφυξία και ύστερα η επίθεση και η κατοχή της δυτικής Ευρώπης, ο έλεγχος του δρόμου των πετρελαίων είναι το πιο αποφασιστικό ζήτημα για αυτήν. Μέχρι στιγμής στρατιωτικές βάσεις η Ρωσία δεν έχει εξασφαλίσει ούτε καν στο πολυ φιλικό της Ιράν.

Η διαμάχη στο Ιράν ανάμεσα στον ρωσόφιλο Χαταμί και τους σοβινιστές μουλάδες είναι δείγμα των εσωτερικών συγκρούσεων που γεννάνε αυτές οι επιδιώξεις του Κρεμλίνου. Άμεσο εμπόδιο για το κατέβασμα της Ρωσίας στον Ινδικό είναι κατ' αρχήν το Αφγανιστάν και ύστερα το Πακιστάν.

Η απ' ευθείας απόπειρα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού να καταλάβει το Αφγανιστάν τη δεκαετία του '80 κατέληξε σε οικτρή αποτυχία. Η Ρωσία απέτυχε για δύο λόγους: ο ένας ήταν η τρομακτική αντίσταση του αφγανικού λαού και ο δεύτερος το διεθνές μέτωπο ΗΠΑ – Δύσης – Τρίτου κόσμου ενάντια στη ρώσικη κατοχή. Στο Αφγανιστάν η Ρωσία διδάχτηκε ότι είναι αδύνατο να ελέγχει μια οποιαδήποτε χώρα δίχως να την διασπάσει εσωτερικά και κυρίως, δίχως να την απομονώσει διεθνώς. Η βασική αλλαγή της ρώσικης τακτικής ύστερα από την εποχή του ψυχρού πολέμου ήταν ακριβώς αυτή. Κάθε απόπειρά της για τον έλεγχο μιας πολιτικά ανεξάρτητης χώρας, θα έπρεπε να περιλαμβάνει τη διεθνή απομόνωση ή τη διάσπαση αυτής της χώρας και ύστερα την αξιοποίηση και όξυνση κάθε αντίθεσης ανάμεσα σε αυτή τη χώρα με τη Δύση και ειδικότερα με τις ΗΠΑ.

Ο ψυχρός πόλεμος αντιστοιχούσε στην τακτική της ρώσικης μετωπικής επίθεσης, η νέα τακτική από την περεστροΐκα και μετά είναι αυτής της “οικουμενικής” επέμβασης σε μια χώρα, που σημαίνει στο βάθος επέμβαση του Κρεμλίνου μέσα από τακτικές συμμαχίες με τη Δύση.

Αυτή η τακτική έχει εφαρμοστεί μέχρι τώρα πετυχημένα στην περίπτωση της Σερβίας, είναι σε έναν “καλό” δρόμο στην περίπτωση του Ιράκ και αναπτύσσεται “τέλεια” στη Δημ. της Μακεδονίας.

Στην περίπτωση της Σερβίας η Ρωσία έσπρωξε αρχικά το σέρβικο σοβινισμό σε μια επιθετική εκστρατεία διάσπασης και κατοχής όλων σχεδόν των κρατών που αποτελούσαν την ομοσπονδιακή Γιουγκοσλαβία. Με την απομόνωση της Σερβίας και κάνοντας το φίλο της η Ρωσία έστειλε και αυτή το στρατό της στη Βοσνία δίπλα στο ΝΑΤΟ. Υστερα εξώθησε το ΝΑΤΟ σε επέμβαση στο Κόσσοβο, υπογράφοντας μαζί του τη συμφωνία του Ραμπουγέ, ενώ αμέσως μετά υιοθέτησε μια θέση φαινομενικά υπέρ της Σερβίας. Έτσι κατάφερε να φέρει το στρατό της

και στο Κόσσοβο, δίπλα στο ΝΑΤΟ πάλι σα φίλη της Σερβίας. Ύστερα έχοντας εξασφαλίσει μετά από πολύχρονη λεπτή τακτική εσωτερικά ερείσματα στη Σερβία (Κοστούνιτσα, εκκλησία, τμήμα του στρατού) και σε συνεργασία με τη Δύση και τον φίλο της Τζίντζιτς εξόντωσε τον εκπρόσωπο του σέρβικου σοβινισμού Μιλόσεβιτς και ουσιαστικά ηγεμονεύει σ' αυτή τη χώρα κλειδί των Βαλκανίων, ενώ από χρόνια ελέγχει και τη μισή Βοσνία.

Ανάλογα κάνει τώρα και στη Δημ. της Μακεδονίας αξιοποιώντας τον προβοκάτορα UCK και τον αλβανικό σοβινισμό που η ίδια φρόντισε να φέρει στην εξουσία βοηθώντας, κυρίως μέσω Ελλάδας, τη φράξια του ρωσόφιλου Φάτος Νάνο ενάντια στον δυτικόφιλο Μπερίσα.

Σε πρώτη φάση η Ρωσία χρειάστηκε τον UCK σαν προβοκάτορα στη Δημ. της Μακεδονίας, αφού ήδη είχε κυριαρχήσει μέσω Κοστούνιτσα στη Σερβία. Στη Δημ. της Μακεδονίας άφησε τη Δύση να γίνει αντιπαθής στο σλάβικο πληθυσμό αλλά και ύποπτη αφού αρνήθηκε να αντισταθεί στον UCK της Δημ. της Μακεδονίας, για να μην αντιμετωπίσει πρόβλημα με τον αλβανικό σοβινισμό στο Κόσσοβο. Το αποτέλεσμα ως τώρα είναι να πέσει η ηγεσία της Δημ. της Μακεδονίας στα χέρια των φίλων της Ρωσίας Τραϊκόφσκι και Γκεοργίεφσκι και η ίδια η Ρωσία να γίνει δημοφιλής μέσα στον μακεδονικό “ορθόδοξο” πληθυσμό

Στην περίπτωση του Ιράκ, η Ρωσία αξιοποίησε την τυχοδιωκτική επίθεση του σοβινιστή Σαντάμ ενάντια στο Κουβέιτ και υποστήριξε την εκστρατεία της Δύσης ενάντια στο Ιράκ, δίχως όμως η ίδια να εκτεθεί έντονα. Αφού ο Σαντάμ νικήθηκε εμπόδισε τη Δύση να τελειώσει τον πόλεμο και να βαδίσει ενάντια στην Βαγδάτη συντρίβοντας την δικτατορία του Σαντάμ και φέρνοντας ένα φιλοδυτικό καθεστώς στη χώρα. Στη συνέχεια μέσω του δυτικού εμπάργκο κατά του Ιράκ η Ρωσία άρχισε σταδιακά να διεισδύει δραστήρια στην ιρακινή οικονομική και πολιτική ζωή. Αν ο Σαντάμ κάποια στιγμή πέσει, θα είναι ύστερα από ρώσικη συνωμοσία. **Η αλάνθαστη ρώσικη συνταγή είναι να βάζει τη Δύση να συγκρούεται ανοιχτά και εξωτερικά με μια χώρα και η ίδια η Ρωσία να εισπράττει τη δυσαρέσκεια επεμβαίνοντας σαν φίλος και μέσω πρακτόρων.**

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το παιχνίδι της Ρωσίας είναι ένα: να κάνει το φίλο και στους δύο πόλους μιας αντίθεσης που η ίδια δημιουργεί και οξύνει και ύστερα, παίζοντας το παιχνίδι του κεντρισμού να γίνεται ηγεμόνας και κυρίαρχος πάνω στον πιο αδύναμο πόλο.

ουδέτερο ή και τον φίλο του θύματος. **Όπως πάντα θα αφήσει τη Δύση να βομβαρδίζει ή να κάνει περιορισμένες επεμβάσεις στο έδαφος και να γίνεται θανάσιμα μισητή στους ντόπιους πληθυσμούς, ενώ η ίδια θα δουλεύει διπλωματικά από κάτω κρυμμένη πίσω από πράκτορες και φίλους για να μαζέψει τους καρπούς αυτού του μίσους. Και μέχρι το τέλος θα παριστάνει την ενδιάμεση δύναμη.**

Αυτή την τακτική την έχει ετοιμάσει από καιρό στο Αφγανιστάν. Ήδη υπάρχει εκείνη η φιλική της δύναμη στο έδαφος που θα αντικαταστήσει τους τσακισμένους Ταλιμπάν, ή που, ακόμα καλύτερα, θα συνεργαστεί μαζί τους σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας οπου τελικά ο αντιδυτικισμός θα έχει το πάνω χέρι. Η δύναμη αυτή είναι η “συμμαχία του Βορρά” που αποτελείται από τις ανεξάρτητες δημοκρατικές δυνάμεις του Τζαμιάτ Ισλάμι και από τις κλασικές ρωσόφιλες δυνάμεις των Ουζμπέκων του αφγανικού βορρά. Όλη μαζί η συμμαχία, δηλαδή και οι δημοκρατικές και οι ρωσόφιλες δυνάμεις εξοπλίζονται και ενισχύονται επιμελητειακά από τη Ρωσία κυρίως μέσω του κατεχόμενου από αυτήν Τατζικιστάν. Το αληθινό πρόβλημα για τους Ρώσους σε αυτή τη συμμαχία ήταν ο αδιαφίλοντης της ο Αχμέντ Σαχ Μασούντ, ο ήρωας του μεγάλου αντιρώσικου αντάρτικου, που θα μπορούσε να προκαλέσει νέα προβλήματα στη Ρωσία, αν η συμμαχία του Βορρά έμπαινε κάποια στιγμή στην Καμπούλ. Αυτό το πρόβλημα λύθηκε δύο μέρες πριν βομβαρδιστεί το Μανχάταν! Ο Μασούντ δολοφονήθηκε από δύο ψευτοδημοσιογράφους επίσης αυτόχειρες που ανατινάχτηκαν μαζί του.

Στην πραγματικότητα ο Μασούντ πλήρωσε το πολιτικό του λάθος να θεωρήσει φιλική δύναμη προς το Αφγανιστάν την μετασοβιετική Ρωσία. (Συνέντευξή του στην Mondes). Να λοιπόν γιατί ξαφνικά ο Πούτιν πήγε στην εξοχή την ώρα που φτιάχνεται η παγκόσμια στρατιωτική αντιτρομοκρατική συμμαχία και στέλνει μόνο τον υπουργό του εξωτερικών Ιβάνόφ να εκτεθεί στο πλευρό του Πάουελ σαν φιλοδυτικός. Το σενάριο το έχουμε δει τόσες φορές. Θα υπάρχουν δύο Ρωσίες, ή καλύτερα τρεις. Θα είναι η Ρωσία του Υπουργείου εξωτερικών που θα είναι με τη Δύση, θα είναι ύστερα η Ρωσία της Δούμας των ψευτοκομουνιστών του Ζιουγκάνοφ που θα είναι αντιδυτική και υπέρ των Ταλιμπάν και τέλος θα υπάρχει και η Ρωσία του “κέντρου”, η Ρωσία του προέδρου που θα ενώνει τις δύο τάχα αντιτιθέμενες τάσεις. Όπως πάντα θα πρόκειται για έναν αγαπημένο θίασο που τα μέλη του θα ικανοποιούν όλες τις πλευρές και όλα τα γούστα του παγκόσμιου κοινού.

Αυτός ο “επιστημονικός κεντρισμός” εκδηλώνεται ήδη από τώρα. Η Ρωσία υποστηρίζει πολιτικά την επίθεση στο Αφγανιστάν και αρνείται οποιαδήποτε στρατιωτική συμμετοχή, ενώ παντού στον κόσμο οι στρατηγικοί της πράκτορες, όπως για παράδειγμα τα κατά τόπους “κομμουνιστικά” κόμματα θα διαδηλώνουν υπέρ των Ταλιμπάν. **Οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές θα διαμορφώνουν την κοινή γνώμη των λαών και τη δική τους ενάντια στην αμερικανική επέμβαση στο Αφγανιστάν και ενάντια σε κάθε άλλη δυτική επέμβαση. Αυτή είναι η στρατηγική τους, οποιαδήποτε και αν είναι η τακτική της ηγεσίας τους απέναντι στη Δύση.** Η αναγκαιότητα αυτής της στρατηγικής ξεπηδάει έντονα από τη συνολική τους πολιτική στο “διάδρομο” Αφγανιστάν – Πακι-

στάν

Η Ρωσία δεν ενδιαφέρεται απλά να πάρει το Αφγανιστάν. Αυτό είναι το πρώτο μεγάλο της βήμα. Όμως για να βγει στον Ινδικό πρέπει να αποσταθεροποιήσει και ύστερα να διασπάσει και να υποτάξει το Πακιστάν. Το Πακιστάν μπορεί να το υποτάξει μόνο αν εξασφαλίσει την εσωτερική του διάσπαση, δηλαδή την πολιτική κυριαρχία του αντιαμερικανικού ισλαμοφασισμού. Αυτή η κυριαρχία απαιτεί την οξυνση του αντιαμερικανισμού και αυτός με τη σειρά του την προηγούμενη ψυχική συμπαράταξη του πακιστανικού πληθυσμού με τους βαλόμενους Ταλιμπάν.

Ήδη από την ώρα που οι ΗΠΑ έκαναν το εγκληματικό λάθος να κηρύξουν (ή καλύτερα να προαναγγείλουν) τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, ξεκίνησαν τη διαδικασία αποσταθεροποίησης του Πακιστάν. Γιατί όποια και να ήταν η αντίδραση του Πακιστάν στο αμερικανικό τελεσίγραφο το βαθύ του τραύμα ήταν δεδομένο. Αν το Πακιστάν έλεγε “όχι” στις έξαλλες ΗΠΑ θα απομονωνόταν και θα συνθλιβόταν ανάμεσα στη Ρωσία και την Ινδία. Αν έλεγε “ναι”, που είπε, θα άρχιζε αργά ή γρήγορα η ανατροπή της στρατηγικής του σύμπλευσης με τη Δύση μέσα από μια εσωτερική του διάσπαση. Η σημερινή άρχουσα τάξη του Πακιστάν προτύμησε το δεύτερο.

Το ερώτημα που θα έρχεται στο μυαλό του αναγνώστη είναι τούτο: Είναι δυνατό οι ΗΠΑ τόσο επιπόλαια να περάσουν από τη σφαγή του Μανχάταν στην ενοχή του Αφγανιστάν και να διεξάγουν έναν λάθος πόλεμο στην τόσο σημαντική για κάθε υπερδύναμη περιοχή του πλανήτη; Η απάντησή μας είναι η εξής: αν οι ΗΠΑ αμέσως μετά το πλήγμα που δέχτηκαν έδειξαν, δίχως να σκεφτούν ούτε μια μέρα, σαν ένοχο τον Μπιν Λάντεν και το Αφγανιστάν είναι επειδή ήταν ήδη έτοιμοι οι όροι γι’ αυτό. Ο προβοκάτορας που γκρέμισε του πύργους ήξερε ότι το θύμα του θα αντιδρούσε με αυτόν τον τρόπο και πιθανότατα είχε ο ίδιος προετοιμάσει τους όρους αυτής της αντίδρασης.

Ο ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ ΜΠΙΝ ΛΑΝΤΕΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΛΙΜΠΑΝ

Πιο συγκεκριμένα.

Η Ρωσία θα είχε συμφέρον να χτυπήσει τους πύργους του Μανχάταν μόνο αφού θα είχε ήδη γίνει συνείδηση μέσα στην αμερικανική άρχουσα τάξη ότι ο Μπιν Λάντεν ήταν ο μεγαλύτερος άμεσος εχθρός της και ότι η κύρια κρατική βάση αυτού του εχθρού ήταν το Αφγανιστάν. Το ζήτημα λοιπόν είναι πως διαμορφώθηκε αυτή η συνείδηση και μάλιστα τόσο ομόφωνα και συντριπτικά μέσα την αμερικανική άρχουσα τάξη και ποια θα μπορούσε να είναι η συνεισφορά της ρώσικης υπερδύναμης σε αυτή τη διαμόρφωση. Είναι υποχρεωτικό να αναζητήσει κανείς της δράση ενός “επιστήμονα” προβοκάτορα σε όλες τις πλευρές μιας προβοκάτσιας.

Η αμερικανική άρχουσα τάξη έχει οδηγηθεί στον Μπιν Λάντεν από την εποχή της προεδρίας Κλίντον. Σε αυτόν έχει αποδοθεί η διπλή φονική επίθεση ενάντια στις πρεσβείες των ΗΠΑ στην Κένυα και την Τανζανία το 1998, επίθεση που στοιχίσει τη ζωή σε 200 ανθρώπους. Μόλις δύο χρόνια πριν από αυτές τις επιθέσεις ο Μπιν Λάντεν είχε εγκατασταθεί στο Αφγανιστάν. Η απάντηση Κλίντον ήταν τότε κάποιοι περιορισμένοι βομβαρδισμοί των ΗΠΑ στον Αφγανιστάν και μια έντονη διπλωματική πίεση για την απομόνωση των Ταλιμπάν επειδή αυτοί δεν παρέδιδαν τον Μπιν Λάντεν στις ΗΠΑ.

Από τότε κιόλας οι Ταλιμπάν ζητούσαν αποδείξεις από τις ΗΠΑ προκειμένου να τον εκδώσουν. Και τότε, όπως και τώρα οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να τους δώσουν τέτοια στοιχεία.

Στην πραγματικότητα οι ΗΠΑ δεν είχαν ισχυρά στοιχεία ενάντια στον Μπιν Λάντεν, και, όπως όλα δείχνουν, δεν έχουν ισχυρά στοιχεία ούτε και τώρα.

Το χαρακτηριστικό του Μπιν Λάντεν δεν είναι η στρατιωτική τρομοκρατική δράση του δικτύου του, αφού αυτή ποτέ ως τώρα δεν ήταν έντονη και δεν αποδείχτηκε με σαφή τρόπο στην πράξη. Το χαρακτηριστικό του είναι η ανοιχτή πολεμική και ρατσιστική πολιτική του πλατφόρμα. Ο Μπιν Λάντεν, ιδρυτής του Διεθνούς Ισλαμικού Μετώπου καλεί μέσα από την διακήρυξη αυτού του Μετώπου τους πιστούς να “σκοτώσουν τους Αμερικανούς και τους συμμάχους τους, πολίτες και στρατιωτικούς σε κάθε χώρα όπου αυτό είναι δυνατό”. (Monde 15 Σεπτέμβρη).

Με αυτή του την τοποθέτηση ο Λάντεν δικαιολογεί πολιτικά κάθε φόβο και υπόνοια των ΗΠΑ απέναντι του, αλλά δεν δικαιολογεί από μόνη της κανένα μέτρο εναντίον του, ούτε εναντίον του Αφγανιστάν, ειδικά από την πλευρά των Αμερικανών. Ενώ το γενικόλογο κάλεσμα για βία σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες τιμωρείται ποινικά, δεν τιμωρείται στις ΗΠΑ, αν δεν μετατραπεί σε συγκεκριμένη πράξη και αυτή η πράξη δεν αποδειχτεί.

Γ’ αυτό οι ΗΠΑ από το 1998 ζητούν τον Μπεν Λάντεν από το Αφγανιστάν, όχι για τις διακηρύξεις του αλλά για τα τρομοκρατικά του χτυπήματα που όπως είπαμε δεν μπορούν να αποδείξουν. Αλλά τα πιο σαφή στην πηγή τους και αποδειγμένα, πρακτικά τρομοκρατικά χτυπήματα ενάντια στις ΗΠΑ έχουν γίνει από οργανώσεις που έχουν τη βάση τους σε άλλες χώρες όπως ο Λ’ιβανός, η Συρία, το Ιράν κλπ. Αλλά τέτοια χτυπήματα δεν τόλμησαν ποτέ οι ΗΠΑ ενάντια σε αυτές τις χώρες για τον απλό λόγο ότι βρίσκονται κάτω από τη διπλωματική προστασία της Ρωσίας.

Το ερώτημα ωστόσο είναι γιατί οι Ταλιμπάν δεν παραδίνουν τον Λάντεν γιατί αυτός έχει κάνει μια μεθοδική δουλειά προσέγγισης και διείσδυσης στον μηχανισμό εξουσίας τους, αξιοποιώντας ακριβώς τη διεθνή τους απομόνωση η οποία με τη σειρά της μεθοδεύτηκε εντελώς ανεξάρτητα και από την υπόθεση Λάντεν και από την οπισθοδρομική φύση της εξουσίας τους.

Η διπλωματική απομόνωση των Ταλιμπάν ε

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 9

προεδρία Κλίντον οδήγησε σε τραγική πολιτική απομόνωση την αμερικάνικη διπλωματία στον τρίτο κόσμο και μάλιστα στα Βαλκάνια, ενώ έφερε παντού τη στρατιωτική παρουσία και ακόμα χειρότερα την πολιτική υπεροχή της Ρωσίας.

Η διπλωματία της δεύτερης θητείας Κλίντον, στη διάρκεια της οποίας αυτός κατάφερε να χρησιμοποιήσει επιδέξια υπέρ του ρωσοκινεζικού άξονα την επεμβατική αντιτριτοκοσμική γραμμή της Όλμπραϊτ, επέφερε ένα συντριπτικό πλήγμα στην αμφίπλευρη απόπειρα της στρατηγικής προσέγγισης του Αφγανιστάν με τις ΗΠΑ.

Όταν οι Ταλιμπάν πήραν όλη την εξουσία στο Αφγανιστάν καταλαμβάνοντας την Καμπούλ τον Σεπτέμβρη του 1996 αυτό χαρακτηρίστηκε σαν “θετικό βήμα” από το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ για τη νότια Ασία. Ταυτόχρονα η αμερικανική πετρελαϊκή εταιρεία Unocal υπέγραψε συμφωνία με τους Ταλιμπάν για την κατασκευή του στρατηγικού αγωγού Τουρκμενιστάν – Αφγανιστάν – Πακιστάν.

Μετά από ένα χρόνο, το φθινόπωρο του 1997 και ενώ έχουν προχωρήσει οι διαδικασίες για την έναρξη του έργου, ξαφνικά, η Όλμπραϊτ καταφέρεται ενάντια στους Ταλιμπάν και τους χαρακτηρίζει “άξιους περιφρόνησης”. Ο Μπεν Λάντεν που έχει ήδη εγκατασταθεί στο Αφγανιστάν την ίδια περίπου εποχή που υπογράφεται το συμβόλαιο με την Unocal, δεν έχει ως εκείνη τη στιγμή εμπλακεί στην αμερικανο-αφγανική διαμάχη. Αυτός την οξύνει με τη διακήρυξη του Διεθνούς Ισλαμικού Μετώπου το 1998, δηλαδή αφού πρώτα έχει αποχήσει ρίζες στο καθεστώς και αφού έχει προχωρήσει στον παροξυσμό η αμερικανο-αφγανική σύγκρουση μετά την προβοκάτσια – ανατίναξη των πρεσβειών μέσα από τις οποίες ο Κλίντον δείχνει αμέσως σαν ένοχους τον Μπεν Λάντεν και το Αφγανιστάν. Στην πραγματικότητα το σκηνικό για το τι θα επακολουθήσει αργότερα έχει στηθεί από εκείνη τη στιγμή. Αφού οι 200 νεκροί στις πρεσβείες και οι πύρινοι λόγοι του Μπεν Λάντεν δεν προκάλεσαν μια σοβαρή αμερικάνικη εκστρατεία κατά του Αφγανιστάν, ούτε και μια οριστική ματαίωση του αγωγού Τουρμενιστάν – Πακιστάν, χρειαζόταν τώρα κάτι πολύ περισσότερο. Αυτό το περισσότερο έζησε έκπληκτη η ανθρωπότητα στις 11 του Σεπτέμβρη, αν και οι στόχοι των σφαγέων είναι ακόμα πιο ευρείς από μια αμερικανο-αφγανική σύγκρουση, όπως θα εξηγήσουμε στο τελευταίο μέρος του άρθρου μας.

Βεβαίως μια επίθεση στο Αφγανιστάν θα έπρεπε να προετοιμαστεί και ιδεολογικά και όχι μόνο με μοναδική αιτία την μη παράδοση του Μπιν Λάντεν. Ο Μπιν Λάντεν και το δίκτυο του παίζουν ρόλο προβοκάτορα και μάλιστα επίσης σε ένα πολύ ευρύτερο πεδίο από εκείνο της αμερικανο-αφγανικής σύγκρουσης. Όμως οι ΗΠΑ είναι έτοιμες για το χτύπημα στο Αφγανιστάν, ακόμα και αν ο Λάντεν παραδοθεί. Οι Ταλιμπάν νοιώθουν ότι είναι και οι ίδιοι στόχοι της επίθεσης και είναι αυτός ο σημαντικό-

τερος λόγος για τον οποίο μένουν ενιαίοι στη μη παράδοση του Μπιν Λάντεν. Εννοείται ότι πάνω απ' όλους η Ρωσία δεν θα ήταν καθόλου ικανοποιημένη αν οι Ταλιμπάν δίνανε τον προβοκάτορα Λάντεν, γιατί όλο της το στρατηγικό σχέδιο θα κατέρρεε. Αυτή η σύμπτωση σήμερα των δύο υπερδυνάμεων στον κοινό αντιαφανικό τους αγώνα είναι εκείνη που πρέπει να κατασκευάσει στη διεθνή κοινή γνώμη τους Ταλιμπάν σαν μεσαιωνικά και δολοφονικά τέρατα.

Όμως οι δημοκρατικοί άνθρωποι πρέπει να γνωρίζουν τι συμβαίνει με αυτούς.

Οι Ταλιμπάν είναι ένα από τα υποπροϊόντα του γεγονότος ότι ο μεγάλος αντιρώσικος απελευθερωτικός αγώνας του αφγανικού λαού στα εξωτερικά του στηρίγματα βρήκε σαν μόνο του ουσιαστικό σύμμαχο τον δυτικό υπεριαλισμό και κανένα διεθνές προλεταριακό ή δημοκρατικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα. Όμως ο δυτικός υπεριαλισμός βοήθησε την αφγανική αντίσταση με τον τρόπο της και ο τρόπος της ήταν η ενίσχυση σε όπλα, χρήμα και διπλωματική στήριξη της πιο καθυστερημένης πολιτικά πλευράς αυτής της αντίστασης. Επρόκειτο για την ισλαμική πλευρά της γενικά, εκείνης που το ιδεολογικό της κέντρο ήταν τα θρησκευτικά σχολεία για τα παιδιά των προσφύγων που τα στήριξε και τα χρηματοδοτούσε η Σαουδική Αραβία και το Πακιστάν σε πακιστανικό έδαφος. Οι Ταλιμπάν είναι τα παιδιά αυτών των σχολείων. Αυτά δεν είναι παιδιά της αριστοκρατίας των φυλών που κυριαρχούν ακόμα και τώρα στην ύπαιθρο του Αφγανιστάν, αλλά είναι παιδιά των αφγανών αγροτών που πήγαν πρόσφυγες στο Πακιστάν, κυρίως από την πλειοψηφική στο Αφγανιστάν εθνότητα των Παστούν.

Η σχετικά εύκολη κυριαρχία των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν οφείλεται στο ότι στα μάτια του αφγανικού λαού, ιδιαίτερα στα μάτια της φτωχής υπαίθρου, εμφανίστηκαν σαν τιμωροί των πολεμάρχων της αντίστασης, που έριξαν σε έναν παρατεταμένο εμφύλιο το Αφγανιστάν μετά την αποχώρηση των Ρώσων το 1989. Οι Ταλιμπάν στην πραγματικότητα βρέθηκαν πιο δεξιά μόνο από μια τάση της αφγανικής αντίστασης, αυτής που είχε ηγέτη τον ισλαμο-δημοκράτη Μασούντ, αλλά ήταν πολύ πιο αριστερά τόσο από τις διεφθαρμένες συμμορίες του Χεκματιάρ, όσο και από τους ρωσόφιλους Ουζμπέκους και τους φιλοιρανούς σιύτες Χαζάρας με τους οποίους αργότερα ο Μασούντ συμμάχησε νικημένος από τους Ταλιμπάν.

Η εξουσία των Ταλιμπάν βγήκε κύρια μέσα από τις περιπέτειες της αφγανικής κοινωνίας, και πολύ λιγότερο από την στρατιωτική υποστήριξη που πήραν από το Πακιστάν. Γι' αυτό η αληθινή πτώση τους μπορεί να είναι μόνο προϊόν της αντίστασης και της εξέγερσης της ίδιας της αφγανικής κοινωνίας και όχι μιας ζένης επέμβασης. Τα πράγματα είναι πολύ πιο περιπλοκα από όσο φαίνονται στους απ' έξω. Για παράδειγμα είναι γεγονός ότι οι Ταλιμπάν φυλάκισαν τις γυναίκες στα σπίτια και τις κάλυψαν κάτω από τα απαίσια φορέματα “μπούρκας”. Όμως σε σύγκρουση με το αφγανικό εθνικό δίκαιο όλων των φυλών επέτρεψαν στις γυναίκες να κληρονομούν τους πατεράδες τους, πράγμα που ως τότε απαγορεύοταν (Olivier Roy. Monde 3 Απρίλη 2001), ενώ απαγόρευσαν και τις ανταλλαγές γυναικών για χρέη αίματος και τις αντικατέστησαν με χρηματικές. Στην πραγματικότητα η αντίδραση των Ταλιμπάν και η απαγόρευση των σύγχρονων τεχνικών κατακτήσεων (τηλεόραση, Ίντερνετ) εκφράζει μια

στιγμιαία αναδίπλωση ενός πολιτιστικά καθυστερημένου αγροτικού πληθυσμού στον εαυτό του, μετά από την ξαφνική “έξοδο” του στο σύγχρονο κόσμο στην οποία τον υποχρέωσε ένας εξαιρετικά κτηνώδης σύγχρονος εχθρός, όπως είναι ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός. Οι Ταλιμπάν μένει να νικηθούν από ένα ώριμο δημοκρατικό κίνημα, που στην πρώτη του γραμμή θα είναι οι γυναίκες και οι προδευτικοί ανθρωποί της πόλης και που θα σύρει πίσω του κάποια στιγμή και τους αγρότες. Αλλά κάτι τέτοιο δεν ήταν στην ημερήσια διάταξη της αφγανικής ζωής. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Μασούντ ήταν τόσο απομονωμένος στρατιωτικά και πολιτικά στο βορειοανατολικό 5% του αφγανικού εδάφους.

Άρα αυτό που εξέθεσε τους καθυστερημένους Ταλιμπάν σ' αυτή την επίθεση και τους έφερε στο κέντρο της παγκόσμιας πολιτικής ήταν η παρουσία του Μπεν Λάντεν στη χώρα τους. Είναι γεγονός ότι αυτή η παρουσία δεν είναι κάτι το επιφανειακό. Είναι δεμένη με τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις στο Αφγανιστάν. Ο Μπιν Λάντεν είναι πάνω απ' όλα ένας προβοκάτορας, αλλά δεν είναι καθόλου τυχαίος. Είναι ένα εξαιρετικά “πολιτικό” στέλεχος. Αυτός ο γόνος της νέας χρηματιστικής – εμπορικής αριστοκρατίας της Σαουδικής Αραβίας, που ξεπήδησε από το πετρέλαιο και τη μοναρχία είχε στη διάρκεια του ρωσοαφγανικού πολέμου για πολλά χρόνια μια καίρια πολιτική θέση. Ήταν ο άνθρωπος που ήταν επιφορτισμένος να μοιράζει τα εκατοντάδες εκατομμύρια δολλάρια των ΗΠΑ και της Σαουδικής Αραβίας στα διάφορα κόμματα της αφγανικής αντίστασης με τα οποία συνεργάζονταν αυτές οι χώρες. Αυτό του έδωσε εξαιρετική δυνατότητα σχέσεων από ισχυρή θέση με όλο το φάσμα των πολιτικών τάσεων του Αφγανιστάν και πιο πολύ με τους εθελοντές μαχητές των αράβων ισλαμιστών που εντάχθηκαν στην αντίσταση. Γράφουν (Monde 15 Σεπτ. 2001) ότι ο Λάντεν έγινε ακόμα πιο πλούσιος μετά το '89 συνεργαζόμενος με τον Χεκματιάρ και ελέγχοντας μαζί του το εμπόριο οπίου του Αφγανιστάν. Στο Σουδάν κατάφερε να αποκτήσει ηγεμονική οικονομική θέση μπαίνοντας σε μια σειρά τομείς δραστηριότητας και μάλιστα και στο διεθνές χρηματιστικό παιχνίδι του οποίου θεωρείται εξαιρετικός γνώστης.

Το ιδιόμορφο χαρακτηριστικό της πολιτικής του διαδρομής είναι ότι ο Λάντεν πέρασε ταχύτατα μετά την αποχώρηση των Σοβιετικών στην μονόπλευρη αντιαμερικανική γραμμή, πράγμα που δεν έγινε, και ήταν φυσικό να μη γίνει σε καμιά τάση του αφγανικού αντάρτικου. Κανείς που πολέμησε και νίκησε τους Ρώσους σε συμμαχία με τις ΗΠΑ δεν θα μπορούσε να γίνει ξαφ

Ομάρ και δηλώνει απλός πιστός του. Ο Λάντεν συνδυάζει με λίγα λόγια τον ιδεολογικό αντιδυτικισμό με το σύγχρονο δυτικό πρακτικό πνεύμα. Είναι ακριβώς αυτό που λείπει από τους Ταλιμπάν. Από την άλλη όμως ο Μπεν Λάντεν έχει από παλιά μια τεράστια επιρροή και την αναπτύσσει ακόμα περισσότερο στους λεγόμενους “Αφγανούς Άραβες”, δηλαδή τους άραβες ισλαμιστές της αντιράσικης αντίστασης που τα υπολείμματά τους σταδιακά εξελίσσονται σε ένα κράτος εν κράτει δίπλα στους Ταλιμπάν. Αυτοί έχουν γίνει σήμερα πολύ μισητοί στον αφγανικό λαό, αλλά ταυτόχρονα έχουν γίνει στρατιωτικά πολύ χρήσιμοι ενάντια στις δυνάμεις της “Συμμαχίας του Βορρά” και τελικά πολιτικά απαραίτητοι σε μια ολόκληρη τάση, την πιο δεξιά, του ταλιμπανισμού. Η *Monde* έγραψε στις 24 του Μάρτη ότι οι Άραβες “έχουν γίνει τόσο ισχυροί στην Καμπούλ που μπορούν να αλλάξουν την κυβέρνηση σε μια μέρα.”

Πριν κιόλας τη σφαγή του Μανχάταν η παρουσία του Μπεν Λάντεν έχει οξύνει τις εσωτερικές αντιθέσεις στους κόλπους των Ταλιμπάν. Όμως αυτό που έκανε πανίσχυρο τον Λάντεν ήταν η πολιτική των κυρώσεων που επέβαλε ο ΟΗΕ στο Αφγανιστάν, δηλαδή η επίθεση στους Ταλιμπάν από το ρωσο-αμερικάνικο μέτωπο, καθώς ο Μπους, σ' αυτό το ζήτημα συνέχιζε να ακολουθεί την πολιτική Κλίντον. Αυτές οι κυρώσεις είχαν αρχίσει επί Κλίντον τον Νοέμβρη του 1999. Σύμφωνα με αυτές έπρεπε το Αφγανιστάν να κάνει τρία πράγματα: Να δώσει τον Λάντεν, να ξεριζώσει την καλλιέργεια της οποιούχας παπαρούνας και να ελαφρύνει τη θέση των γυναικών. Οι Ταλιμπάν πήραν μέτρα για τα δύο δεύτερα. Ιδιαίτερα ξεριζώσαν ολοκληρωτικά το όπιο πράγμα που αναγνωρίστηκε από τον ίδιο τον ΟΗΕ. Ταυτόχρονα άφησαν κάπως πιο ελεύθερες τις σπουδές και την εργασία των γυναικών. Όμως ο ΟΗΕ αντί να τους δώσει τα λεφτά που τους είχε υποσχεθεί ότι θα τους έδινε για να αποζημιώσουν τους αγρότες που ζόσαν από την παραγωγή του όπιου, τους επέβαλε νέες κυρώσεις το Γενάρη του 2001 με πίεση των ΗΠΑ. Κι αυτό γιατί μεσολάβησε η επίθεση στο αμερικάνικο καταδρομικό Cole που κόστισε 17 νεκρούς. Είναι φανερό ότι κάθε φορά που εξομαλύνονταν οι αμερικανοαφγανικές σχέσεις γινόταν μια αντιαμερικάνικη δολοφονική επίθεση. Μόλις γίνεται αυτή η επίθεση αποδίδεται αμέσως στον Μπεν Λάντεν πάντα χωρίς ισχυρά στοιχεία. Όμως για να πιάσει η προβοκάτσια ο Μπεν Λάντεν απαγγέλλει ένα ποίημα στους αρραβώνες του γιού του όπου με πλάγιο τρόπο υποστηρίζει την επίθεση στο Cole και οι Ταλιμπάν που όλο και περισσότερο δυσκολεύονται να πείσουν τους φίλους του Μπιν Λάντεν να τον εκδώσουν, τιμωρούνται με χειρότερη πίεση από τον ΟΗΕ.

Οι τελευταίες κυρώσεις στους Ταλιμπάν μετά από τις τόσες μάταιες υποχωρήσεις τους, τους εξαγρίωσαν και έδωσαν πλήρη πολιτική ισχύ στην πιο δεξιά τους τάση, την οποία “δουλεύει” ο Μπεν Λάντεν. Είναι αυτή η τάση λοιπόν που κυριάρχησε τελευταία και οδήγησε τον Ομάρ στην απόφαση να καταστραφούν οι “Βούδες του Μπαμπιγιάν” τα περίφημα αγάλματα τα σκαμμένα σε βράχο και να υιοθετηθούν μια σειρά νέα αντιδραστικά μέτρα για τις γυναίκες, ενάντια στην ανεξιθρησκεία κ.λ.π. (*Monde* 24 Μάρτη 2001). Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο βασικός εκφραστής της μετριοπαθούς τάσης των Ταλιμπάν, ο υπουργός Παιδείας Μουτακί, που ήταν και επιφορτισμένος για συνομιλίες ειρήνευ-

σης με τον Μασούντ, δέχεται δολοφονική επίθεση από την οποία γλιτώνει. Δίπλα του όμως 5 άνθρωποι σκοτώνονται στο κέντρο της Καμπούλ.

Πραγματικά οι Ταλιμπάν ήταν κολλημένοι με την πλάτη στον τοίχο ήδη πριν τη σφαγή στο Μανχάταν. Ότι μέσα τους μπορούσε να αντισταθεί σε μια προβοκάτσια, είχε νικηθεί. Έμενε μόνο η μεγάλη προβοκάτσια ακόμα για να τους εξαχρειώσει και να τους ρίξει στον πιο πρωτόγονο αντιδυτικισμό ακριβώς όπως θα ήθελε η Ρωσία. Ο Κλίντον και ο Λάντεν είχαν κάνει τη δουλειά τους. Το ερώτημα εδώ είναι: Πως γίνεται η αμερικάνικη άρχουσα τάξη να έχει τόσο πολύ πεισθεί για την ενοχή των Ταλιμπάν ώστε να αντιδρά αυτόματα μετά από κάθε τρομοκρατική επίθεση και τόσο εύκολα να πιστεύει στην πολιτική αυτονομία του Λάντεν και την στρατιωτική του ισχύ, όταν διαθέτει τόσα λίγα σαφή στοιχεία σαν κι αυτά που κατά καιρούς διαρρέουν στο διεθνή τύπο; Λέμε “λίγα σαφή στοιχεία” γιατί αν είχε πολλά και σαφή θα τα πρόβαλε κιόλας από τις δολοφονίες του '98 όχι μόνο στους Ταλιμπάν, αλλά στη διεθνή κοινή γνώμη και στις υπόλοιπες δυτικές κυβερνήσεις και θα είχε εδώ και πολλά χρόνια εξασφαλίσει την πιο πλατειά υποστήριξη, όχι μόνο για πολιτική πίεση, αλλά ακόμα και για ένα πόλεμο με το Αφγανιστάν, επειδή αυτό φιλοξενεί τον Μπεν Λάντεν.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΕΝΕΤ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΛΙΝΤΟΝ.

Αυτή η αδιαπραγμάτευτη πεποίθηση ότι ο Μπεν Λάντεν είναι ο μεγάλος ένοχος είναι ακόμα πιο παράξενη αν συνδυαστεί με το γεγονός ότι δεν συνοδεύτηκε όπως είπαμε παραπάνω, από την σχετική πρόβλεψη και την αποτροπή ή τον περιορισμό του χτυπήματος των δύο πύργων του Μανχάταν από τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες.

Είμαστε της άποψης ότι κάτι ιδιαίτερα σάπιο συμβαίνει μ' αυτές. Εδώ και καιρό έχουμε επισημάνει το γεγονός ότι αρχηγός τους είναι σήμερα ένας άνθρωπος, που διορίστηκε προς το τέλος της δεύτερης θητείας Κλίντον, ο Τζώρτζ Τένετ και τον οποίο πρωτοσυναντήσαμε στην Αλβανία στη διάρκεια της αντι-Μπερίσα εξέγερσης να οργανώνει την πτώση του δυτικόφιλου Μπερίσα σε συνεργασία με όλο το μπλοκ των δυνάμεων που είχαν τότε σαν πιο ισχυρό πολιτικό τους εξωτερικό μετόπισθεν τα ρωσόφιλα ελληνικά κόμματα και την κυβέρνηση.

Αργότερα είδαμε τον ίδιο άνθρωπο, σαν αρχηγό πια της ΣΙΑ, να ευθύνεται για το “λάθος” του βομβαρδισμού της κινέζικης πρεσβείας στο Βελιγράδι, ενός βομβαρδισμού που αξιοποιήθηκε κατάλληλα από την κινέζικη ηγεσία και έστειλε για τα καλά τον κινέζικο λαό στο διεθνές αντιδυτικό στρατόπεδο.

Αυτός ο άνθρωπος στηρίχθηκε τόσο πολύ, προφανώς από δυνάμεις μέσα στο δημοκρατικό κόμμα, ώστε διατήρησε την θέση του και στην προεδρία Μπους, οπότε μια από τις πρώτες δραστηριότητές του ήταν να επέμβει στην ισραηλο-παλαιστινιακή σύγκρουση, εκπαιδεύοντας στον αντιτρομοκρατικό αγώνα στελέχη της ΟΑΠ!

Τώρα παρά τα φοβερά πυρά που δέχεται για την αποτυχία του και παρά την κριτική που δέχεται από το εσωτερικό των επιτελείων άμυνας και ασφάλειας των ΗΠΑ γενικότερα για το ξεχαρβάλωμα της ΣΙΑ τα τελευταία χρόνια, πάλι μένει στη θέση του έχοντας την ανοιχτή υποστήριξη του Πάουελ, που όχι τυχαία εκπρο-

σωπεί μέσα στο επιτελείο Μπους τη γραμμή της διεθνούς συνεργασίας των ΗΠΑ με τη Ρωσία και την Κίνα. Έτσι ο Τένετ απερίσπαστος πια είναι σε διαρκή επαφή με τον αρχηγό της KGB Κοβαλιόφ και ανταλλάσσει μαζί του πληροφορίες για τη διεθνή αντιτρομοκρατική πάλη.

Για να αντιληφθεί κανείς τον Τένετ πρέπει να ατιληφθεί την πολιτική Κλίντον που ήταν στο βάθος μία: η σύγκρουση και μάλιστα η προβοκατόρικη σύγκρουση, των ΗΠΑ με τον τρίτο κόσμο και η στενή συνεργασία με τον ρωσοκινεζικό άξονα, τον πραγματικό άξονα του φασισμού, του πόλεμου και κάθε τρομοκρατίας στον σύγχρονο κόσμο. Αυτή την πολιτική, χωρίς ίσως την συνειδητά προβοκατόρικη πλευρά της που χαρακτήριζε τον Κλίντον, συνεχίζουν τώρα οι ΗΠΑ με τον Πάουελ (που είναι γι' αυτό το λόγο ενισχυμένος) που πριν λίγο καιρό ήταν απομονωμένος μέσα τα ηγετικό επιτελείο. Η αρχική απόπειρα της προεδρίας Μπους να απομαρυνθεί από τη γραμμή Κλίντον και να αντισταθεί στον ρωσοκινέζικο άξονα έχει καταρρεύσει μαζί με τους πύργους του Μανχάταν.

ΟΙ ΕΥΡΥΤΕΡΕΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α)Η σύγκρουση με τον τρίτο κόσμο

αυτό το σημείο θα πρέπει να μελετήσουμε τις ευρύτερες στρατηγικές επιπτώσεις που θα έχει η μεγάλη σφαγή του Μανχάταν στην παγκόσμια πολιτική και να διαπιστώσουμε πόσο πολύ αυτές οι επιπτώσεις ευνοούν τα ευρύτερα τα πιο στρατηγικά σχέδια της Ρωσίας και του παγκόσμιου μετώπου του οποίου ηγείται. Άλλωστε μια τόσο τερατώδης συγκεκριμένη και μαζική σφαγή δεν θα μπορούσε να έχει μόνο ένα στόχο και μια επίπτωση όσο και αν το χτύπημα στο Αφγανιστάν είναι η συγκεκριμένη συμπύκνωση των ευρύτερων στόχων και των ευρύτερων επιπτώσεων του δράστη.

Από αυτές τις επιπτώσεις εμείς εντοπίζουμε βασικά τις εξής τρεις:

Η πρώτη είναι ότι αλλάζει η αιχμή της αμερικανικής πολιτικής, που επί προεδρίας Μπους ήταν στραμμένη ενάντια στα μικρά κράτη – τραμπούκους (rogue state). **Σε τελευταία ανάλυση** αυτή η πολιτική σημάδευε τη Ρωσία και τον άξονα γιατί αυτές οι χώρες – τραμπούκοι (Συρία, Σουδάν, Ιράν, Λιβύη, Β. Κορέα) είναι προστατευόμενες της Ρωσίας. Η πυρηνική αντιπυραυλική ομπρέλα, που ήταν η στρατιωτική μετάφραση αυτής της πολιτικής, έθιγε τον ρωσοκινέζι

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. II

του κόσμου και τις ΗΠΑ και τη Δύση γενικότερα. Όμως ο ρωσοκινέζικος άξονας δεν θα θιγεί από την οργή του τρίτου κόσμου, γιατί θα μείνει έξω από κάθε πολεμική επιχείρηση, όπως εξηγήσαμε προηγούμενα.

Το ίδιο βέβαια θα κάνουν και οι χώρες τραμπούκοι. Νομίζουμε μάλιστα ότι η ανοιχτή ενθάρρυνση της Ρωσίας και της Κίνας στις ΗΠΑ και τη Δύση να επιτεθούν και να εκτεθούν γίνεται μόνο ώσπου να πραγματοποιηθεί η επίθεση και η Δύση να εμπλακεί για τα καλά. Από κει και πέρα η πελώρια προπαγανδιστική μηχανή αυτών των φασισμών θα αρχίζει να βγάζει τις γνωστές “αντιύμπεριαλιστικές” και “ανθρωπιστικές” κραυγές στις οποίες είναι ασυναγώνιστη.

Βέβαια η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Στον ΟΗΕ η Ρωσία και η Κίνα ψήφισαν υπέρ της αμερικανικής βίας στο Αφγανιστάν. Όμως αυτό το έκαναν σχεδόν στα κρυφά σε μια συζήτηση που κράτησε μόλις 5 λεπτά. Αυτή την απόφαση λίγοι ειδικοί θα θελήσουν να την υπενθυμίζουν στους λαούς, αλλά καμιά μεγάλη δύναμη.

Αν κάτι δεν ανατρέψει αυτή τη ζοφερή προοπτική ο δεκαετής αμερικανικού πόλεμος, που το πολύ να παγιώσει τη βλακώδη του πολιτική βάση με μια επίθεση και στο Ιράκ, θα έχει σαν αποτέλεσμα την δημιουργία ενός ευρύτατου μετώπου του ρωσοκινέζικου άξονα με τον τρίτο κόσμο. Σε αυτή την περίπτωση ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θα είναι προ των θυρών.

Β) Όξυνση των ευρωαμερικανικών σχέσεων

Η δεύτερη στρατηγική επίπτωση της μεγάλης σφαγής που συσχετίζεται με την πρώτη θα είναι η όξυνση των ευρωαμερικανικών αντιθέσεων, δηλαδή θα μεγαλώσει το ήδη μεγάλο ρήγμα του Ατλαντικού. Σε μια πρώτη φάση και σε επίπεδο ιδιαίτερα λαών και κοινής γνώμης η Ευρώπη (με εξαίρεση βέβαια τη ρωσόφιλη Ελλάδα) στάθηκε στο πλευρό των ΗΠΑ. Όμως σε δεύτερη φάση αποδείχτηκε ότι η Ευρώπη θα ακολουθήσει μια πολιτική πιο κοντά σε εκείνη του ρωσοκινέζικου άξονα. Το ότι η σύνοδος του Συμβουλίου Κορυφής της Ε.Ε αποφάσισε ότι πρέπει κάθε αντιτρομοκρατική ενέργεια να είναι υπό την αιγίδα του ΟΗΕ σημαίνει σε πρακτική γλώσσα να είναι υπό την έγκριση της Ρωσίας και της Κίνας. Αν αυτό συνδυαστεί με την απαίτηση τα χτυπήματα να είναι “στοχευμένα”, πράγμα που επίσης απαιτεί και η Ρωσία, σημαίνει ότι οι ΗΠΑ θα χτυπάνε το Αφγανιστάν, όπως θέλει ο ρωσοκινέζικος άξονας δηλαδή μόνο για να το τραυματίσουν και να το ερεθίσουν, αλλά όχι για να επιβάλλουν τουλάχιστον σε αυτό τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις που επιθυμούν, δηλαδή την πτώση των Ταλιμπάν σε συμμαχία με οποιαδήποτε δημοκρατική αντιπολίτευση.

Στο βάθος η Ευρώπη είναι αποφασισμένη να ζήσει κάτω από τη ρώσικη σκιά. Αυτό το απέ-

δειξε όταν παρέδωσε την Τσετσενία στους σφαγείς της. Πάνω απ' όλα για την παρακμασμένη αστική τάξη που τη διοικεί στέκεται η εξάρτηση από το ρώσικο φυσικό αέριο και γενικά από το ρώσικο έλεγχο στις ενεργειακές πηγές της καεντρικής Ασιας και ο φόβος τους μπροστά στη ρώσικη στρατιωτική μηχανή.

Άλλωστε το αμερικανοευρωπαϊκό ρήγμα ήταν κάτι που υπήρχε πριν την τρομοκρατική επίθεση στις ΗΠΑ και η βαθύτερη αιτία γι' αυτό το ρήγμα ήταν ότι η Ευρώπη διαφώνησε με την πολιτική της προεδρίας Μπους σε όλα τα σημεία στα οποία αυτη η τελευταία λίγο ή πολύ αντιπαρατέθηκε στο ρωσοκινέζικο άξονα. Διαφώνησε λοιπόν με την αμερικανική αντιευρωπαϊκή ομπρέλα επειδή την πολέμησαν η Ρωσία και η Κίνα, διαφώνησε με την κάλυψη που έδωσαν οι ΗΠΑ στην Ταϊβάν και με την αναγνώριση από την πλευρά τους της τσετσενικής αντίστασης, διαφώνησε με την προεδρία Μπους στο ζήτημα του Κυότο όταν ένα από τα βασικά επιχειρήματά της ήταν ότι η συνθήκη του Κυότο ευνοεί ειδικά την Κίνα και τη Ρωσία που είναι ανάμεσα στους μεγαλύτερους βιομηχανικούς ρυπαντές του πλανήτη.

Η επίθεση στο Μανχάταν δεν έγινε σε μια τυχαία στιγμή. Έγινε τη στιγμή της πιο μεγάλης διεθνούς απομόνωσης των ΗΠΑ, ακριβώς τη στιγμή που αυτή έχασε κάθε στήριξη από την Ευρώπη. Έγινε δηλαδή τη στιγμή που η Ευρώπη ομόφωνα σχεδόν ψήφισε στη επιτροπή ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΟΗΕ ενάντια στις ΗΠΑ με αποτέλεσμα να πεταχτούν αυτές έξω από την Επιτροπή για πρώτη φορά από το τέλος του Β' παγκόσμιου πόλεμου, ενώ την ίδια ώρα έμπαινε μέσα σε αυτή την Επιτροπή το ισλαμοφασιστικό Σουδάν.

Αυτή ήταν αντικειμενικά μια μεγάλη ενθάρρυνση στην διεθνή του νεοαζισμού να βομβαρδίσει τις ΗΠΑ. Ανεξάρτητα από το τι λέει και κάνει τώρα δα η Ευρώπη, σε μακροπρόθεσμη βάση η ρωσοκινέζική διπλωματία θα βρίσκει τον τρόπο να της υπενθυμίζει ότι οι ΗΠΑ έγιναν αντικείμενο επίθεσης επειδή απομονώθηκαν, δηλαδή θέλησαν να βαδίσουν μόνες τους ενάντια στη θέληση των υπόλοιπων “διεθνών πόλων”. Άλλωστε αυτό λένε με τον τρόπο τους όλοι οι κρυφοί υποστηριχτές της μεγάλης σφαγής, ότι δηλαδή οι ΗΠΑ πληρώνουν την αλαζονεία τους απέναντι στον υπόλοιπο πλανήτη, ενώ μερικοί ισχυρίζονται ότι μια τέτοια επίθεση δεν θα γινόταν επί προεδρίας Κλίντον. Αυτοί οι τελευταίοι έχουν δίκιο. Πραγματικά επί προεδρίας Κλίντον οι ΗΠΑ συνεργάζονταν θαυμάσια με τον ρωσοκινέζικο άξονα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η ισοπέδωση των δίδυμων πύργων επανέφερε μεγαλοπρεπώς αυτή τη συνεργασία

Γ) Ο οικονομικός συγκλονισμός της δυτικής οικονομίας

Η τρίτη στρατηγική επίπτωση της μεγάλης σφαγής είναι ο οικονομικός συγκλονισμός της δυτικής οικονομίας. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει με σιγουριά αν αυτός ο συγκλονισμός θα οδηγήσει σε ανοιχτή οικονομική κρίση ή αν σταδιακά αποσβεστεί. Είναι όμως σίγουρο ότι ήδη το τεράστιο πολιτικό χτύπημα που δόθηκε μεταφράστηκε και σε ένα πελώριο οικονομικό χτύπημα τουλάχιστον στο χρηματιστηριακό επίπεδο.

Η αλήθεια είναι ότι η οικονομία έχει τους δικούς της σκληρούς νόμους και από την άλλη

ότι η πολιτικοστρατιωτική κατάσταση που διαμορφώνεται στον πλανήτη μετά το μεγάλο πλήγμα δεν είναι αυτή μιας γενικής πολεμικής και πολιτικής αναταραχής, αλλά μιας σύγκρουσης εντοπισμένης σε ένα, δυο σημεία του πλανήτη.

Είναι επίσης αλήθεια ότι σε περιόδους πολεμικής αναταραχής πολλές φορές η οικονομική συμπεριφορά των κρατών αποκτάει τέτοια στοιχεία οικονομικού συγκεντρωτισμού που εξουδετερώνουν καμιά φορά και με το παραπάνω τις συνέπειες των συγκεκριμένων πληγμάτων σε μια σειρά άλλα επίπεδα π.χ. της αύξησης της τιμής των πρώτων υλών ή του χρηματιστηριακού ή του καταναλωτικού πανικού.

Όμως οι δυτικές καπιταλιστικές οικονομίες αντέχουν πολύ λιγότερο σε βαθιά πολιτικά και στρατιωτικά πλήγματα ‘‘η σε παρατεταμένες διεθνείς αναταραχές από όσο οι ανατολικές κρατικοφασιστικές. Γιατί η καρδιά τους είναι η ασφάλεια της κίνησης εμπορευμάτων, ανθρώπων και κεφαλαίων. Όταν αυτή η ασφάλεια πληγεί, μέσα από μια λίγο πολύ ανώμαλη διεθνή πολιτική κατάσταση, πράγμα που είναι βέβαιο ότι θα συμβεί από δω και μπρος, τότε αυτό το σύστημα γίνεται εξαιρετικά εύθραυστο. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στο ζήτημα των πρώτων υλών, ειδικά των ενεργειακών, των οποίων ξαφνικά η κυκλοφορία γίνεται πιο δύσκολη και κυρίως πανάκριβη. Σε τέτοιες περιόδους οι συγκεντρωμένες στρατοκρατικές οικονομικές μηχανές που στηρίζονται σε μεγάλο βαθμό στην κρατική παραγωγή και πάνω απ' όλα στον πολιτικό και οικονομικό έλεγχο των μαζών και τον έλεγχο της διανομής και της κατανάλωσής τους, αποκτάνε ένα τεράστιο συγκριτικό πλεονέκτημα. Ειδικά η ρώσικη μηχανή μέσα από μια διεθνή αναταραχή γίνεται πανίσχυρη από την ώρα που ελέγχει σχεδόν όλα τα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της απέραντης ασιατικής ηπειρωτικής περιοχής. Είναι αναμφισβήτητο ότι τις ώρες της στρατιωτικοπολιτικής αναταραχής πάνω από όλα μετράει η στρατιωτικοπολιτική ισχύς. Και αυτό δεν είναι το ισχυρό σημείο του μισοάσπλου και πολιτικά διασπασμένου ευρωπαϊκού καπιταλισμού, ούτε το ισχυρότερο σημείο της αμερικανικής υπερδύναμης. Αυτό είναι το ισχυρό σημείο των καπιταλισμών που είναι προσανατολισμένοι στον πόλεμο και που ασκούν υπερσυγκεντρωμένα την πολιτική τους εξουσία, δηλαδή τη βία τους στους λαούς και στις διεθνείς τους σχέσεις. Αυτό που φέρνει τη Ρωσία, την Κίνα, το Ιράν και τα άλλα μικρότερα τέρατα της συμμορίας σε μειονεκτική θέση όταν κυριαρχεί η άνετη, ασφαλής και ελεύθερη επικοινωνία λαών και υλικών προϊόντων γίνεται τα μεγάλο τους όταν έρχεται η ώρα της πολεμικής αναταραχής, της ανασφάλειας και των περιορισμών κάθε έιδους στην επικοινωνία των ανθρώπων και της υλικής τους παραγωγής.

Αν αυτό το στρατηγικό πλεονέκτημα των κρατικοφασιστών είναι αδ

να σύρει τους υπόλοιπους. Ταυτόχρονα είναι η πρώτη φορά που εξ αιτίας της τόσο μεγάλης πτώσης των οικονομικών συνόρων είναι τόσο βαθιά και άμεση η αλληλεξάρτηση αυτών των χώρων. Είναι λοιπόν φυσικό σε μια τόσο δύσκολη στιγμή, ένα ισχυρό χτύπημα σε έναν από αυτούς τους σχετικά αδύναμους και ασταθείς οικονομικούς χώρους, να απειλεί με καταρρακτώδη αποσταθεροποίηση και κρίση όλο το δυτικό καπιταλισμό.

Από τα τελευταία γίνεται φανερό ότι οι οικονομικοί παράγοντες που κάνουν το χτύπημα στο Μανχάταν συγκριτικά δυσμενέστερο για τη Δύση, δηλαδή βοηθάνε τις ανατολικές στρατοκρατίες, δεν είναι μόνο στρατηγικού αλλά και συγκυριακού χαρακτήρα.

Δ) Χτύπημα στους λαούς που αντιστέκονται στο ρωσοκινεζικό άξονα

Η τέταρτη στρατηγική επίπτωση της επίθεσης στους πύργους είναι η εξής: Από δω και μπρος η εκστρατεία του ρώσικου και του κινέζικου σοσιαλιμπεριαλισμού και των άλλων τραμπούκων του άξονα για να υποτάξουν και να εξανδραποδίσουν τους λαούς που τους αντιστέκονται θα γίνει πιο εύκολη.

Γιατί αντί να τους πολεμάνε μόνοι τους και σε σύγκρουση με τη Δύση, θα μπορούνε να τους πολεμάνε ενισχυμένοι από τη δυτική ανοχή ή ακόμα και την υποστήριξη. Ο διαρκής πόλεμος της Ρωσίας για να σκλαβώνει τις χώρες της Κεντρικής Ασίας ή η απύθμενη βία της Κίνας ενάντια στους λαούς του Θιβέτ και του Σινγκιάγκ, θα βρουν νέους απροσδόκητους και πανίσχυρους σύμμαχους.

Αυτό άλλωστε είναι το νόημα της γραμμής του “παγκόσμιου αντιτρομοκρατικού αγώνα” που πρώτοι έριξαν οι Ρώσοι πριν κιόλας ξεκινήσουν τον δεύτερο πόλεμο κατά της Τσετσενίας και που την ακολούθησαν μόλις τώρα οι Αμερικάνοι χάρη στη μεγάλη σφαγή.

Βέβαια όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες του κόσμου ακόμα και οι χοντρόπετσες και τυφλές δυτικές κυβερνήσεις ξέρουν ως τα τώρα να διακρίνουν ανάμεσα στην ένοπλη αντίσταση των καταπιεσμένων λαών ενάντια στις φασιστικές δικτατορίες και στην φασιστική τρομοκρατία. Η βασική διαφορά είναι η εξής. Η ένοπλη αντίσταση των λαών έρχεται σαν συνέπεια και γενικά ακολουθεί μια ξένη ή ντόπια κρατική τρομοκρατία, εκφράζει τις διαθέσεις και έχει τη συμπάθεια της μεγάλης μάζας του πληθυσμού και στρέφεται αποκλειστικά ενάντια στις κρατικές δυνάμεις βασικά τις ένοπλες, του καταπιεστή.

Αντίθετα η τρομοκρατία των φασιστών είναι μια συνήθης απρόκλητη βία που ανθεί μέσα σε συνήθιστες μικρού ή μεγάλου πολιτικού δημοκρατισμού, που γι αυτό το λόγο όχι μόνο δεν έχει τη συμπάθεια, αλλά συγκεντρώνει την αποστροφή της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού, και η οποία τις περισσότερες φορές στρέφει τη βία της ενάντια σε πρόσωπα έξω από τον κρατικό μηχανισμό εξουσίας ή κατά προτεραιότητα στρέφει τη βία της ενάντια σε αμάχους και γενικά ανθρώπους έξω από την κρατική εξουσία.

Επειδή λοιπόν αυτή η κραυγαλέα διαφορά είναι λίγο ή πολύ αντιληπτή, ο ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές έχουν κατασκευάσει και τοποθετήσει μέσα στις χώρες που αντιστέκονται και δίπλα στους λαούς που πολεμάνε τη δικιά τους κρατική (ή παρακρατική που είναι το ίδιο) τρομοκρατία, ειδικούς προβοκάτορες που αναλαμβάνουν να χτυπήσουν αθώους αμάχους ή δυνά-

μεις άσχετων χωρών.

Αυτούς τους προβοκάτορες, γνωστούς ή αγνώστους, τους έχουν διασυνδέσει κατάλληλα με τις ομάδες του Μπιν Λάντεν. Έτσι ο Μπιν Λάντεν δεν έχει γίνει χρήσιμος στα ρώσικα σχέδια ειδικά για το Αφγανιστάν, αλλά για όλη την κεντρική Ασία και τελικά για όλο τον κόσμο, έχει γίνει δηλαδή ένας διεθνής προβοκάτορας. Δεν είναι τυχαίο ότι το δίκτυο αυτό δεν φημίζεται για τους συνδέσμους του στις χώρες – τραμπούκους που υποθάλπουν την ανοιχτή, διαπιστωμένη και μαχητική τρομοκρατία και οι οποίες είναι συνδεδεμένες επίσης ανοιχτά και διαπιστωμένα με τη ρώσικη διπλωματία (Ιράν, Συρία, Λιβύη, Σουδάν), αλλά με χώρες συνήθως δυτικόφιλες, που έχουν κηρυγμένο πόλεμο κατά της φασιστικής τρομοκρατίας, όπως είναι η Σαουδική Αραβία, η Αίγυπτος, τα Αραβικά Εμιράτα και βέβαια όλες οι χώρες της κεντρικής και νότιας Ασίας που απειλούνται από τη Ρωσία.

Χαρακτηριστικότερη περίπτωση εξαιρετικά επιβεβαιωτική της ανάλυσής μας είναι αυτή της Τσετσενίας. Σε αυτήν η KGB (σήμερα FSB) έχει εγκαταστήσει δύο βασικούς προβοκάτορες τον Μπασάγιεφ και τον Κατάμπ. Ο δεύτερος είναι σαουδάραβας και ανήκει σύμφωνα με το Κρεμλίνο στο δίκτυο Μπιν Λάντεν.

Εδώ και χρόνια η τσετσενίκη αντίσταση έχει καταγγείλει αυτούς τους δύο ότι διευκολύνουν με τη δράση τους τα σχέδια της Ρωσίας και τους έχει αποβάλλει από τις γραμμές της. Οι ανταποκριτές του δυτικού τύπου από την Τσετσενία προβάλουν την πεποίθηση του τσετσενίκου λαού ότι αυτοί είναι προβοκάτορες επειδή οι επιχειρήσεις τους είναι πάντα ασφαλείς και η αναδίπλωσή τους στις βάσεις τους δεν ενοχλείται ποτέ από τις ρώσικες στρατιωτικές δυνάμεις.

Χάρη σ' αυτούς τους προβοκάτορες η Ρωσία ξεκίνησε τον σημερινό πόλεμο κατά της Τσετσενίας, αξιοποιώντας το ότι αυτοί πήραν ομήρους αμάχους στο ρώσικό έδαφος και ότι επίσης χωρίς λόγο επιτέθηκαν σε ρωσικές δυνάμεις στο γειτονικό και φιλικό προς τους Τσετσενούς Νταγκεστάν. Χάρη σ' αυτές τις επιθέσεις μπόρεσε η FSB να στήσει την ανατίναξη δύο πολυκατοικιών στη Μόσχα που θάψανε κάτω από τα ερείπια τους 300 άτομα και μετά εύκολα να την αποδόσει στους Τσετσενούς για να βρει άλλοθι να τους επιτεθεί το 1999. Το Κρεμλίνο ενοχοποίησε τότε αμέσως την τσετσενίκη αντίσταση, αλλά ποτέ δεν συνέλαβε οποιονδήποτε δράστη. Η τσετσενίκη αντίσταση από την πρώτη στιγμή κατήγγειλε την ανατίναξη των πολυκατοικιών σαν προβοκάτσια της KGB. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς τι σημαίνει το παρηγορητικό τηλεφώνημα του Πούτιν στον Μπους λίγες ώρες μετά την πτώση των δίδυμων πύργων ότι τα “ίδια έχουμε υποστεί και μεις από την τρομοκρατία”, ή τι σημαίνει ότι λίγο μετά διατελεγένοι ρώσοι πολίτες κατέθεσαν λουλούδια ταυτόχρονα στην αμερικανική πρεσβεία στην Μόσχα και στις γκρεμισμένες πολυκατοικίες.

Μπορεί εύκολα λοιπόν να συμπεράνει κανείς το όργιο της προβοκάτσιας που θα ακολουθήσει την σύμπτυξη του αμερικανορωσοκινεζικού μετώπου κατά της τρομοκρατίας στην κεντρική Ασία, στις αραβικές χώρες, και όπου είναι δυνατό στον υπόλοιπο πλανήτη.

Μετά την σύμφωνη με τα σχέδια του Κρεμλίνου αντίδραση των ΗΠΑ στο χτύπημα του Μανχάταν, η προβοκάτσια θα γίνει το πιο αποδοτικό εργαλείο διεθνούς διπλωματίας για όλες τις

χώρες του νεοναζιστικού άξονα. Αφού με το δίκτυο του Μπιν Λάντεν τα πράγματα πήγαν τόσο καλά, δεκάδες πλατειά και ακόμα πιο αόρατα δίκτυα θα εμφανιστούν.

ΠΑΝΤΟΥ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Αν ο δυτικός αστικός κόσμος δεν είχε περάσει στο στάδιο της ιδεολογικής και πολιτικής αποσύνθεσης θα σκεφτόταν ότι αυτός που γκρέμισε τους πύργους του Μανχάταν είναι πιθανότατα ο ίδιος που γκρέμισε τις πολυκατοικίες στη Μόσχα. Και αυτός ο τελευταίος δεν θα μπορούσε να είναι ο ματοβαμένος και ηρωϊκός λαός της Τσετσενίας που δεν διέπραξε γενοκτονία κατά των ρώσων κατοίκων της Τσετσενίας ή οποιαδήποτε εθνοκάθαρση στη διάρκεια αυτού εδώ του πολύχρονου αγώνα του, ούτε ποτέ στην ιστορία του.

Ο μόνος που θα μπορούσε να είναι ήταν ή ίδια η Ρωσία, εννοούμε η Ρωσία της KGB και του ρώσικου φασιστικού στρατού, η Ρωσία η έμπειρη τόσο στην προβοκάτσια όσο και στη σφαγή των αμάχων.

Ποιος ξέρει τόσο καλά, όσο μια πολεμική υπερδύναμη να οργανώνει ανθρώπους απόλυτα εχέμιθους, ή κατάλληλα εξαρτημένους ώστε να είναι εχέμιθοι, που να ξέρει ότι θα εκτελέσουν οπωσδήποτε την θανάσιμη αποστολή τους, που ο σκοτεινός φανατισμός τους είναι τόσο τέλειος όσο και η ψυχραιμία τους. Ποιος έχει δοκιμάσει συγκεκριμένα αυτές τις μεθόδους τόσο πολύ σε όλο τον πλανήτη τα τελευταία τριάντα χρόνια αν όχι μια υπερδύναμη που οι μυστικές της υπηρεσίες και η διπλωματία της είναι χωμένες παντού, ιδιαίτερα μέσα στις κυβερνήσεις και τα δίκτυα που είναι εξασκημένες στην ατιμώρητη και ασύλληπτη εξόντωση αμάχων. Ποιος μπορεί να οργανώνει χτυπήματα που να περιλαμβάνουν βαθιές γνώσεις από τη στατική των ψηλών κτιρίων ως την εναέρια κυκλοφορία της πιο ανεπτυγμένης χώρας, ως την στρατιωτική αεράμυνα αυτής της χώρας, ως τις δυνατότητες και τις συνήθειες των μυστικών της υπηρεσιών; Κυρίως όμως ποιος μπορεί να έχει την ιδεολογία να σφάζει μεθοδικά και να ποδοπατεί λαούς σε τόσο μεγάλη κλίμακα αποδεικνύοντας ότι αυτοί οι χιλιάδες άνθρωποι που πέθαναν μέσα στη μεγαλύτερη αγωνία στο Μανχάταν δεν αξίζουν για αυτόν περισσότερο από μύγες. Δεν πρέπει αυτός να έχει σφάξει τουλάχιστον ενάμιση εκατομμύριο Αφγανούς στον πόλεμο του 1980 – 1990 ή το 20% του λαού μιας μικρής Τσετσενία

Ο βασικός ύποπτος και οι στρατηγικές συνέπειες της μεγάλης σφαγής του Μανχάταν

συνέχεια από τη σελ. 13

μάλιστα ιστορικής εμβέλειας;

Πραγματικά μόνο μια τάξη σε απόλυτα διανοητική αλλά και ηθική παρακμή μπορεί να συνεργαστεί με τον αληθινό υπ' αριθμόν ένα ύποπτο για να πλήξει το πολύ ένα από τα τελευταία και λιγότερο ανώδυνα εξαρτήματά του, τον Μπιν Λάντεν, παίρνοντας στο λαιμό της ασυλλόγιστα μια ουδέτερη, έως φιλική της δύναμη, και μάλιστα προσφέροντας την στον υπ' αριθμόν ένα ύποπτο.

Βέβαια στο βάθος της διανοητικής αυτής παρακμής είναι η κοινωνική και ηθική παρακμή του δυτικού αστικού κόσμου. Γιατί αυτός αποφάσισε να ξεχωρίσει τα δικά του αθώα θύματα από

τα αθώα θύματα του τρίτου κόσμου και να στρέψει την εκδίκηση για τα πρώτα, ουσιαστικά ενάντια στα δεύτερα.

Κλείνοντας αυτό μας το άρθρο, οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι η επιβεβλημένη τώρα δα απάντηση της Δύσης δεν είναι βέβαια η κήρυξη ενός πολέμου κατά του νεοναζιστικού άξονα. Όχι μόνο γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν γελοίο από πολιτική άποψη αφού δεν έχει αποδειχτεί πέρα από κάθε αμφιβολία η πηγή του χτυπήματος του Μανχάταν, όπως άλλωστε ήταν και στην πρόθεση των αυτούργων του, αλλά κυρίως γιατί καμία κρατική δύναμη στη Δύση δεν έχει στοιχειωδώς αποκαλύψει στους λαούς της -μέσα από τα δεδομένα της ίδιας της ζωής- ότι ο ρωσοκινέζικος

άξονας είναι η πηγή κάθε φασιστικής τρομοκρατίας στο σύγχρονο κόσμο. Και αυτό συμβαίνει γιατί καμία τέτοια δύναμη δεν εκπροσωπεί στ' αλήθεια τους λαούς και δεν συμπάσχει με αυτούς. Να εκδικηθεί κανείς στις σημερινές συνθήκες το χτύπημα στο Μανχάταν, σημαίνει πρακτικά, να σταθεί στο πλευρό όλων των λαών που δοκιμάζουν τη βία φασιστικών δικτα-

τοριών, από το εσωτερικό τους ή απ' έξω και κυρίως να σταθεί εμπόδιο πάνω σε κάθε προέλαση του ρωσοκινέζικου άξονα. Αν οι ΗΠΑ θέλουν να εκδικηθούν τους σφαγείς των Πύργων, όσο θα ερευνούν -και θα χρειαστεί αρκετός χρόνος για να τους αποκαλύψουν- θα πρέπει ταυτόχρονα να υποστηρίζουν όλα τα θύματα και τους καταπιεσμένους λαούς του ρωσοκινέζικου

άξονα. Η μόνη δυνατή δημοκρατική απάντηση σήμερα είναι: άμυνα στο φασισμό που αυτός ο άξονας φέρνει με τη δημιουργία ενός ενιαίου παγκόσμιου δημοκρατικού μετώπου. Αφού η δυτική αστική τάξη διασπάει και διαλύει αυτό το μέτωπο, είναι υπόθεση των λαών να το οικοδομήσουν, και μάλιστα ακόμα και ενάντια της.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία, 17/9/2001

Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει την κολοσσιαία σφαγή στο Μανχάταν σα μια πολεμική πράξη χιτλερικού τύπου. Το εύρος, η οργάνωση και ο έλεγχος ενός τέτοιου πλήγματος προϋποθέτουν πίσω τους μία διεθνούς εμβέλειας κρατική μηχανή. Μία κρατική μηχανή που έχει συμφέρον να οδηγήσει τις ΗΠΑ σε πόλεμο με το ως τώρα αντιρώσικο Αφγανιστάν και το υπόλοιπο ακόμα δυτικόφιλο σουνιτικό Ισλάμ, η οποία έχει δεσμούς με την αντι-αμερικανική τρομοκρατία παντού στον κόσμο, και η οποία ειδικεύεται στο να εξοντώνει μαζικά αμάχους (Τσετσενία) είναι η ρώσικη κρατική μηχανή.

Μια τέτοια μηχανή θα ήταν απίθανο να απουσιάζει από τη σφαγή του Μανχάταν.

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Σύντροφοί μας από τη Γερμανία μας έστειλαν ανταπόκριση για το πως είδαν τις αντιδράσεις του γερμανικού λαού, αλλά και των Ελλήνων στο τρομοκρατικό χτυπήμα που δέχτηκε η Αμερική. Τις μοιραζόμαστε μαζί σας.

«Στις 11 του Σεπτέμβρη είδαμε ολοζώντανο αυτό που τόσα χρόνια λέμε και ξαναλέμει μέσα από τη Νέα Ανατολή, αυτό που γράφουμε στις αφίσες που κολλάμε τόσα χρόνια στους τοίχους της Αθήνας, αυτό που προπαγανδίζουμε, όποτε και όπου μπορούμε. Ποιο είναι αυτό; Μα φυσικά ότι η Ρωσία χρησιμοποιεί εδώ και χρόνια ότι βρώμικο υπάρχει στον κόσμο: εθνικισμούς, φανατικές θρησκευτικές ομάδες, τρομοκράτες, ναζιστές και όλα αυτά τα σκυλιά και τα κινεί στη σκακιέρα της, αφού προηγουμένως έχει μελετηθεί προσεκτικά η επόμενη κίνηση μέσα στα σκοτεινά καγκεμπτικά δωμάτια. Τα λέγαμε όλα αυτά, τα γράφαμε και μας λοιδορούσαν ή στην καλύτερη περίπτωση μας αιμορισθητούσαν καλόπιστα. Έτσι, η σφαγή του Μανχάταν, αυτό που σχεδόν για όλους ήταν μια αποτροπιαστική έκπληξη, για μας ήταν μια ακόμα φρικιαστική επιβεβαίωση.

Βρισκόμαστε στη Γερμανία όταν συνέβηκαν αυτά τα φοβερά. Τα όσα είδαμε, ακούσαμε, διαβάσαμε σ' αυτή τη χώρα, τα όσα είδαμε σ' όλο τον κόσμο να συμβαίνουν την επόμενη μέρα, αλλά και όσα διαβάσαμε στις ελληνικές εφημερίδες ή ακούσαμε και είδαμε στα ελληνικά κανάλια που εκπέμπουν εδώ μας έκαναν να συνειδητοποιήσουμε με τον πιο ωμό τρόπο ότι η πατρίδα μας χορεύει τορώσικο χορό για τα καλά πια. Νομίζουμε ότι αξίζει να διαβάσουν οι αναγνώστες μας αυτές τις σκέψεις μας, αυτά τα αισθήματά μας.

Τι έγινε στη Γερμανία; Είναι αξιοπαρατήρητο ότι παρά και πέρα από τη πολιτική της σημερινής τηγεσίας της Γερμανίας, Σρέντερ-Φίσερ, ο γερμανικός λαός έδειξε τα πιο βαθιά δημοκρατικά του αισθήματα, τον αποτροπιασμό του με πράξεις και όχι μόνο με λόγια απέναντι στην τρομοκρατία. Και ποιος είναι αυτές οι πρά-

ξεις; Μα οι ατέλειωτες λαοσυνάξεις και η διαμαρτυρία στουςδρόμους, στις πλατείες, οι συμβολικές συγκεντρώσεις έχω από τις εκκλησίες που γίνονται μνημόσυνα.

Δε θα ξεχάσουμε το πρωί της 12ης Σεπτέμβρη, που είδαμε όλους τους μαθητές, αλλά και πολλούς πολίτες να πιάνουν τα πεζοδρόμια της πόλης, που μένουμε, μιας πόλης των εξήντα χιλιάδων κατοίκων, κοντά στην Στουτγάρδη, και να βαδίζουν για την κεντρική πλατεία όπου γίνονταν ομιλίες και διαμαρτυρίες κατά της τρομοκρατίας. Τα σχολεία της Γερμανίας δεν λειτούργησαν εκείνη τη μέρα. Γερμανικές σημαίες, κάτι πρωτόγυνωρ για τα δεδομένα της Γερμανίας ήταν κρεμασμένες παντού και μαζί τους οι μαυρόασπρες σημαίες τους πένθους.

Δε συνέβηκε όμως το ίδιο και με τα ελληνικά σχολεία. Σε τηλέφωνό μας στο ελληνικό προξενείο, αν θα λειτουργήσουν τα σχολεία που πάνε τα παιδιά μας, μας απάντησαν «φυσικά Ναι!» Γνωρίζαμε από πριν την απάντηση, αλλά-αλλιώς να το περιμένεις κι

αλλιώς να το ακούς. Αυτό το «φυσικά Ναι» ηχεί ακόμα στ' αυτιά μας και μας δείχνει ακόμα μια φορά ότι αυτό το «Ανήκουμε στη Δύση» είναι για την Ελλάδα μια θλιβερή προσποίηση. Η Ελλάδα άνηκε στη Δύση όταν η Δύση ήταν το κέντρο της διεθνούς αντίδρασης. Τώρα που αυτό το κέντρο μεταφέρθηκε στη Ρωσία και την Κίνα, η Ελλάδα είναι με τη Ρωσία και την Κίνα.

Έπειτα είδαμε στην τηλεόραση τη μέρα που γίνονταν μνημόσυνα και δεήσεις στις απανταχού εκκλησίες του κόσμου τη Μεγάλη διαφορά και τη Μεγάλη ομοιότητα.

Η Μεγάλη διαφορά: Θάλασσες λαούς έξω από την εκκλησία του Βερολίνου, άδειατη εκκλησία της Μητρόπολης της Αθήνας από λαό. Μόνο οι θλιβεροί, υποκριτές πολιτικοί της στέκονταν εκεί μπροστά από τον ελεεινό Χριστόδουλο για να κρατήσουν τα προσχήματα.

Η Μεγάλη ομοιότητα: Τα λόγια του Χριστόδουλου. Αντί για δεήσεις έστομιξε ύβρεις για τους «άσωτους,

τους αμαρτωλούς» της Δύσης, που η τιμωρία του Θεού έπεσε βαριά πάνω τους.

Το ίδιο όπως και οι αρχηγοί των απανταχού φανατικών ισλαμιστών που δήλωναν: «Ο Αλλάχ τους τιμώρησε»! Άλλα και οι δηλώσεις της Παπαρρήγα, του Κωνσταντόπουλου και άλλων ρωσόδουλων της Ελλάδας δεν διέφερε ιδιαίτερα και συμπυκνώνονταν περίπου στη φράση: «Οι ΗΠΑ πληρώνουν την αλαζονική πολιτική τους απέναντι στους κολασμένους αυτού του πλανήτη!»

Και το κλού! Τα γκάλοπ και τα πρωτοσέλιδα των ελληνικών εφημερίδων, πουάλλοτε έσταζαν δάκρυα και πόνο για όλους τους περιθωριακούς του τόπου μας, τώρα έσταζαν «χολή», για τα χιλιάδες θύματα της τρομοκρατικής επίθεσης στις ΗΠΑ. «Καλά να πάθουν!» Σ' αυτή τη φράση εξαντλιόταν ο ανθρωπισμός μας.

Τι τρομερή επιβεβαίωση; Όμως ξέρουμε: Θάρθουν κι αλλα. Κι εμείς πρέπει να προετοιμαζόμαστε για τα χειρότερα».

συνέχεια από τη σελ. 6

ναμική της ανάπτυξης της γνώσης, επιστημονικής και τεχνολογικής, καθώς και η διαλεκτική της που υπαγορεύονται από την ανάπτυξη του τύπου που χονδρικά περιγράψαμε είναι εξαιρετικά γόνιμη με αποτέλεσμα αυτό που σήμερα είναι γνωστό αύριο να θεωρείται ξεπερασμένο. Η ενότητα θεωρίας και πράξης έχει προχωρήσει τόσο πολύ ώστε να μιλάμε πια αυτή την μικρή χρονικά περίοδο για επιστημονική γνώση στον καπιταλισμό και να εννοούμε την ενότητα θεωρητικής και πρακτικής γνώσης.

Οι νέες τεχνολογίες μπορούν να παραχθούν και με μικρό κόστος ερευνητικού κεφαλαίου, (τουλάχιστο πολλές από τις μη στρατηγικού χαρακτήρα), και να παράγουν νέα σημαντικά τεχνολογικά προϊόντα με ελάχιστο κόστος. Στην αρχή, ή στην ωρίμασή της, μια τεχνολογική επανάσταση, μέχρι τώρα τουλάχιστον, δίνει εξαιρετικά εντυπωσιακά αποτελέσματα που στηρίζονται στις καινοτόμες ιδέες. Έτσι υπάρχει η δυνατότητα συμμετοχής των μικρών και φτωχών χωρών στο σημερινό εξελισσόμενο διεθνή τεχνολογικό καταμερισμό εκτός από τη μεταφορά τεχνολογίας και στην παραγωγή της ακόμη, ανάλογα βέβαια με τη συμμετοχή τους σε κάποιο διακρατικό σχήμα, ανάλογα με τον όγκο της οικονομίας τους και ανάλογα με το επίπεδο της ανάπτυξής τους. Η δημιουργία σύγχρονης έρευνας είναι πια υποχρεωτική για κάθε χώρα. Σαν παράδειγμα στη χώρα μας η παραγωγή λογισμικού καλύπτει σχεδόν τις ανάγκες της παραγωγής. Επίσης οι ιχθυοκαλλιέργειες, ένας σύγχρονος τομέας, καταλαμβάνει μια από τις πρώτες θέσεις στον κόσμο. Το Πακιστάν παράγει πια ηλεκτρονικούς υπολογιστές και στοχεύει στην ανάπτυξη του επιστημονικού επιπέδου του στους υπολογιστές. Η νέα τεχνολογική επανάσταση, προϊόν συμπύκνωσης τεράστιας ποσότητας γνώσης που πολλαπλασιάζει την ίδια την γνώση με ιλιγγιώδεις ρυθμούς απαιτεί την τεράστια συνεργασία των επιστημόνων σε πλανητικό επίπεδο, καθώς και τη συνθετότερη συνεργασία των εργαζομένων στο διακρατικό ή όχι διεσπαρμένο γεωγραφικά εργοστάσιο ή σε οποιαδήποτε άλλη παραγωγή.

Μια τέτοια σύνθετη και τεράστιας κλίμακας κοινωνική συνεργασία στην παραγωγή δεν μπορεί να την υπηρετήσει το σύστημα της αλυσίδας και το πυραμιδικό κάθετο μοντέλο διοίκησης των επιχειρήσεων. Οι νέες μέθοδοι παραγωγής στις οποίες πρωτοπορούν οι Ιάπωνες βασίζονται στη συνεργασία των ομάδων και στην οριζόντια συνεργασία τους μέσα στις επιχειρήσεις. Αυτά εξαφανίζουν τα μεσαία διοικητικά στελέχη, (που στελεχώνουν τα φαιοκόκινα κινήματα επειδή χάνουν τη δουλειά τους), και αποτελούν την ανώτατη μορφή συνεργασίας που έχει γνωρίσει ο καπιταλισμός. Δεδομένης της τεχνολογικής ανάπτυξης των μητροπολιτικών κέντρων αυτά ήδη ανταγωνίζονται σκληρά στην εύρεση νέων μεθόδων παραγωγής που να αυξάνουν τη συνεργασία, η οποία δεν κοστίζει τίποτα στο κεφάλαιο, άρα και την παραγωγική δύναμη της εργασίας. Με τη σταδιακή αντικατάσταση των παλιών τεχνολογιών, που θα υπάρχουν πλάι στις σύγχρονες για ένα μεγάλο διάστημα, θα αντικαθιστάται συνεχώς ο εργάτης φαντάρος της παραγωγής από το συλλογικό φαντάρο, από την ομάδα εργατών, ο πα-

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

λιός στρατηγός απόφοιτος του πολυτεχνείου θα αντικατασταθεί από το συλλογικό στρατηγό, την ομάδα στελεχών και θα καταστρέφεται παράλληλα το πυραμιδικό μοντέλο διοίκησης.

Η ανάπτυξη της νέας επιστήμης και της σύγχρονης παραγωγής μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την καλλιέργεια του επιστημονικού πνεύματος των μαζών και με την πλατιά κοινωνική συνεργασία στην παραγωγή, που σαν τέτοια είναι αντιγραφειοκρατική, δηλαδή μέσα σε συνθήκες που εξασφαλίζει τουλάχιστον η αστική πολιτική δημοκρατία. Ο εκδημοκρατισμός του πολιτικού συστήματος δηλαδή σ' αυτή τη φάση της ανάπτυξης επιβάλλεται από τους ίδιους τους υλικούς όρους της παραγωγής. Υπονόμευση της ανάπτυξης της πολιτικής δημοκρατίας σημαίνει υπονόμευση της ανάπτυξης. Για τους παραπάνω λόγους το παραγωγικό κεφάλαιο σήμερα υποχρεώνεται να συμφωνεί σε μορφές πολιτικής δημοκρατίας και τις εδραιώνει, όσο αναπτύσσει εκρηκτικά την παραγωγική του βάση ποσοτικά και ποιοτικά. Ο ίδιος βέβαια ο αναπτυξιακός κεφαλαιοκράτης που σήμερα ταυτίζει την ανάπτυξη με την αστική δημοκρατία, θα μετατραπεί στο μεγαλύτερο εχθρό του προλεταριάτου και της κοινωνίας όταν θα απειληθεί η ιδιοκτησία του στα μέσα παραγωγής. Αδίστακτα θα τοποθετηθεί στη μεριά της ωμής αστικής δικτατορίας και θα αιματοκυλήσει την κοινωνία παρά και ενάντια στην θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού. Μέχρι τότε όμως η ανθρωπότητα θα έχει πραγματοποιήσει ένα μεγάλο πνευματικό, παραγωγικό, επιστημονικό και τεχνολογικό άλμα προς τα εμπρός.

Αυτή την περίοδο της σχετικής πολιτικής δημοκρατίας οφείλει να εκμεταλλεύει το προλεταριάτο για την ανασυγκρότηση του κόμματός του. Η σημερινή ανάπτυξη με την ελευθερία των συναλλαγών που εξασφαλίζει την ισοτιμία τους για τα ανεπτυγμένα έθνη εντάσσει μέρος της οικονομικής ζωής αυτών των εθνών σ' ένα υπερεθνικό σύνολο οικονομικών σχέσεων, φέρνει σε επαφή, πολιτική, πολιτιστική και ψυχολογική, σε μια αλληλογνωριμία όλα τα έθνη και δημιουργεί ένα κοινό διαφοροποιημένο τεχνικό πολιτισμό. Αναπόφευκτη είναι και η υποχώρηση του εθνικισμού, του κάθε είδους σωβινισμού, της παράδοσης που υπηρετεί τον εαυτό της και όχι τη ζωή των σημερινών ανθρώπων, όπως και του θρησκευτικού φανατισμού.

Ο ρώσικος νεοναζισμός ο φορέας του πολέμου δεν έχει καμιά θέση σ' ένα τέτοιο κόσμο. Γι' αυτό μισούν και πολεμούν τη νέα γνώση με ναζιστικά επιχειρήματα, υποστηρίζουν και φουντώνουν σε κάθε ευκαιρία τα εθνικά μίση και το σωβινισμό, προσπαθούν να δημιουργήσουν μια ψυχοσύνθεση και κουλτούρα στο σύγχρονο άνθρωπο στηριγμένη στην παράδοση και όχι στις σημερινές πραγματικές κοινωνικές σχέσεις, συγχωνεύοντας τη θρησκεία με την πολιτική και συμμαχούν με οποιαδήποτε μορφή μεσαιωνισμού.

Το κουσούρι που βρίσκουν τα φαιοκόκινα κινήματα στη νέα γνώση, και εννοούμε πάντα τη γνώση των θετικών επιστημών, είναι το εξής ιδεολόγημα: ότι η

νέα γνώση αυξάνει τα κέρδη του κεφαλαίου. Οι θετικές επιστήμες όμως είναι αταξικές. Δεν έχουν από μόνες τους καμιά ιδιότητα απομόνωσης της υπεραξίας.

Η υπεραξία παράγεται από την εργασία με την ένωσή της με τα μέσα παραγωγής που τα συνιστά και τα δημιουργεί εν μέρει η τεχνολογία και η οποία με τη σειρά της βασίζεται στο σώμα της θεωρίας. Αν αφήσουμε τη θεωρία της αξίας και στηριχθούμε στην απλή εμπειρία είναι επιτρεπτό να ωριτσουμε ζητώντας την ανοχή του αναγνώστη: Αν αφήσουμε να πέσει ένα σώμα δίπλα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και δίπλα στο κτίριο της KGB θα πέσουν με διαφορετικούς νόμους κίνησης; Η Γκαιμπελική προπαγάνδα εμφανίζει την εκμετάλλευση της γνώσης από το κεφάλαιο σαν κακή ιδιότητα της γνώσης και όχι της λειτουργίας του κεφαλαίου. Ο Μάρκς στο κεφάλαιο τόμος Α είπε ότι, η πιο άθλια πράξη του κεφαλαίου είναι να εκμεταλλεύεται ολόκληρη την πνευματική δημιουργία της ανθρωπότητας της σημερινής ή των προηγούμενων γενιών. Είτε πρόκειται για ελεύθερη δημιουργία, είτε γι' αυτή που παρέχεται από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Η γνώση, και εννοούμε εδώ όλη τη γνώση, είναι προϊόν κοινωνικής λειτουργίας και είναι κατάχρηση της ανθρωπότητας των αληθεύοντα σημερινών στην εκπαίδευση των μελών της ΕΕ. Η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν αναγνωρίζει τα πτυχία των ζένων πανεπιστημίων, των κέντρων πανεύθερων σπουδών (το όνομα θυμίζει κρυφό σχολείο), είναι η Ελλάδα. Και αυτό αφορά χιλιάδες φοιτητές πανεπιστημίου. Η εγκατάλειψη των TEI στην τύχη τους, ενώ υπήρχε πολιτική της ΕΕ που την εφάρμοσαν όλες οι χώρες για την πραγματική ανωταποίησή τους, είναι άλλο ένα βαρύ πλήγμα στο επιστημονικό επίπεδο των μαζών. Η πολιτική υπόθαλψης και καθοδήγησης του συντεχνιασμού των καθηγητών των AEI από το σοσιαλφασισμό παραλύει κάθε προσπάθεια να ξεφύγουν τα ιδρύματα αυτά από τα δεδομένα της δεκαετίας του '70. Δημοκράτες καθηγητές όπως ο Σωτηρόπουλος και ο Καλλίας που αποπειρώνται φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις αποκεφαλίζονται. Τη δίψα της μάζας για επαφή με τη σύγχρονη επιστήμη που τη γεννά καθημερινά ο χειρισμός της σύγχρονης τεχνολογίας προσπαθεί να τη σβήσει το καθεστώς με προφήτες όπως ο Γραμματικάκης που συνήθως μιλούν για τ' αστέρια εκεί που θεωρούν ότι κατοικεί ο θεός.

Η βία του σοσιαλφασισμού ενάντια στο νέο διαφοροποιημένο φιλελεύθερο ιδεολογικό και κοσμοθεωρητικό πυρήνα που ενεργοποιεί τη νέα επιστήμη και τεχνολογία και η δυσφίμηση της επιστήμης σαν αντιανθρώπινης και ιμπεριαλιστικής, σαν ταξικής βάσης του αστισμού, υπονομεύει ευθέως το επιστημονικό επίπεδο των μαζών αφού αμβλύνει το βαθμό αποδοχής της νέας γνώσης που είναι απαραίτητος όρος της ανάπτυξης. Το απεμπλουτισμένο ουράνιο του Κοσσόβου, οι τρελές αγελάδες, τα μεταλλαγμένα προϊόντα, η γενετική, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, επιστρατε

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 15

τικού καπιταλισμού, δεύτερο για να χτυπήσει κάθε δημοκρατισμό αφού η νέα τεχνολογική προσπάθεια απαιτούν σαν το οξυγόνο το δημοκρατισμό με τον οποίο είναι συνυφασμένες και τρίτον για να βασανίσει τη μάζα και να σπάσει τις αντοχές της επισείοντας την απειλή ενός νέου κατακλυσμού. Η λεπτή αυτή υπονόμευση της εμπιστοσύνης των μαζών στη σύγχρονη γνώση και παραγωγή γίνεται με συστηματικό τρόπο και σ' ένα μεγάλο βάθος χρόνου που μόνο το ρώσικο συμπαγές μονοπάτιο διαθέτει. Ο οικονομικός του όγκος είναι τεράστιος και οι αντιθέσεις στο εσωτερικό του υποτάσσονται στον κοινό στόχο της παγκόσμιας στρατιωτικής κυριαρχίας. Αυτό το μονοπάτιο είναι σύμφυτο με το ίδιο το ρώσικο κράτος.

Η εκκλησία υπηρετεί αυτή την πολιτική μαζί με κάθε άλλου είδους λευκή ή μαύρη μαγεία, καφετζούδες, χαρτορίχτρες, αποκρυφιστές και ψευτοφιλόδοσιφους. Όλοι αυτοί επιστρατεύονται ενάντια στον αστικό και σοσιαλιστικό ορθολογισμό, ενάντια στις κατακτήσεις των νέων χρόνων και σε κάθε επιστημονικό πνεύμα. Παρακολουθήσαμε μία κορύφωση πριν λίγες μέρες, όταν κάτοικοι του Μούδρου στη Λίμνη έκαναν λιτανεία οργανωμένη από το κράτος με τη συμμετοχή του στρατού και άλλων σωμάτων της κρατικής βίας, για να ξεματίασουν το χωριό τους από την κατάρα που του έδωσε πριν χρόνια ένας καλόγερος.

Επίθεση στην έρευνα μέσα από το σοσιαλφασιστικό κράτος

Από τις αρχές του 2001 ξεκίνησε στη Βουλή η τροποποίηση του νόμου 1514/85. Ο νέος νόμος 2919/01 αφορά στην άμεση σύνδεση της έρευνας και της τεχνολογίας με την παραγωγή και ειδικά δίνει προτεραιότητα στην εφαρμοσμένη έρευνα έναντι της βασικής, αν μπορούμε να κάνουμε αυτό τον τεχνητό διαχωρισμό. Αυτή είναι ακριβώς η ευρωπαϊκή ερευνητική πολιτική που αποφασίστηκε στη Σύνοδο Κορυφής της Λισσαβώνας. Η άμεση σύνδεση της έρευνας με την παραγωγή είναι πια υποχρεωτική για τα κράτη μέλη, αν θέλουν να συμμετέχουν στο διεθνή τεχνολογικό καταμερισμό. Αυτή η πολιτική με μια σειρά άλλων μέτρων οδηγεί στον ενιαίο ευρωπαϊκό ερευνητικό χώρο, τα γάγγλια του οποίου είναι τα λεγόμενα ερευνητικά δίκτυα. Τα δίκτυα αυτά θα δημιουργηθούν στην Ε.Ε. με το διαφορετικό πλαίσιο στην Ε.Ε. που αφορούσε στη χρηματοδότηση και στην αναδιάρθρωση της οικονομίας και των φτωχών χωρών της τότε ΕΟΚ. Ένα μέρος των Κοινοτικών Πλαισίων Στήριξης (Κ.Π.Σ.) αφορά και στη χρηματοδότηση της έρευνας και των ερευνητικών υποδομών. Η χρηματοδότηση της έρευνας από το πρώτο και δεύτερο Κ.Π.Σ. αφορά ανταγωνιστικά προγράμματα μεταξύ των ιδρυμάτων στο εσωτερικό μιας χώρας. Το Γ' Κ.Π.Σ. που τώρα αρχίζει έχει ένα τμήμα που αφορά επίσης την έρευνα και που θα συμβάλει στη δημιουργία των ερευνητικών δικτύων.

Ο στρατηγικός ερευνητικός στόχος της

Ε.Ε., που στην ουσία είναι τα δίκτυα, στοχεύει φυσικά στην αύξηση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας έναντι των Η.Π.Α. και της Ιαπωνίας. Πρόκειται για τη δημιουργία και τη συνένωση του παλιού και του νέου ερευνητικού κεφαλαίου της Ευρώπης για την ποιοτική του συσσώρευση πράγμα που έχει γίνει στις ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες. Σύμφωνα μ' αυτή την πολιτική προτείνεται ότι κάθε ερευνητικός τομέας θα ενοποιείται σ' ολόκληρη την ΕΕ. 'Όλα τα ερευνητικά κέντρα των κρατών μελών με το ίδιο αντικείμενο θα σχηματίζουν ένα ενιαίο ερευνητικό κέντρο, διασπαρμένο γεωγραφικά με μια χονδρικά ενιαία ερευνητική πολιτική και στρατηγική που θα καθοδηγείται από τα ερευνητικά κέντρα "αριστείας", την ερευνητική αιχμή στον κάθε τομέα. Τα "δίκτυα αριστείας" που θα αποτελούν θα αποτελούνται από κέντρα ανεξαρτήτως εθνικότητας και θα επιλέγονται με υψηλά στάνταρ ερευνητικών απαιτήσεων. Η αξιολόγηση ενός κέντρου ως άριστου το εντάσσει στην πρωτοπορία της ευρωπαϊκής έρευνας. Με τον τρόπο αυτό πραγματοποιείται η συγκέντρωση της ελάχιστης κρίσιμης μάζας ερευνητικού κεφαλαίου που απαιτείται για να είναι αποδοτική η έρευνα και πραγματοποιούνται οικονομίες κλίμακας.

Η πολυδιάσπαση κυριαρχεί σήμερα στο εσωτερικό πολλών χωρών, όπως στην Ελλάδα και στην Ισπανία. Σαν παράδειγμα αναφέρουμε δύο ερευνητικά κέντρα στη Θαλάσσια έρευνα στη χώρα μας το ΕΚΘΕ και το ΙΘΑΒΙΚ με παρόμοια αντικείμενα. Δύο φορές αγοράζεται ο ίδιος εξοπλισμός και η συνεργασία διασπάται. Με τη συνένωση αυτών των δύο κέντρων σε ένα, το ΕΛΚΕΘΕ, που επιχειρεί το Υπουργείο Ανάπτυξης επιτυγχάνεται η συγκέντρωση ερευνητικού κεφαλαίου, η αύξηση της συνεργασίας και η οικονομία. Το ΕΛΚΕΘΕ ικανοποιεί πια τις προδιαγραφές ενός κέντρου αριστείας εξαιτίας της απόδοσης των κέντρων που θα το αποτελέσουν. Το σπάσιμο των εθνικών ορίων και στην έρευνα είναι μια προϋπόθεση της οικονομικής ενοποίησης. Το ενιαίο διασπαρμένο γεωγραφικό κέντρο στην έρευνα αντιστοιχεί στο διακρατικό εργοστάσιο στο επίπεδο της παραγωγής και μια βασική προϋπόθεση της ίδιας της Ε.Ε. Όπως είναι φυσικό ο σοσιαλφασισμός σαμποτάρει την υλοποίηση της ευρωπαϊκής πολιτικής στη χώρα.

Ένα άλλο παράδειγμα θα δώσουμε με ένα ειδικό άρθρο που αφορά στην ενοποίηση των ερευνητικών κέντρων που αναφέραμε προηγουμένως. Ας δούμε όμως τις τοποθετήσεις των κομμάτων στη συνεδρίαση της 17/4/01 που αφορούν στην επεξεργασία του νέου νόμου για την έρευνα του 2919/01. Να σημειώσουμε ότι ο νόμος αυτός επιβάλλει προϋποθέσεις που ενισχύουν ισχυρά, σχεδόν επιβάλλει, τη συμμετοχή σε ερευνητικά προγράμματα των ιδιωτικών επιχειρήσεων και επιτρέπει τη δημιουργία εταιρειών υψηλής τεχνολογίας ακόμα και από τους ερευνητές. Είναι αντιγραφειοκρατικός στο πνεύμα του και αποδύναμωνει τον κρατικό έλεγχο πάνω στην έρευνα. Η λειτουργία των ερευνητικών κέντρων καθορίζεται σχεδόν με όρους ελεύθερης οικονομίας. Ειδικός αγορητής του ψευτοΚΚΕ, Σ. Στριφτάρης: "Εμείς είμαστε της αντίληψης ότι η έρευνα πρέπει να πραγματοποιείται με δημόσιες

δαπάνες, το προϊόν της έρευνας να είναι προϊόν του ελληνικού κράτους και όχι του κάθε ιδιωτή". Η Α.Επροτύρη του ΣΥΝ: "Οι ίδιοι οι ορισμοί του νομοσχεδίου αποδύναμώνουν το δημόσιο βασικό χαρακτήρα των ερευνητικών κέντρων και κάθε σύνδεσή τους με την κοινωνία, τα προβλήματα και τις ανάγκες ανάπτυξης" και η ίδια παρακάτω "Συνοψίζοντας τα προβλήματα...η έλλειψη δημόσιων δαπανών και η αποκλειστική σχεδόν χρηματοδότηση των ερευνητικών προτάσεων που εμπλέκονται ευθέως με τη βιομηχανία". Εισηγητής της ΝΔ, Ν. Τσιαρτσώνης: "Με το παρόν νομοσχέδιο τα ερευνητικά κέντρα της χώρας παύουν και τυπικά να χρηματοδοτούνται από το πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων της έρευνας και της τεχνολογίας, όπως προβλεπόταν από το ν.1514/85 και η βιωσιμότητά τους εξαρτάται πλέον από το βαθμό αξιοποίησης των ευρωπαϊκών προγραμμάτων σε συνεργασία με την ελληνική βιομηχανία". Ο Πρόεδρος της ΈΕ: "Εχουμε ανάγκη από τους πλέον ικανούς; Το νομοσχέδιο λεει όχι αφού σε μια σειρά ρυθμίσεων απομακρύνεται από τα διεθνώς ισχύοντα ακαδημαϊκά κριτήρια. Για μας το νομοσχέδιο αποτελεί τη συνέχεια μιας πολιτικής που εγκαινιάστηκε θεσμικά με το ν.2350/79 και σήμερα προτείνει την απογύμνωση των ερευνητικών κέντρων από κάθε ακαδημαϊκό χαρακτήρα στο όνομα της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής βιομηχανίας".

Όλοι οι προηγούμενοι με ίδιες πάντα θέσεις, αυτές του φιλορώσικου αστικού πόλου εξουσίας, αντιπαραθέτουν τη βασική έρευνα στην προτεραιότητα υπέρ της άμεσα εφαρμοσμένης που δίνει η ΕΕ και απαιτούν επιπρόσθετα να έχει αυτή και ακαδημαϊκό χαρακτήρα. Η βασική όμως έρευνα από τη φύση της είναι ακαδημαϊκή. Ο ακαδημαϊκός χαρακτήρας είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της βασικής έρευνας. Και όμως οι προηγούμενοι ζεχωρίζουν παράλογα από τη βασική τον ίδιο της τον χαρακτήρα τον ακαδημαϊκό και τον απαιτούν ζεχωριστά από τον φορέα αυτού του χαρακτήρα που είναι η ίδια η βασική έρευνα.

Ας χρησιμοποιήσουμε την άποψη ενός συντηρητικού αστού, του υπουργού ανάπτυξης, που ανήκει όμως στο δημοκρατικό αστικό και φιλοευρωπαϊκό πόλο εξουσίας. Διαβάζουμε στο βιβλίο του υπουργού "Το νέο τοπίο της ανάπτυξης" στη σελίδα 184: "Ένα άλλο σοβαρό ζήτημα είναι η βασική έρευνα, για την οποία υπάρχει εκτενής συνηγορία από τον ακαδημαϊκό κόσμο για την ενίσχυσή της. Δυστυχώς όμως σε αυτό το επιχείρημα καταφεύγουν όχι μόνο οι πρωτότυποι ερευνητές, που έχουν επιλέξει πιο ελεύθερα και δύσκολα ερευνητικά πεδία, αλλά και όσοι έχουν παρατηθεί από την ανταγωνιστική έρευνα, δεν μπορούν να προαγάγουν την τεχνολογική ανάπτυξη και καλύπτουν την αδυναμία τους πίσω από την επίκληση της έρευνας χωρίς αξιοποίηση και γάρις αξιολόγηση. Είναι προφανής η μεγάλη σημασία της βασικής έρευνας, αλλά πρέπει να γίνει μία απόπειρα διαφοροποίησης της ανάλογη με την ποιότητα και τον βαθμό μελλοντικής αξιοποίησης". Εδώ έχουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του πως διαφθείρει ο

ΕΡΕΥΝΑ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 16

πρέπει να γνωρίζει ότι αυτό δεν πρόκειται να νομιμοποιηθεί στη ψυχή της ερευνητικής κοινότητας και ότι ανοίγει μια μακρόχρονη σύγκρουση από την οποία όλοι θα βγούμε χαμένοι".

Η αντίδρασή τους είναι η τυπική αντίδραση όλων των καθυστερημένων συντεχνιών απέναντι στην αξιολόγηση του έργου τους. Ένα παράδειγμα είναι το φαιοκόκκινο κίνημα της ΟΔΜΕ που κήρυξε πόλεμο στη μεταρρύθμιση του Αρσένη επειδή αυτή που θα αφαιρούσε τον έλεγχο της διοίκησης από την ανικανή κρατικοκομματική γραφειοκρατία επιβάλλοντας την αξιολόγηση της δουλειάς του καθηγητή. Τα ίδια και εδώ. Η ευρωπαϊκή πολιτική, όπως και κάθε προδευτική πολιτική ακόμα και η πιο πρωθημένη προλεταριακή πολιτική επιβάλλει την αξιολόγηση του έργου του ερευνητή. Καλός ερευνητής είναι αυτός που εμφανίζει τα καλλίτερα αποτελέσματα και θα χρηματοδοτείται η έρευνά του κατά προτεραιότητα. Αυτό αναγκαστικά όπως εξηγήσαμε στην αρχή θεσμοθετείται στο νέο νόμο. Γι' αυτό απαιτεί ο σοσιαλφασισμός και η ΕΕΕ τον ακαδημαϊκό χαρακτήρα της έρευνας, ώστε να εξασφαλίζει ελευθερία στην επιλογή του ερευνητικού αντικειμένου, απουσία κάθε διοικητικού ελέγχου και έλλειψη κάθε αξιολόγησης.

Η βασική έρευνα έχει ως αντικείμενό της την ανακάλυψη γενικότερων νομοτελειών της φύσης και κατά συνέπεια είναι δύσκολη. Κανείς δεν μπορεί να ελέγξει ένα ερευνητή γιατί ενώ απορρόφησε τα κονδύλια της έρευνάς του δεν ανακάλυψε κάτι νέο. Είναι πολύ σπάνια η ανακάλυψη των νέων νομοτελειών. Ελάχιστοι ερευνητές σ' όλο τον κόσμο κάνουν τέτοιους είδους ανακαλύψεις. Ετσι αν μια έρευνα είναι βασική τότε έχει όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά, όποτε ο σοσιαλφασισμός δεν μπορεί να πουλήσει καμία εξυπηρέτηση στους ερευνητές. Αν όμως η έρευνα είναι εφαρμοσμένη, που οι περισσότερες είναι, τότε την βαφτίζουν ακαδημαϊκή και απαλλάσσουν τους ερευνητές από την αξιολόγηση.

Η απαίτηση για βασική έρευνα βέβαια διατυπώνεται για να φρενάρει την κύρια ερευνητική δυνατότητα της χώρας που είναι σήμερα η εφαρμοσμένη έρευνα. Ο ακαδημαϊσμός χρησιμοποιείται για να δημιουργήσει κίνημα υπέρ της βασικής έρευνας που για τη χώρα μας ισοδυναμεί με την υπονόμευση της εφαρμοσμένης που είναι η κύρια μορφή έρευνας ο μεταφορικός ιμάντας που φέρνει τη χώρα στην ευρωπαϊκή πρακτική. Ο καθένας γνωρίζει κατ' αρχήν ότι εθνική έρευνα μακράς πνοής, που είναι και η ολοκληρωμένη βάση της εφαρμοσμένης, δεν μπορεί σήμερα να πραγματοποιηθεί στην Ελλάδα εξαιτίας του μικρού όγκου της οικονομίας, της μεσαίας τεχνολογικής ανάπτυξης και της σχεδόν ανυπαρξίας τέτοιας βιομηχανίας που θα εκμεταλλευθεί τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας. Πολλές μορφές βασικής έρευνας δεν μπορούν να διεξαχθούν από τις πιο ανεπτυγμένες μεμονωμένες χώρες της Ευρώπης και απαιτείται η διακρατική συνεργασία εξαιτίας της σχετικά μικρής συγκέντρωσης ερευνητικού κεφαλαίου που παρουσιάζει κάθε χώρα

ξεχωριστά. Τα στοιχεία που ακολουθούν δείχνουν μερικά θεμελιώδη αντιπαραγωγικά χαρακτηριστικά της διάρθρωσης της οικονομίας που οικοδομούνται από τη φιλορώσικη πολιτική εδώ και είκοσι χρόνια με στόχο πάντα την απομάκρυνση της χώρας από την ανάπτυξη σαν απαραίτητη υλική προϋπόθεση της δυνατότητας εξάρτησης της από τη Ρωσία.

Στο καθεστωτικό θέατρο που παίζεται καθημερινά στα μέσα ενημέρωσης το ζήτημα της αναδιάρθρωσης της οικονομίας, που είναι το ζήτημα της ουσιαστικής σύγκλισης με την Ευρώπη, τα κυβερνητικά στελέχη το απαντούν επικαλούμενοι μαζί με μεγάλες δόσεις εθνικισμού τα κριτήρια της επιτυχίας της ονομαστικής σύγκλισης, δηλαδή τη μεγάλη αύξηση του ΑΕΠ που είναι φέτος περίπου 4.5%, τον χαμηλό πληθωρισμό, και τη σταθερή ισοτιμία της δραχμής. Οι συνομιλητές τους, που είναι τα τρία κόμματα της βουλής και οι δημοσιογράφοι τους υποθάλπουν ευχαρίστως με το να επιτρέπουν τη διαστρέβλωση των εννοιών και των λέξεων αφού έτσι σκεπάζεται στα μάτια του λαού το πρόβλημα της τεχνολογικής δομής της οικονομίας και της ανταγωνιστικότητάς. Αυτό είναι το βασικό μέτρο εκτίμησης της παρούσας και της μελλοντικής θέσης της χώρας στον παγκόσμιο τεχνολογικό καταμερισμό και κατά συνέπεια και της θέσης της στο παγκόσμιο σύστημα. Η συ-

γκάλυψη αυτής της πραγματικότητας δίνει μεγάλο περιθώριο ελιγμών στον καθαρό σοσιαλφασισμό να υπονομεύει ανενόχλητος, από την οργή του λαού, εκτός από την παραγωγική διαδικασία και την αναδιάρθρωση της οικονομίας που πραγματοποιείται στα πλαίσια της ευρωπαϊκής πολιτικής.

Η ονομαστική σύγκλιση που αποτελείται από τα κριτήρια του Μάαστριχτ είναι απλά ένας προαπαιτούμενος ευνοϊκός όρος για την αναδιάρθρωση της οικονομίας. Αυτά τα κριτήρια είναι μακροοικονομικά και γενικά και σε καμιά περίπτωση δεν δηλώνουν τα αίτια της αναδιάρθρωσης μέσα στην οικονομία. Σήγουρα ο υψηλός βαθμός εισαγωγής νέας τεχνολογίας σε μία οικονομία είναι παράγοντας αύξησης του ΑΕΠ αλλά κάθε αύξηση του ΑΕΠ δεν σημαίνει και αύξηση της τεχνολογικής σύνθεσης του κεφαλαίου, αναδιάρθρωση δηλαδή της οικονομίας όπως συμβαίνει με την ελληνική. Ο υπουργός οικονομικών δήλωσε πριν λίγο καιρό ότι οι επενδύσεις του Β ΚΠΣ αύξησαν το ΑΕΠ κατά 3%. Αυτό το στοιχείο σε συνδυασμό με το έλλειψη στο εξωτερικό εμπόριο και την συγκυριακή αλματώδη αύξηση του εμπορίου με τις Βαλκανικές χώρες δείχνουν ότι η αλήθεια και στα μακροοικονομικά μεγέθη δεν είναι αυτή που παρουσιάζεται από την κυβέρνηση. Σ' ότι αφορά στην αναδιάρθρωση της οικονομί-

ας που οφείλεται στη συνεισφορά της τεχνολογίας η θέση της χώρας είναι από τις τελευταίες στην ΕΕ. Το υπάρχον επιστημονικό δυναμικό εμφανίζεται ικανό και ανταγωνιστικό, σε αντίθεση με την φιλορώσικη πολιτική αναδιάρθρωσης και ταυτόχρονης υπονόμευσης. Σύμφωνα με τα φετινά στοιχεία της ευρωπαϊκής επιτροπής ο αριθμός των ερευνητών σε 1000 εργαζόμενους το έτος 1999 είναι 2.57 και η χώρα κατατάσσεται τελευταία στην ΕΕ. Ο αριθμός των επιστημονικών εκδόσεων ανά εκατομμύριο κατοίκους το ίδιο έτος είναι 340 και κατατάσσεται τη χώρα τρίτη από το τέλος. Ο αριθμός των πατεντών ανά εκατομμύριο κατοίκους το ίδιο έτος είναι 2.57 και η χώρα κατατάσσεται τελευταία στην ΕΕ. Ο αριθμός των επιστημονικών εκδόσεων ανά εκατομμύριο κατοίκους το ίδιο έτος είναι 340 και κατατάσσεται τη χώρα τρίτη από το τέλος. Σ' ότι αφορά στην παραγωγή το μερίδιο εξαγωγών προϊόντων υψηλής τεχνολογίας στην παγκόσμια αγορά για το ίδιο έτος είναι 0.05% και κατατάσσεται τη χώρα στην τελευταία θέση. Η σύνδεση των ερευνητικών κέντρων και των πανεπιστημίων με τις επιχειρήσεις είναι πολύ μικρή. Το ποσοστό των καινοτόμων επιχειρήσεων που συνεργάζονται με άλλες επιχειρήσεις πανεπιστήμια και ερευνητικά ινστιτούτα του δημοσίου τομέα είναι 17.7% για το έτος 1996 και κατατάσσουν τη χώρα στην προτελευταία θέση. Το ποσοστό επί του ΑΕΠ που δαπανά το κράτος για την έρευνα είναι 0.51% και δίνει την τελευταία θέση.

Μερικοί δημοκράτες βλέπουν καλά

Οι ειδήσεις, η τηλεόραση και οι εφημερίδες γέμισαν τελευταία από ένα απάνθρωπο και αρρωστημένο αντιαμερικανικό παραλήρημα για τη σφαγή στο Μανχάταν.

Μέσα σ' αυτό τον ορυμαγδό, διαβάσαμε ένα διαφορετικό άρθρο όπου εκτίθενται απλά λογικά επιχειρήματα ενός δημοκρατικού προοδευτικού νου στη βάση των οποίων βγαίνει το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει κανένας χαρακτήρας "επαναστατικής απάντησης" στο φρικιαστικό χτύπημα. Το άρθρο είναι της Άννας Φραγκιαδάκη με τίτλο: "Κακοί" λύκοι, δολοφόνοι "ήρωες", και δημοσιεύτηκε στα Νέα, 17/9/2001. Αναδημοσιεύουμε εδώ χαρακτηριστικά αποστάσιμα:

«Το πιο τραγικό, το πιο απρόβλεπτο και το πιο ανησυχητικό α' όλα που είχαν στα δικά μου μάτια οι τρομοκρατικές επιθέσεις αυτοκτονίας που γέμισαν ερείπια, αίμα και φρίκη την καρδιά των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι ότι ήθελαν, φαίνεται, να πλήξουν όχι μόνο την κυβέρνηση ή γενικά την ηγεσία που διαμορφώνει τη διεθνή πολιτική της χώρας, αλλά τους Αμερικανούς γενικά.

Το πιο τραγικό και το πιο ανησυχητικό α' όλα για τον κόσμο που ζούμε στις αντιδράσεις ευχαρίστησης και χαράς από διάφορους "της γης κολασμένους", μόλις είδαν στις τηλεοράσεις τη φωτιά και τους καπνούς να τυλίγουν τη Νέα Υόρκη, ήταν στα δικά μου μάτια το γεγονός ότι η χαρά δεν αφορούσε το πλήγμα ενάντια στην κυβέρνηση ή γενικά την ηγεσία που διαμορφώνει τη διεθνή πολιτική της χώρας, αλλά τους Αμερικανούς γενικά.

Πολλοί στην ελληνική κοινωνία, χωρίς να ανήκουν "στης γης τους κολασμένους", βρέθηκαν να σχολιάζουν ότι τα τραγικά αυτά συμβάντα τα προκάλεσε η αλαζονεία των Αμερικανών (γενικώς), κάτι τέτοιο, σύμφωνα με τις εφημερίδες, είπε ακόμα και ο Αρχιεπίσκοπος.

Βέβαια, όπω

Δημοσιεύουμε παρακάτω τοποθέτηση του Ουράνιου Τόξου στη Γενική Συνέλευση της "Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας", της πολιτικής ομάδας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην οποία ανήκει. Με σεβασμό στις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης και στα δικαιώματα των

μειονοτήτων, το Ουράνιο Τόξο εκπροσωπώντας τη μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα στέκεται με δημοκρατική στάση απέναντι στην πολιτική κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στα Βαλκάνια, γενικότερα σε αντίθεση και με το μακεδονικό σοβινισμό.

Η τοποθέτηση του "Ουράνιου Τόξου" στη γ. σ. της "Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας" στο Ευρωκοινοβούλιο

«Κυρία Πρόεδρος,
Κύριοι Ευρωβουλευτές
μέλη της ομάδος Ε.Ε.Σ./ΠΡΑΣΙΝΟΙ,
Κυρίες και κύριοι,

Ως μέλη της Μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, και ως το μοναδικό μειονοτικό κόμμα από τη περιοχή των Βαλκανίων που εκπροσωπείται μέσω της Ε.Ε.Σ. στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο είμαστε υποχρεωμένοι να εκφράσουμε τη βαθύτατη ανησυχία μας για τις τρέχουσες εξελίξεις στην περιοχή των Βαλκανίων, με αφορμή τη κρίση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Θεωρούμε ότι η ρίζα του κακού για όσα ζήσαμε και ζόυμε στο βαλκανικό χώρο τη τελευταία δεκαετία είναι οι βαλκανικοί εθνικισμοί και μεγαλοϊδεατισμοί ως κυρίαρχες ιδεολογίες, από την ίδρυση των εθνικών βαλκανικών κρατών έως και σήμερα. Επιτρέψτε μου εδώ να διευκρινίσω πως ο όρος εθνικισμός στα Βαλκάνια έχει αρνητική σημασία μιας και συνδέεται τόσο με μεγαλοϊδεατικές αντιλήψεις που οδήγησαν και οδηγούν σε πολεμικές συγκρούσεις, όσο και με σοβινιστικές πολιτικές εθνικών εκκαθαρίσεων.

Είναι χαρακτηριστική η υποκρισία των βαλκανικών ηγετών την τελευταία δεκαετία με αφορμή τα γεγονότα στην πρώην Γιουγκοσλαβία.

Η Σερβία η οποία αναφέρεται στο Κόσοβο ως αναπόσπαστο τμήμα της Γιουγκοσλαβίας και αντιτίθεται στην ανεξαρτητοποίηση του δηλ. σε αλλαγή των υφισταμένων συνόρων, τα προτιγούμενα χρόνια πραγματοποίησε εθνο-εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στο Κόσοβο και τη Βοσνία θέλοντας να πραγματοποιήσει το όραμα της "εθνικά καθαρής" και "Μεγάλης Σερβίας". Σήμερα προχωρεί σε συμφωνία "ειδικής σύνδεσης" με τη Σερβική Δημ. της Βοσνίας με απότερο στόχο τη προσάρτηση της, υποστηρίζοντας ουσιαστικά την αλλαγή συνόρων στην Βοσνία - Ερζεγοβίνη δηλ. το διαμελισμό της. Παρόμοια συμφωνία προωθεί και η Κροατία με την κροατική κοινότητα στην Βοσνία.

Η Βουλγαρία, τη πρώτη μέρα της κρίσης στην Δημ. της Μακεδονίας δήλωσε "βαρύγδουπα" με δηλώσεις του προέδρου της πως θα στείλει στρατεύματά της στην παραπάνω χώρα για να υπερασπιστούν την εδαφική της ακεραιότητα, σαν να είναι επαρχία της, αναβιώνοντας οράματα του βουλγαρικού εθνικισμού των αρχών του αιώνα, αρνούμενη παράλληλα να αναγνωρίσει την ιδιαίτερη εθνική ταυτότητα των Μακεδόνων θεωρώντας τους Βουλγάρους.

Η αλβανική κυβέρνηση ενώ δήλωσε πως σέβεται την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της Δημ. της Μακε-

δονίας αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση καταδίκης των ένοπλων Αλβανών τρομοκρατών του λεγόμενου "Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού" στην διάσκεψη των ηγετών των βαλκανικών χωρών που πραγματοποιήθηκε στα Σκόπια, με αφορμή τα γεγονότα στα σύνορα Μακεδονίας - Κοσόβου, επειδή στη κοινή διακήρυξη γινόταν αναφορά σε Αλβανούς τρομοκράτες. Παράλληλα η βουλή της Αλβανίας κατέκρινε όλα τα βαλκανικά κράτη και το ΝΑΤΟ επειδή υποστήριξε τη μακεδονική κυβέρνηση στα μέτρα που έλαβε για να υπερασπιστεί την εδαφική ακεραιότητα της χώρας ενώ απόψεις για τη "Μεγάλη Αλβανία" ακούγονται συχνά από Αλβανούς πολιτικούς τηγέτες.

Η Ελλάδα ενώ σε επίπεδο διακρήξεων υποστηρίζει την εδαφική ακεραιότητα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας δέκα χρόνια τώρα μέσα από πολιτικές εμπάργκο και αικονομικής πίεσης, προσπαθεί να αναγκάσει τη γειτονική χώρα να αλλάξει το συνταγματικό της όνομα, εμποδίζοντας συστηματικά την ένταξή της στα ευρωπαϊκά όργανα, συμβάλλοντας έτσι όχι στην σταθεροποίηση αλλά στην αποσταθεροποίηση της, προσδοκώντας ακόμη και εδαφικά αφέλη από ενδεχόμενη διάλυσή της.

Ο βαλκανικός εθνικισμός λατόπον φλερτάρουν με μεγαλαϊδεατικές ιδεολογίες, και στην εφαρμογή ανάλογων πολιτικών δεν διστάζουν να χρηματοποιήσουν αγκυράρχους μοχλάς μειονοτικούς τλήθυμους. Χαρακτηριστικό πρόσφατο παράδειγμα η πολιτική Μιλόσεβιτς και η χρηματοποίηση των σερβικών τλήθυμων στη Βοσνία.

Ειδικά για το ζήτημα της αλβανικής μειονότητας στην Δημ. της Μακεδονίας, χώρας όπου λειτουργεί η κοινοβουλευτική δημοκρατία, πιστεύουμε ότι δεν μπορεί μία εθνική μειονότητα ή τμήμα της στο όνομα ανθρωπίνων ή μειονοτικών δικαιωμάτων να εφαρμόζει τρομοκρατικές μεθόδους και ένοπλη βία, αφού μέσα από τους θεσμούς της μπορεί ειρηνικά να θέτει προβλήματα ή να διεκδικεί τα όπια δικαιώματα. Φαντάζεστε τι μπορεί να συμβεί στα Βαλκάνια η και σε ευρωπαϊκές χώρες ακόμη, αν στο όνομα μειονοτικών ή άλλων δικαιωμάτων συγκροτηθάνε ένοπλα τμήματα διεκδικώντας με βία μέσα να επιβάλουν τις απόψεις τους. Οταν μέλη άλλων μειονοτήτων ή εθνικών ομάδων βλέπουν τις μέσα από τη χρήση ένοπλης βίας ο.υ.κ. τροκαλεί την επέμβαση της διεθνούς κανόντητας στη Δημοκρατία της Μακεδονίας γιατί να μην ακεφταύν να χρηματοποιήσουν ανάλογες μεθόδους.

Η νομιμοπάριη από τη διεθνή κανόντητα ένοπλης συμπεριφοράς μπορεί να

προκαλέσει ανάλογα φαινόμενα και στα γειτονικά βαλκανικά κράτη. Σκέφτηκε κανείς τι μπορεί να συμβεί αν π.χ. η τούρκικη μειονότητα στη Βουλγαρία, ή η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, ή η εθνική μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα εφαρμόσουν ανάλογη πολιτική με αυτή του Ο.Υ.Κ.; Αν κάτι τέτοιο συμβεί πως θα αντιδράσει η διεθνής κοινότητα;

Θα θέλαμε εδώ επίσης να τονίσουμε την πολιτική των δύο μέτρων και δύο σταθμών όσον αφορά την παρακολούθηση του σεβασμού των ανθρωπίνων και μειονοτικών δικαιωμάτων από τη διεθνή κοινότητα. Τι συμβαίνει π.χ. στις χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Πώς αυτές ελέγχονται και τι κυρώσεις έχουν όταν δεν σέβονται τα μειονοτικά δικαιώματα; Στη Δημοκρατία της Μακεδονίας π.χ. με αφορμή τη πρόσφατη κρίση και τη συμφωνία πλαίσιο που υπογράφηκε θα γίνουν συνταγματικές αλλαγές που θα διευρύνουν ακόμη περισσότερο τα δικαιώματα της αλβανικής μειονότητας. Μάλιστα στις συνομιλίες συμμετείχε και βοήθησε ως ειδικός διαμεσολαβητής της Ε.Ε. ο κ. Λεοτάρης.

Γιατί αλήθεια η Ε.Ε. δεν ορίζει τον κ. Λεοτάρη η κάποιον άλλο ειδικό διαμεσολαβητή ώστε να πραγματοποιηθούν συνταγματικές αλλαγές στη Γαλλία για να διευρυνθούν ακόμη π.χ. τα δικαιώματα των Κορσικανών;

Γιατί δεν υπάρχει ειδικός διαμεσολαβητής ή απεσταλμένος της Ε.Ε. στην Ελλάδα ώστε να συζητήθουν τα δικαιώματα της τουρκικής ή της εθνικής μακεδονικής μειονότητας η οποία ούτε καν αναγνωρίζεται από την ελληνική κυβέρνηση και δεν απολαμβάνει ούτε στοιχειώδων δικαιωμάτων;

Γιατί π.χ. η Ε.Ε. δεν στέλνει ειδικό διαμεσολαβητή στην Ιταλία ώστε να κατοχυρωθούν συνταγματικά τα γλωσσικά δικαιώματα των εθνικών και γλωσσικών ομάδων στην Ιταλία;

Μήπως η Ε.Ε. θα πρέπει να πάρει κάποια πρωτοβουλία σε αυτή τη κατεύθυνση;

Το Ουράνιο Τόξο, γνωρίζοντας ότι οι εθνικές μειονότητες στα Βαλκάνια χρησιμοποιήθηκαν κατά το παρελθόν, και πιθανώς να χρησιμοποιηθούν και στο μέλλον, ως αποσταθεροποιητικοί παράγοντες έχει επανειλημμένα διακηρύξει το απαραβίαστο των υφισταμένων συνόρων. Πολύ δε περισσότερο στα Βαλκάνια όπου η ιστορία μας κληροδότησε έ-

να μωσαϊκό εθνοτήτων και πολιτισμών που συνυπάρχουν στους ίδιους γεωγραφικούς χώρους εδώ και αιώνες.

Παράλληλα ως προς την πολιτική συμπεριφορά μιας μειονότητας ή εθνικής ομάδας έχει υιοθετήσει την αρχή πως πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να καθησυχάζει ολόκληρο τον πληθυσμό της χώρας στην οποία κατοικεί ότι δεν αποβλέπει ούτε στην άμεση, αλλά ούτε και στη σταδιακή αλλοίωση των συνόρων μέσα από την εφαρμογή των δικαιωμάτων της.

Οι εθνικές μειονότητες πρέπει να αρνούνται να γίνονται αντικείμενο διακρατικών ανταγωνισμών και επεμβάσεων στα εσωτερικά της χώρας στην οποία ζούν, δημιουργώντας παράλληλα σχέσεις φιλίας, συνεργασίας και αλληλεγγύης με όλους τους πολίτες του κράτους στο οποίο κατοικούν.

Απαραίτητη φυσικά προϋπόθεση για τα παραπάνω είναι

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙ-ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΔΕΝ “ΠΑΕΙ ΚΙΝΑ”

Το υπεραντιδραστικό κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση συσπειρώνει γύρω του τον παγκόσμιο ναζισμό, την κληρικαλιστική και κάθε είδους μικροαστική καθυστέρηση. Όλοι αυτοί οι “επαναστάτες” εφορμούν σε χώρους όπου έχουν προγραμματιστεί διεθνείς σύνοδοι διτικών οικονομικο-πολιτικών παραγόντων, με στόχο να πλήξουν το δυτικό αστικό δημοκρατισμό και να ανακόψουν το πλάτεμα των παραγωγικών δυνάμεων.

Το διεθνές κέντρο που οργώνει και καθοδηγεί το ναζιστικό αυτό κίνημα δεν είναι άλλο από το χιτλερικό ρωσοκινέζικο άξονα. Γι' αυτό, στο στόχαστρο των επιθέσεών του βρίσκεται ο οικονομικός ανταγωνισμός, η παγκόσμια αγορά και η συνακλούμητη πτώση των εθνικών συνόρων, αλλά καθόλου οι χιτλερικές εισβολές ή η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που διαπράττουν οι χώρες του άξονα Ρωσίας - Κίνας - Ιράν.

Η παρακάτω είδηση, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* (10-9), μια εφημερίδα που αντιστρατεύεται την παγκοσμιοποίηση, αποδεικνύει του λόγου το αληθές: “Στην Αγγλία, όσοι έλαβαν μέρος στις διαδηλώσεις (στο Σιάτλ, στο Γκέτεμποργκ, στη Γένοβα και αλλού) κατά της παγκοσμιοποίησης, αποφάσισαν να μην πάνε στην Κίνα τον ερχόμενο μήνα, όπου θα γίνει το φόρουν των ηγετών της Οικονομικής Συνεργασίας των χωρών της Ασίας και του Ειρηνικού, παρουσία και του προέδρου Μπους. **Η συνάντηση θα γίνει στη Σαγκάη και οι διαδηλωτές δεν θα πάνε, επειδή, όπως γράφουν στην ιστοσελίδα τους, φοβούνται ότι οι κινεζικές αρχές μπορεί, στην καλύτερη περίπτωση, να τους συλλάβουν και να τους φυλακίσουν και, στη χειρότερη, να τους πυροβολήσουν και να τους σκοτώσουν” (σ.σ. η υπογράμμιση δική μας).**

Δε χρειάζεται παρά μια πρώτη ανάγνωση για να αντιληφθεί ο μέσος αναγνώστης την τυχοδιωχτική φύση του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Οι θρασύδειλοι “επαναστάτες” του γλυκού νερού, που τραμπούκικα εισβάλουν σε ειρηνικές μεγαλουπόλεις για να “σώσουν” τους λαούς από το σατανικό κεφάλαιο, αρνούνται να έρθουν σε άμεση αντιπαράθεση με το συγγνόνικο καθεστώς εξαιτίας της υπερβολικής σκληρότητας του τελευταίου. Χαλάνε τον κόσμο για την απώλεια ενός σπασιματία διαδηλωτή πραγματοποιώντας

σειρά διαδηλώσεων ενάντια στη “βαρβαρότητα της ιταλικής αστυνομίας”, όταν, την ίδια στιγμή, με μια ξερή ανακοίνωση αποφεύγουν τη σύγκρουση με τους σφαγείς χιλιάδων φοιτητών και εργατών και τους βασανιστές χιλιάδων δημοκρατών. Μόνο μια γκρουπά που δε στηρίζεται στο λαό θα μπορούσε να αρνηθεί μια σύγκρουση με το φασισμό προκειμένου να γλιτώσει τα μέλη της. Και μόνο κάποιος δήθεν επιναστάτης που περιφρονεί βαθιά το λαό θα σιωπούσε βλέποντάς τον να υποφέρει για να σώσει ο ίδιος το τομάρι του.

Η ανακοίνωση φανερώνει και κάτι άλλο: το γεγονός ότι στη Σαγκάη, σε αντίθεση με το Σιάτλ, τη Γένοβα και άλλες πόλεις της Δύσης, τα πράγματα είναι πιο ζόρικα. Οι λαϊκές διαδηλώσεις και οι απεργίες απαγορεύονται δια ροπάλου. Πολλά απ' τα εγκλήματα που στις δυτικές δημοκρατίες θεωρούνται πλημμελήματα εκεί τιμωρούνται με θάνατο. Οι εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες υφίστανται βάναυση καταπίεση ενώ οι δυνάμεις καταστολής ασκούν στους κρατούμενους βασανιστήρια πρωτοφανή σε σκληρότητα. Οι ταξικές αντιθέσεις είναι οξύτερες και το προλεταριάτο ζει όπως ζούσαν οι αγρότες της Δύσης δύο αιώνες πριν.

Όμως, εδώ ακριβώς εντοπίζεται η ασυνέπεια της πολιτικής τους γραμμής. Οι επαναστάτες ποτέ δεν καταφέρονται ενάντια στην αστική δημοκρατία αφήνοντας το φασισμό στο απυρόβλητο. Αντίθετα, συμμαχούν με την αστική δημοκρατία όπου τα συμφέροντά της συγκρούονται με τον τελευταίο για να τον εμποδίσουν να επικρατήσει. Αυτοί εδώ, φωνάζοντας ενάντια στην εμπορευματοποίηση, αφήνουν στη μπάντα την τέλεια κυριαρχία του στρατοκρατικού μονοπωλίου πάνω στο κράτος. Ζητάνε καταβρόχθιση της παραγωγής και των υπηρεσιών από το κρατικό κεφάλαιο αλλά αποφεύγουν να αναφερθούν στη γραφειοκρατία και τη διαφθορά που το αίτημα αυτό συνεπάγεται.

Καταφέρονται ενάντια στη δυτική παρακμή χωρίς να κάνουν την παραμικρή νύξη για την ποδοπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κίνα, τη Ρωσία, το Ιράν, τη Συρία κ.λπ. Υπερασπίζονται τις εθνικές ιδιαιτερότητες ενάντια στην κατάργηση των εθνικών συνόρων από την κίνηση των προσώπων, των εμπορευμάτων και των κεφαλαίων. Μιλάνε για αυτοδιάθεση του παλαιστινιακού έθνους κλείνοντας τα μάτια στη σφαγή ολόκληρων λαών όπως είναι ο βοσινιακός ή ο τσετσενικός που διαπράττουν οι ρώσοι χίτλερ μαζί με τους συμμάχους τους.

Η άρνηση των καθοδηγητών του ετερογενούς αυτού όχλου να μεταβούν στην Κίνα για να διαδηλώσουν ξεσκεπάζει το χαρακτήρα αυτού του κινήματος. Φανερώνει τις πραγματικές της επιδιώξεις που είναι η υπερασπιση των συμφερόντων του σοσιαλιμπεριαλισμού. Δεν είναι τυχαίο που η άρνησή τους συμπίπτει με την ενεργοποίηση του φόρουμ οικονομικής συνεργασίας χωρών της Ασίας και Ειρηνικού, ενός οργανισμού στον οποίο η στρατοκρατική Κίνα, ως ανερχόμενος οικονομικός γίγαντας, παίζει πρωτεύοντα ρόλο. Οι μελλοντικές επαναστάσεις, που ήδη άρχισαν στην Τσετσενία και αλλού, δε θα έχουν κανένα κοινό σημείο με τα τάγματα εφόδου που ξεσάλωσαν στο Σιάτλ, την Πράγα, στο Γκέτεμποργκ και τη Γένοβα.

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Οι σαμποταριστές της βιομηχανίας στη χώρα μας, και πρώτα-πρώτα το δίδυμο Σημίτη-Λαλιώτη, αποζημιώνουν τη βιομηχανική αστική τάξη προσφέροντάς τους φτηνό εργατικό δυναμικό. Θέλουν επίσης μ' αυτό τον τρόπο να διασπάσουν την εργατική τάξη και να οδηγήσουν το λαό σε μια άνευ προηγουμένου εξαθλίωση. Γι' αυτό άνοιξαν τα σύνορα χωρίς παράλληλα να διασφαλίσουν ίσους όρους για τους ζένους εργάτες που σημαίνει ίδιο μισθό με τους ντόπιους εργάτες και ίσα πολιτικά δικαιώματα, βάζοντας σαν εμπροσθοφυλακή τους θιασώτες ενός ρατσιστικού “αντιρατσισμού”.

Αυτό το απλήρωτο εργατικό δυναμικό, μαθαίνουμε τώρα, προορίζεται για την προετοιμασία της Ολυμπιάδας του 2004. Όπως γράφει η *Ελευθεροτυπία* (8-9), ο Σύνδεσμος Τεχνικών Εταιρειών Η' τάξεως ζήτησε από αρμόδια κυβερνητική επιτροπή τη θέσπιση 60 ωρών εργασίας από 40 που είναι σήμερα και την εισαγωγή αλλοδαπών εργαζομένων στα έργα: “Πέραν όμως των “7 έως 17 ωρών επιπλέον εργασία την εβδομάδα” οι εργολάπτες προτείνουν και ειδικώς για τον χώρο των κατασκευών, χορήγηση πρόσθετων αδειών παραμονής σε αλλοδαπούς και, σε συνεργασία με ιδιωτικά γραφεία ευρέσεως εργασίας, τη μετακίνηση εργατικού δυναμικού από το εξωτερικό”. Υστερα από

συνάντηση με τον ίδιο τον πρωθυπουργό, παρότι ο υπουργός Γιαννίτσης απέρριψε το συνολικό αίτημα, δεν απέρριψε τη μερική του εφαρμογή. Έτσι στο μέλλον “το θέμα της χορήγησης πρόσθετων αδειών θα εξετάζεται “κατά περίπτωση” από το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ)”. Δηλαδή, η πολυδιαφημιζόμενη Ολυμπιάδα της Αθήνας, την ευθύνη της οποίας έχει αναλάβει το κράτος, θα οικοδομηθεί πάνω στην απλήρωτη εργασία των ξένων και ντόπιων εργατών, αφού το γενικό μεροκάματο θα βυθίστει.

Παράλληλα θα δυναμώσει ο ρατσισμός και η εθνοτική διάσπαση των εργατών. Καμιά πολιτική δύναμη δεν αντέδρασε στο επιχειρούμενο έγκλημα. Μα πώς θα τολμούσε να το κάνει; Όλοι συμμετείχαν σ' αυτό. Αφού άνοιξαν τα σύνορα στην απλήρωτη εργασία βάλθηκαν να φωνάζουν ενάντια στο ρατσισμό, οδηγώντας τον ελληνικό λαό που έβλεπε να του παίρνουν τις θέσεις εργασίας σε ακόμα μεγαλύτερο. Κανείς όμως δεν κατήγγειλε την εκμετάλλευση των μεταναστών από τους συνήθως μικρούς αστούς εργοδότες τους. Το κράτος χρησιμοποιεί το άθλιο μεροκάματο για την ενίσχυση του εθνικού του γογότρου.

Εάν ένα κράτος της φιλελεύθερης αστικής τάξης εκμετάλλευται οικονομικά τους εργάτες, το κράτος του σοσιαλφασισμού δεν τους πληρώνει καν.

Εντυπωσιακή αντεπίθεση των Τσετσένων στην Γκουντέρμες

συνέχεια από τη σελ. 20

ρων επιπέδων του ρωσικού ποινικού συστήματος, με ελάχιστη ή καθόλου ιατρική φροντίδα η ζωή στα άθλια στρατόπεδα μαρτυρά τη σαδιστική και συστηματική χρήση βασανιστηρίων. Το κάψιμο με τσιγάρα, ταχυπήματα που προκαλούν μόνιμες βλάβες, οι στραγγαλισμοί, οι πνιγμοί μέσα σε ανθρώπινα περιττώματα, οι ακρωτηριασμοί με μαχαίρια, τα ηλεκτροσόκ υψηλής τάσης και η σεξουαλική κακοποίηση είναι μόνο μερικές από τις καθημερινές πρακτικές. Κάποιοι κρατούμενοι τελικά σκοτώνονται. Σίγουρα για κάποιους αυτό θα αποτελεί μια σωτήρια ανακούφιση από την κόλαση...

...Οι γυναίκες μας συχνά μαζεύονται και βιάζονται ομαδικά. Σε μια συνήθως μενη

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Εντυπωσιακή αντεπίθεση των Τσετσένων στην Γκουντέρμες

Νωρίς το πρωί της 17 Σεπτέμβρη, οι τσετσένικες ένοπλες δυνάμεις πραγματοποίησαν μια εντυπωτική επίθεση στο Γκουντέρμες, δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας που απέχει 30 χλμ. απ' την πρωτεύουσα Τζοχάρ. Οι τσετσένοι αντάρτες κατέλαβαν την πόλη και κατόρθωσαν να θέσουν προσωρινά υπό τον έπειγον τους την περιοχή. Παρόμοια επίθεση έγινε στο Αργκούν, ενώ καταρρίφθηκε ένα ακόμα ρωσικό επικόπτεροM-8 που στοίχισε τη ζωή σε 13 στρατιώτες και ανώτατους αξιωματικούς του ρωσικού στρατού. Το επικόπτερο συνετρίβη στην κεντρική πλατεία Μινούτκα της πρωτεύουσας (Ελευθεροτυπία, 18-9).

Ο ρωσικός στρατός αιμορραγεί σε τέτοιο βαθμό που, κάποιες φορές, αναγκάζονται να αποτεφρώνουν τους νεκρούς τους για να παρουσιάζουν μικρότερες απώλειες. Οι εξελίξεις δεν είναι καθόλου ευνοϊκές για τους ρώσους Χίτλερ, αυτούς τους διεστραμένους εγκληματίες και βάρβαρους καταχτητές της μικρής πρωικής χώρας.

Οι επιχειρήσεις γενοκτονίας που διεξάγει ο ρωσικός στρατός σε βάρος ολόκληρου του τσετσένικου λαού συνεχίζονται με αμείωτη ένταση. Όπως μάλιστα αποκάλυπτε η ανθρωπιστική οργάνωση Human Rights Watch στις αρχές Ιούλη, “ο αριθμός των αυθαίρετων συλλήψεων έχει αγγίξει έναν αριθμό δίχως προηγούμενο” (Mont, 11-7). Την ίδια μέρα που ο ρώσος πρόεδρος Πούτιν, μπροστά στο γάλλο ομόλογό του, χαρακτήρισε την αντίσταση του ηρωικού λαού ως τρομοκρατία μιλώντας για διείσδυση ξένων μισθοφόρων, οι δυνάμεις κατοχής πραγματοποίησαν μεγάλης κλίμακας εκκαθαριστικές επιχειρήσεις σε διάφορες περιοχές της Τσετσενίας δολοφονώντας πολλές δεκάδες άσπλους πολίτες. Πάνω από χίλιοι δολοφονήθηκαν ή βασανίστηκαν από τις ειδικές δυνάμεις ενώ τα σπίτια τους λεηλατήθηκαν (Mont, στο ίδιο).

Στις 2-3 Ιούλη, οι Ρώσοι εκκαθάρισαν τις τοποθεσίες Ασινόφσκαγια και Σερνοβόντσκ από τον πληθυσμό. Οι τοποθεσίες, βορειοδυτικά του Τζοχάρ, βρίσκονται σε μια υποτίθεται ρωσόφιλη περιοχή όπου δεν έχουν σημειωθεί συγκρούσεις με αντάρτες απ' την αρχή του πολέμου. Σύμφωνα με την ανθρωπιστική οργάνωση Μεμόριαλ, “ελικόπτερα και τεθωρακισμένα περικύλωσαν τις περιοχές και τα στρατόπεδα που φιλοξενούν πάνω από 25000 πρόσφυγες. Οι κομάντος του υπουργείου εσωτερικών άρχισαν έτσι μια “εκκαθάριση” σπίτι με σπίτι. Όλοι οι άντρες πυροβολήθηκαν”. Τις πληροφορίες επιβεβαίωσε ο φιλορώσος διοικητής της Ασινόφσκαγια. Η ρωσίδα δημοσιογράφος Άννα Πολιτόφσκαγια ανέφερε την ιστορία 700 τσετσένων πολιτών που συνελήφθησαν και υποχρεώθηκαν να καθίσουν

μιόνια για να βασανιστούν.

Η κτηνωδία των ρωσικών δυνάμεων ήταν τόσο μεγάλη που προκάλεσε ακόμη και την απέχθεια των ρωσόφιλων διορισμένων απ' το Κρεμλίνο αξιωματούχων. Ο φιλορώσος διοικητής του Σερνοβόντσκ, Βάχα Αρσαμακόγιεφ, περιέγραψε την καταστροφή πάνω από 200 σπιτιών από τα ρωσικά πυρά και το όργιο λεητασίας που ακολούθησε. Παρόμοιες αναφορές έκαναν οι διοικητές της Ασινόφσκαγια και του

Κουρτσαλό. Με έκκληση των αξιωματούχων, ο διοικητής της κατεχόμενης Τσετσενίας Α. Καντύροφ καταδίκασε τις επιχειρήσεις (9-7) λέγοντας: “Κανένας αντάρτης δε συλλαμβάνεται, κανένα όπλο δεν κυριεύεται και κανένας εκρηκτικός μηχανισμός δεν ανακαλύπτεται (...) αντίθετα, ο πληθυσμός υπόκειται σε κακομεταχείριση, προσβολές και βιαιοπραγίες. Όλες μας οι προσπάθειες να σταθεροποιήσουμε την κατάσταση απέτυχαν μ' αυ-

τές τις εγκληματικές πράξεις”. Η προσέδια του ρωσικού στρατού αναγκάστηκε να διεξάγει έρευνα, με αποτέλεσμα την ανάκληση δύο διοικητών.

Στο μεταξύ συνεχίζεται ο ανηλεής βομβαρδισμός του Αργκούν και άλλων περιοχών της Τσετσενίας με στόχο την τρομοκράτηση του πληθυσμού. Οι Ρώσοι εγκατέλειψαν την παλιά ταχική τους να μπαίνουν σε χωριά και να αρπάζουν τους άντρες. Τώρα παίρνουν και γυναίκες για να τις βασανίσουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι εν ψυχρώ δολοφονίες πολιτών βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Μέσα στον Ιούνη, για παράδειγμα, βρέθηκαν 9 πτώματα με κομμένες μύτες, αυτιά και δάχτυλα. Στα τέλη Ιούλη ρώσοι στρατιώτες πέταξαν 4 φιλήσυχους πολίτες από ελικόπτερο για να διασκεδάσουν (site τσετσένικης κυβέρνησης, 29-7). Στις αρχές του μήνα που διανύουμε πραγματοποιήθηκαν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, μεταξύ άλλων, στο Τσίρι-Γιουρτ, το Σάλι όπου βασανίστηκαν πολλά γυναικόπαιδα, το Ουρούς-Μαρτάν, το Μεσκέρ-Γιουρτ όπου συνελήφθησαν 100 άτομα για να μεταφερθούν προς άγνωστη κατεύθυνση. Συνήθως, οι ρώσοι ζητάνε υπέρογκα χρηματικά ποσά από τους συγγενείς των συλληφθέντων απειλώντας ότι σε αντίθετη περίπτωση οι κρατούμενοι θα εκτελέστούν.

Ο πρόεδρος Ασλάν Μασχάντοφ έστειλε στις 19-7 γράμμα προς τους επτά απ' τους οκτώ πρόεδρους των πλουσιότερων χωρών που συνεδρίαζαν στη Γένοβα ζητώντας να ενδιαφερθούν για την τσετσένικη υπόθεση, να καταδικάσουν τη Ρωσία για γενοκτονία και να την απομονώσουν αν χρειαστεί ενώ παράλληλα τους κάλεσε να επιβάλουν εκεχειρία και να απαιτήσουν την πρόσβαση στη χώρα ανθρωπιστικών οργανώσεων. Το γράμμα αναφέρει χαρακτηριστικά: “Από πληθυσμό που άλλοτε έφτανε το ένα εκατομμύριο, τώρα ένας στους εφτά Τσετσένους είναι νεκρός. 250.000 πολίτες είναι πρόσφυγες. Αποκομμένοι από βασικά αγαθά, πολλοί μαστίζονται από αρρώστιες και υποσιτισμό, ειδικά οι ηλικιωμένοι και οι νεαροί. Περισσότεροι από 20.000 άμαχοι και αντιστασιακοί βρίσκονται φυλακισμένοι στα νέα Γκούλαγκ, τα λεγόμενα στρατόπεδα φιλτραρίσματος. Κάτω από απάνθρωπα φρικτές και πρωτόγονες συνθήκες κράτησης, κατά πολύ χειρότερη των κατώτε-

Η ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΣΤΑ “ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΑ ΚΕΡΔΗ”

Ανάμεσα στα “παράπλευρα κέρδη” που προσπαθεί να κατοχυρώσει η Ρωσία από τη σφαγή στο Μανχάταν είναι να πετύχει και το χαρακτηρισμό των Τσετσένων σαν “τρομοκράτες” για να τους εξόντωσει με πολιτική ευθύνη των ΗΠΑ και της Δύσης.

Όμως από την πρώτη στιγμή ο πρόεδρος της Τσετσενίας Ασλάν Μασχάντοφ καταδίκασε τη σφαγή και δήλωσε μετά από επικοινωνία με το γραφείο τύπου της προεδρίας της τσετσένικης δημοκρατίας (που για ευνότους λόγους βρίσκεται σε άλλη τοποθεσία): “Είμαι συγκλονισμένος! Δεν μπορώ να το πιστέψω! Ποιος σήκωσε το χέρι για να διαπράξει αυτό το έγκλημα; Είναι ανθρώπινον; Μένω απλά άναυδος και δεν έχω να κάνω σχόλιο.

Παρακαλώ επισημάνετε ότι εμείς στην Τσετσενία πενθούμε μαζί με τον αμερικανικό λαό! Μοιράζόμαστε μαζί του τον πόνο και την τραγωδία. Εκφράζω τα πιο ειλικρινή συλλυπητήρια σε όλους τους συγγενείς εκείνων που σκοτώθηκαν. Θέλω να διαβεβαιώσω τις ΗΠΑ και τον Τζ. Μπους προσωπικά για την καταδίκη εκ μέρους μας κάθε πράξης που στρέφεται ενάντια σε άμαχο πληθυσμό, καταδικάζω απεριφράστα όλες τις τρομοκρατικές πράξεις και θεωρώ ότι οι χώρες οι οποίες ενέχουνται στις αναφερόμενες τρομοκρατικές πράξεις αναπόφευκτα πρέπει να τιμωρηθούν από την παγκόσμια κοινότητα” (12 Σεπτέμβρη, www.ichkeria.org).

Στις 19 Σεπτέμβρη το υπουργείο Εξωτερικών της Τσετσενίας με επείγουσα ανακοίνωση του έρχεται να απαντήσει στην αυξανόμενη πίεση που ασκεί η ρωσική διπλωματία με την αντιτσετσένικη δαιμονολογία. Η ανακοίνωση που υπογράφει ο υπουργός Εξωτερικών Ιλίας Αχμάντοφ απεριφέρει:

“Το Υπουργείο Εξωτερικών της Τσετσενίκης Δημοκρατίας της Ιτσκερίας διαμαρτύρεται έντονα στις συνεχείς προσπάθειες της Ρωσίας να συνδέσει το δίκαιο αγώνα του τσετσένικου λαού για τα νόμιμα δικαιώματα και τις ελευθερίες του με τις τερατώδεις τρομοκρατικές πράξεις στις ΗΠΑ.

Η Τσετσένικη Δημοκρατία της Ιτσκερίας και το τσετσένικο έθνος έχουν πάντοτε καταδικάσει απεριφράστα όλες τις μορφές και τα είδη τρομοκρατίας. Εκείνοι που σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν στις τρομοκρατικές επιθέσεις στις ΗΠΑ και οι δεκάδες χιλιάδες αθώοι τσετσένοι

πολίτες που βασανίστηκαν, βιάστηκαν και δολοφονήθηκαν από τις ρώσικες δυνάμεις στην Τσετσενία είναι θύματα του ίδιου κακού - της άρνησης των βασικών δικαιωμάτων και ελευθεριών στα άτομα, τους λαούς και τα έθνη. Η Τσετσένικη Δημοκρατία της Ιτσκερίας και το τσετσένικο έθνος είναι αλληλέγγυοι με το λαό των ΗΠΑ.

Θρηνούμε για τα θύματα που χάθηκαν από τις τρομοκρατικές πράξεις και νιώθουμε λύπη για όλους εκείνους που τραυματίστηκαν. Εμείς, το μικρό και βασανισμένο έθνος της Τσετσενίας πιστεύουμε ότι πολεμάμε ενάντια στον ίδιο εχθρό που ο αμερικανικός λαός αντιμετωπίζει σήμερα. Η δολοφονία αθώων πολιτών είναι ένα φρικιαστικό έγκλημα ανεξάρτητα αν στρέφεται ενάντια στον ισχυρ

